

Carpații

Deposito legal: M. 8.137-1958.

Director: Aron Cotrus + REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL Redactor: Traian Popescu

INTELEGERE GRAITOARE

(IN JURUL ACTULUI DELA 23 AUGUST 1944)

de Faust BRADESCU

Există o surprinzătoare disonanță de expunere și susținere a evenimentului ce va rămâne în istoria neamului sub denumirea de "Actul dela 23 August 1944".

Pe de o parte, toți cei care au luat parte activă la cristalizarea tristului eveniment, SUSTIN SUS SI TARE, că acțiunea lor a fost legitimă, patriotică și măreață. Prin scrieri și declarații publice se afirmă că acest act a constituit evenimentul cel mai important în ultima fază a războiului din Răsărit. Toți revendică vehement PATERNITATEA, fie a ideii în sine, fie a conciliaburilor secrete duse cu diversele forțe inamice, fie a relațiilor ideologice cu partidele congenerice din Occident (care înaltau să se ajungă la acest desmodimant), fie a rezultatelor obținute prin semnarea Acordului.

După acești corifei ai democrației românești, actul dela 23 August a fost și va rămâne ca CEA MAI EXTRAORDINARA CONTRIBUTIE a coaliției țărăno-liberalo-socialiste din istoria modernă a României. Și nu permit nimănui să le conteste acest fapt. Deaceia, pentru a o dovedi, sărbătoresc DATA în fiecare an, printr-o "cupă de onoare" sorbită cam la aceeași oră când poltrucii din țară își sorb cupa lor de șampanie în cinstea aceluiași eveniment, pe care-l revendică cu aceeași ardore.

Dar asta-i o simplă și anodină coincidență, deoarece — cum toată lumea o știe — acordul n'a fost preparat de membrii partidului comunist (chiar dacă au luat parte în ultima fază), ci de proeminențele figuri ale partidelor istorice. "Gloria" nu poate reveni decât acestora și urmașilor lor care, în exil, prezintă cu mândrie autenticitatea, importanța și superioritatea marelui acțiunii politice.

Prin toate mijloacele și'n toate ocaziile se ridică în slăvi "minunata" și "neintrecută" subtilitate politică dela 23 August 1944, care ne-a adus — sice-se — ELIBERAREA de sub jugul nazist, NIMICIREA fascismului român și DEMOCRATIZAREA țării.

Se uită numai expunerea unor mici adevăruri: că de 36 de ani, DIN CAUZA ISTETIMEI ȘI RAFINAMENTULUI POLITICIENILOR DEMOCRATI, națiunea română îndură chinurile unui calvar înspăimântător: — că "eliberarea" a însemnat coteropirea țării de către trupele sovietice; — că "democratizarea" a însemnat impunerea regimului comunist; — că "nimicirea fascismului" s'a soldat cu marxizarea poporului. Și totuși se susține că toate aceste rezultate negative nu pot, pentru nimic în lume, să umbrească măreția actului dela 23 August, operă unică și monumentală a partidelor istorice!

Pe de altă parte, întâlnim însă o a doua opinie relativ la însemnătatea aceluiași eveniment cu urmări atât de tragice. Extrem de surprinzătoare de altfel, în forma ilogică și partizană, susținută cu ardore de persoane ce — în răstimpul a 30 și mai bine de ani — au afirmat contrariul, fiind gata să ia în spărgă pe oricine ar fi îndrăznit SA NU FIE de acord cu ele, adică: împotriva actului dela 23 August 1944.

Printr-o metamorfoză curioasă, aceste persoane au ajuns subit la concluzia că — INTRADEVAR — actul sus numit poate fi acceptat, iar politicienii care l-au zămislit pot fi

NOAPTEA CUTITELOR LUNGI

(21 - 22 SEPTIEMBRE 1939)

de Nicolae ROSCA

Istoria omenirii este plină de cruzimi. Omul, această făptură firavă, hărăzită de a se înălța peste componenta sa biologică și a desvolta spre nemărginit caracteristica spirituală, dăra dumnezeirii din el întâmpină greutăți, este împiedecat parcă de un blestem ancestral de a se putea bucura din plin de viață și de lumina care este urzită în țesătura ei. Parcă o mână nevăzută îl apucă de poalele tunicii de tină din care a purces și-l trage mereu în jos împiedecându-l aborul spre destinele lui superioare.

Căci dacă dela începutul existenței omenestii și până astăzi observăm că drumul l-a fost încălzit de o puternică și permanentă dorință de depășire a condiției animalice și de înfrângerea a forțelor minore ce încă îl răvășesc existența, nu-i mai puțin adevărat că acest drum a fost tare anevoios și s'a pierdut de multe ori în miazăntile unor crime oribile, a unor cruzimi nemaipomenite. Imense ruguri fumegânde încă de suferințe, întovărășesc necontenit istoria omenirii pe tot parcursul ei.

Să nu se creadă însă că aceste cruzimi, aceste explozii de sălbăticie ce se nasc din supapele necunoscute ale sufletului omului, sunt legate numai de trecut, ca o caracteristică a unor veacuri de incultură, de obscurantism și de neputință de a-și ceti prin stele destinul său înalt. Epocile recente și chiar epoca zilelor noastre, pe care o numim cu mândrie de civilizație înaltă, de cultură rafinată și de progres tehnic, sunt sâvârcolite periodic de aceleași tensiuni și de aceleași violențe. Pe toate arile geografice ale lumii și pe toate coordonatele timpului, carnea omului a fost și este lovită, iar drumurile vieții i-au fost și îl sunt încurcate de voința distrugătoare a unor semeni ai săi. Râni adânci, neînchise, oribile, ce nu vor cicatriza niciodată, brăzdează adânc țara chinulă a societății noastre.

Și dacă unele din aceste crize bestiale ale omului, în special din epoca noastră contemporană, sunt cunoscute suficient, căci publicistica s'a ocupat cu divulgarea lor, altele nu s'au bucurat de aceleași atenție binevoitoare din partea ei. Despre multe nu s'a scris nimic, sau aproape nimic, sau au fost prinse în niște reflectoare informative ce le deviază complet sensul și le alterează adevărul. Descoperim astfel în informatica ailelor noastre niște strani concepții, niște strămebe critice de selecție a noțiunilor de just și nejust, de adevăr și minciună, de crimă, de teroare, de importanță a faptelor punitive ale societății în care trăim.

Așa, spre exemplu, cunoaștem cu bogăție de detalii cruzimile născute din lagărele de concentrare, dar nu mai știm nimica — căci știrile ni se dau într-o formă din ce în ce mai vagă și timidă — despre groaznicele suferințe umane și milioanele nesfârșite de victime ale represaliilor și gulag-urilor, atât din Rusia cât și din vasta arie dominată de ea. (Iar când cineva scapă de acolo și vrea să desvăluie lumii ceace s'a petrecut și se petrece încă în aceste "imperiile concentraționare", nu este luat în seamă, este bolcotat și înmormântat sub un uriaș val de tăcere. Cazul Solenitain. Se pare că penițele informative ale lumii libere nu mai scotocesc interesant, nu mai cred oportunități să se imoale și în cerneala cruzimilor comuniste.)

În timp ce se vorbește necontenit, cu o bogată forță imaginativă, despre "crimele" lui Pinchoet — un om ce și-a

de Ing. Stefan MARIN

UPA cum se ştie, sărbătorirea zilei de 23 August în România constituie un motiv major de "trecere în revistă" a tuturor realizărilor obținute de poporul român sub conducerea "înțeleptă" a P. C. R.-ului. Astfel, presă, televiziune, radio, precum și o întreagă campanie de adunări și manifestații organizate în școli, instituții, facultăți, uzine, se dedică frenetic acestei "aniversări a eliberării României de sub jugul fascist".

Cu circa 3 luni înainte de eveniment, ziarele și revistele îl împing în circuitul "cultural" prin numeroase articole de fond, în care se fac aproape exclusiv "analize economice". Sunt puase în evidență "planurile" și "programele" partidului, demonstrându-se călătoriile ceace SOCIETATEA COMUNISTĂ a realizat în aceste peste trei decenii care s'au scurs dela frumoasă "eliberare".

Se remarcă mai ales, pe pagini întregi, enumerarea fastiduoasă a "IMPLINIRII ANGAJAMENTELOR" asumate de către întreprinderi, instituții colective de muncă din diverse unități economice și, bineînțeles, de colectivitățile agricole, în întrecerea socialistă a muncitorului român intru cinstirea celei de-a "35-a" aniversare a eliberării patriei... (ufl).

În realitate, însă, toate aceste realizări și depășiri de plan economic în diversele sectoare de activitate, mult laudate în presă și'n adunările obligatorii cu oamenii muncii, toată această sarabandă a cifrelor ce încarcă până la saturație emisiunile de radio și TV în această perioadă pre-festivă, nu-s decât VORBĂRIE GOALA! Minciuni și falsuri, afirmații ce nu concordă intru nimic cu realitatea.

Să ne explicăm:

1) România face parte din grupul țărilor cu economie planificată; e membră a C. A. E. R.-ului (Consiliu pentru administrația economică reciprocă a țărilor Europei de Est). Dacă studiem cifrele oficiale date de țările socialiste, așa cum apar ele în Anuarele Statistice, se constată că, pentru venitul național "rezultatul de ansamblu" al acestor țări este destul de scăzut în raport cu "venitul" similar din țările capitaliste. Iar cauza acestui stări de lucruri se datorează în SPECIAL performanțelor lamentabile a statelor cele mai inapodate din CAER: Bulgaria și România. Deci, cam greu pot fi apropiate într-o apteoză socialistă expresia "ultimul loc din Anuar" cu afirmația "împlinirea angajamentelor". De-altefel, în țară nimeni nu e păcălit și nimeni nu crede în ceea ce spune guvernul...

2) Dintr'un alt tablou de statistici, prezentate recent de către O. N. U. în domeniile cele mai diverse, am reținut un "Indicator" pe mărimea căruia se face mare caz în România de azi. Și anume: Produsul național brut pe cap de locuitor a fost în anul 1976, în România, de 1400 dolari (CEL MAI SCAZUT din țările comuniste europene, cu excepția Albaniei), pe când creșterea anuală a economiei în România — după cifrele aceluiași Indicator — a fost de 10,1 % în perioada 1970-1976 (CEA MAI RIDICATA dintre celeași țări comuniste din Europa).

Marea diferență dintre cele două situații demonstrează o stare anormală în dezvoltarea economică a României comuniste. Aceste fapte nu fac decât să arate că'n structura economică a României actuale — care sărbătorește economiceste și cu multe elogii pe 23 August — există mari deficiențe de concepție și sistem de aplicare.

Cu toată "planificarea" extraordinară a economiei RSR, cu toate "depășirile zilnice" de plan în toate domeniile de activitate, cu toată "creșterea" rapidă a comerțului exterior (conform unor evaluări fondate pe cifrele anului precedent), DEFICITUL comerțului românesc cu Occidentul se ridică la circa 800 milioane de dolari, cifră care depășește toate prevederile "planifice" ale planurilor anterioare. Dar cine ar putea îndrăzni să aducă aminte astfel de situații în perioada lui 23 August, când guvernul trăiește euforia unei victorii în toate domeniile!...

Dar, în pofida declarațiilor emfatiche, toate acestea ne demonstrează că România comunistă are enorme probleme pe plan economic, ȘI DECI ȘI SOCIAL. Dificultăți la export, întârzieri în realizarea diferitelor proiecte, stagnări în productivitate care nu țin ritmul prevederilor, etc. Fapt care a impus revizuirea — în sensul scăderii cifrelor de producție — la oțel, energie electrică, ingrediente chimice, materiale electronice, etc.

Situația fiind gravă, a provocat nemăsurate proteste și chiar mișcări de contestare din partea a numeroase categorii de oameni ai muncii din diverse sectoare. Despre

în mijlocul acestor evenimente și le-a ocrotit cu personalitatea lui. Niciun protest public, nici-o înfierare a acestei incalificabile sălbăteci nu s'a auzit din gura lui.

Și nici din gura celor ce-l plâng neconștient, dispariția.

***

Care au fost rezultatele acestei beții de sânge? 255 a fost numărul victimelor din 21-22 Septembrie 1939; 255 de fapuri tinere care deabia pășiseră pe prima treaptă a desăvârșirii lor omenești; 255 de destine neîmplinite, flori de primăvară rupte brutal depe ramurile eforturilor românești; 255 de capete, "cranii de lemn" cum ar spune Moța, ai căror ochi scăldați până mai ieri în niște mărețe viasuri românești, porniseră de-acum să cuferească veșnicia.

Din lagărul Miercurea Ciuc se cufă 44 de legionari; 31 cad răpuși la Vaslui; Râmnicul Sărat dă 13 victime; și mai sunt asasiinați și 7 legionari bolnavi, în diferite grade de gravitate, care se găsesc internați în închisoarea spital din Brașov. În total sunt sacrificați 95 de ființe omenești care se aflau închisi în aceste lagăre, sau închisori încă din anul 1938 și deci, nu puteau avea nici-o relație directă cu împuscarea lui Călinescu.

În restul țării au mai pierit în aceleași noapte încă 150 de persoane. Adică cam o medie de 2,1 ucis pe fiecare județ. În 39 din județe s'a îndeplinit întocmai programul: omorârea a trei legionari. Au fost 15 județe în care autoritățile locale n'au executat ordinul bestial, în jungla statală se mai găseau și oameni. Cinate lor. În 10 județe s'au ucis numai câte doi legionari, iar în 5 județe executările s'au redus numai la unul singur. Dar au fost și două județe, Constanța și Brașov, unde zeul stăcănoviștilor a depășit norma: el au ucis câte 4 legionari. Așa, ca să fie. Un supliment pentru scete vampiriilor.

95 (din lagăre); 150 (din județe); 10 (ucisi la București): total 255. Matematica este o știință exactă. Numerele nu se înfloresc, sunt reci și precise chiar când se măsoară cu ele destine, vieți, aspirații, sau frângeri, ca în cazul de față.

Aceste asasinare au însemnat pierderi mari în economia creației neamului nostru. Multe posibilități intelectuale, artistice, profesionale, au fost smulse substanței românești și scose din efortul de realizare al viitorului său.

Majoritatea victimelor făceau parte din pătura intelectuală a țării și cutocăse se aflau printre ei și țărani, muncitori, mici meseriași, comercianți, etc., iovitura principală a suferit-o totuși intelectualitatea română. Profesori de universitate și licee, medici, ingineri, avocați, poeți, scriitori, preoți și foarte mulți elevi și studenți, sunt aruncați ne-

bunești în acest rug uriaș de distrugere a plămădei românești.

La sate, Românii nu aveau asistență medicală, țăranii se tratau încă cu mijloace vrăjtoarești și cu descăntece, dar Statul își uciddea într-o singură noapte, medicii. Tânăra noastră tehnologie era în desăgurare, multe cadre erau importate din străinătate, dar România modernă își uciddea inginerii. Țara noastră care încă avea un bogat procentaj de analfabete, își permitea luxul să-și omoare profesorii și învățătorii. Își uciddea preoții, îndrumători de suflete, își uciddea poeții, cântăreți ai neliniștilor sufletului românesc. Dar mai ales, uciddea... oameni. Toți au fost înghițiți de acest pocit Cronos, răsarit de undeva din fundurile telurice ale unor suflete achiolate, care ajunseseră la cărma țării noastre.

Neamul românesc a avut mare noroc că această pătură politică, stupidă, inconștientă și criminală în grad superlativ, nu a apărut cu un secol mai devreme pe țarina națională. Astăzi n'am mai fi avut nici Eminescu, nici povestitori în Humulești, nici nunți de Zamfiră. N'am mai fi avut nimic... nimic. Doamne, câte talente s'au pierdut atunci! Câte arsenale de gândire au fost distruse într-o singură noapte! Sute de studenți ale diferitelor ramuri de înțelepciune omenească au fost opriti deodată din șorul lor spre înălțimi, de o societate ce-și strâmbase rosturile.

Din fundurile răsvrătite ale sufletului se desprinde o dureroasă întrebare: câte capacități formate cu trudă, câte uriașe eforturi ale tinerelor vârstare românești pentru a urca la creștele de lumină ale cunoașterii, câte genii, câți lorga în potență, au fost anihilați pentru totdeauna în acel lac de sânge care nu a tulburat măcar sensibilitatea lumii?

Înfricoșătoarea noapte de acum 40 de ani, în care "cuțitele lungi" statale mănușate de măcelarii regimului carlist, cu binevoitoarea tăcere (și aprobare, am spune noi), a marilor noastre grupări democratice, este o mare pată de rușine, pe care cloaca pașunilor de jos ale omului, a întipărit-o pe filele istoriei românești și chiar omenești. Nici atunci și nici acum, conștiința societății nu a tresărit indignată și nici nu i s'a încrețit pielea de scarba și revoltă. Coardele violoncelului informativ nu au fost infiorate de uriașă simfonie de durere pe care o plămădă, cu trupurile lor frânte, generația română dintre cele două războaie. Deaceia scoatem astăzi din noaptea uitării, noi camarazi celor ucisi atunci, această pagină de istorie contemporană mândrită cu rușine, pentru a rectifica niște vinovate tăceri pe care bocitorii maltratrilor la modă le adoptă când este vorba de alte sălbăteci maitratări.

Nicolae ROSCA

AM VREA SA VA IERTAM, DAR NU SE POATE!

Pentr'un moment părea c'ați triumfat, prin trupurile calde legionare, ce le-ați ucis și le-ați întins, în piețe publice, pe margine de șant sau de păduri...

Păgân altar!

Din ordinul dement al unui rege care era al țării cel mai crunt tâlhar...

Ați omorât trei legionari pe fiecă județ, iar pe'nchisori și lagăre de concentrare, un lot de stinți de zeci de ori mai mare...

Pentr'un moment părea c'ați triumfat, căci țara'ntrăagă nmărmuri de spaimă... Cutremuratu-s'au și morții în morminte când ați purtat

prin fața operii nelegiuite, mulțimea neștiutoare și'ngrozite...

Și nu le-ați spus

că i-ați ucis nevinovați,

că Regele și demnitarii Țării

s'au transformat în bande de cruzi descreștați!...

Pe Neron, însăși, l-ați lăsat în umbră...

El s'ar ascunde astăzi de rușine,

cu toți tiranii vremilor trecute,

căci ucenicii au ucis mai bine!...

O, nimeni dintre «Marii Democrați» n'au protestat,

când se smulgeau din închisori,

de prin spitale, de la altar

și dela coarneau de plug

și se'npușeau fără sentință, legionarii...

În timp ce vânzători de Neam și cer,

dansau și ne vindeau fruntarii

la Nistru, Tisa și Cadrilater!

O, nimeni nu s'a ridicat,

nici liberali, nici țărăniști,

lorghiști, sau alți socialiști,

să spuie NU! atâtor nedreptăți,

sau să arunce în balanța vremii

un cât de mic protest, măcar!

atunci când fiarele și lași din Palate

s'au repezit ca tigrii,

pe tineretul legionar!...

Când l-aruncară'n gropile comune,

fără de cruce

și fără de sicriu...

când peste Căpitan și-atâți eroi

scăldați în vitriol,

turnară placa de ciment...

ce nu cumva să iasă într-o noapte din morminte

și să-i privească'n ochi pentr'un moment!...

(Urmare la pag. 7.)

astece nemulțumiri și acțiuni, aceeași presă care surdă frenetic în perioada lui 23 August, fluturând statistici pe realizări și angajamente depășite, NU SCOATE O VORBA. Data lui 23 August e sacră! Nimic nu poate veni să-i turbure măreția...

Pentru a încerca o soluționare a acestei situații, extrem de fragilă și de compromisă în ansamblul ei, conducătorii bielor Românii de azi, PROFUN PERIODIC REFORME. Și-aceste reforme bat ap'a'n piia din cauza sistemului politic rigid, care vrea să păstreze influența sa peste tot. În acest sens, e de remarcă că, după ce s'a întreprins o CENTRALIZARE brută a economiei, acum RSR-ul pare a se fi angajat pe calea contrară, aceea a unor reforme de DESCENTRALIZARE, zisă progresivă.

Astfel s'au încercat mai multe soluții: — creșterea autonomiei întreprinderilor în raport cu "planul" centralizat; — participarea muncitorilor la beneficii, Statul rezervându-și însă controlul permanent al fondurilor destinate distribuției între muncitori; — înlocuirea "producției globale" (ca indicator principal de planificare) prin "producția netă" a întreprinderilor. S. a. m. d. o sumedenie de măsuri cu totul contrarii principiilor de bază ale marxismului aplicat. Și-aceste măsuri fac ghirlanda multicoloră a laudelor pe care guvernul comunist și le aruncă cu ocazia lui 23 August...

Realitatea este însă cu totul diferită și... ne — promiță — toare: la ora actuală, numărul organismelor de Stat sau de partid, ierarhice sau coordonatoare, ale căror competențe se întretale, este în continuă creștere, încât inevitabil apare o încetinire generală în activitatea economică a Statului. Apoi, rivalitatea joacă și ea un rol în această încetinire. Ne găsim deci, în situația când, chiar autorii reformelor economice, NU MAI CRED în realizarea unui progres salvator. Acest "progres" economic nu numai că nu mai este stimul de nimic, ba din contră, este ținut pe loc, din cauza unui uriaș număr de NORME SPECIFICE, destinate să asigure "utilizarea rațională și științifică a resurselor..."

În plus, sistemul de conducere al economiei naționale în RSR — în scopul permanent de a consolida controlul partidului — este acela al "rotăției cadrelor". Datorită acestui sistem, ACTIVITĂȚII din aparatul de partid au înlocuit TEHNICIENII la conducerea marilor unități industriale. Or, acest sistem perturbă mersul producției și frânează dezvoltarea industriei, ducând în ultimă analiză la un regres al economiei la scara națională.

Sunt probleme tragice ale economiei românești, pe care nimeni nu le amintește la 23 August, măcar pentru a provoca o înțelegere a situației. Partidul și guvernul comunist nu se pot înșela! Toate măsurile luate nu pot fi decât perfecte!

Toate aceste nefericite reforme n'au adus nimic bun și constructiv în 35 ani de aplicare centralizată. Rezultatele, din punct de vedere tehnico-economic, sunt DEZASTROASE, iar nivelul de trai al poporului este printre cele mai scăzute din Europa. Dar cine mai are curajul să protesteze sau măcar să spere într-o schimbare salvatoare! Dictatura roșie își poate face mendeire în tot momentul și mai ales în perioada lui 23 August. Epoca tălmălierilor fără rușine și de batjocură a bieților popor, marea zi a "ELIBERĂRII" apare mai degrabă ca MAREA ZI A INROBIREI NEAMULUI ROMÂNESC.

Ca în fiecare an, și în acest al 35-lea de "aniversare glorioasă", pentru a se dovedi îndeplinirea angajamentelor luate și pentru rezultatele obținute să poată fi raportate "PARTIDULUI" recolte de pe ogoare vor fi strânse de către armată, elevi, funcționari, alături de țărani: în industrie, pentru a se realiza "planul de producție" în mod ritmic, se va desfășura "munca în asalt", aprinsă de "munca voluntară" (în realitate, muncă obligatorie și neplătită) executată în toate Duminicile și zilele de sărbătoare.

Ziua de 23 August este ziua marilor socoteli a activității regimului în toate domeniile. Dar cum regimul comunist nu trăiește decât pentru binele, prosperitatea, înălțarea și bucuria poporului, ECONOMICUL DEPAȘESTE POLITICUL. Deaceia, în prioritate, totul este concentrat pe tema economică, care umple sufletele Romanilor de fericire, după cum se știe... Că toate datele statistice nu corespund nici pe departe adevărului, nimeni nu se sinchisește în marea zi a lui 23 August. Toată lumea e obligată să aplaud rezultatele emise, să la parte la marea defilare și să ovăționeze pe marelui fiu al patriei și regimul pe care-l încarnează.

Iar dacă mai există nemulțumiri, cozi la carne și zarzavat, lipsuri esențiale în industrie, dificultăți la export și alte nimicuri de același fel, Românul patriot trebuie să înțeleagă că NU-I USOR SA STABILEȘTI O ECONOMIE PROSPERĂ CÂND N'AI AVUT DECAT 35 DE ANI LA INDEMANA pentru a împlini un program atât de vast și perfect ca al regimului comunist din România...

MAXIME SI CUGETARI

IN ROMANESE de Nicolae NOVAC

121

Prefer să fiu un visător printre cei cu vise de realizat, de cât stăpân printre cei fără de vise și dorinți.

122

Dacă recompensa este scopul religiei, dacă patriotismul își servește propriul interes, și dacă educația are ca scop mărirea; atunci eu unul prefer să fiu un ne-credincios, un ne-patriot, ci un umil și ignorant om.

123

Trei lucruri îmi plac în literatură: rebeliunea, perfecțiunea și abstractul. Iar cele trei lucruri pe care le urăsc sunt: imitația, falsitatea și complexitatea.

124

Dacă va trebui să alegeți între două reșe, lăsați ca alegerea voastră să cadă asupra a ceea ce este clar în loc de ceea ce este ascuns, chiar dacă prima alegere pare a fi mai mare decât cea de a doua.

125

Bogătașul își reclamă drept de înrudire cu cel născut nobil; iar cel nobil-născut, caută căsătorie printre cei bogați, și fiecare dintre ei, se denigrează unul pe altul.

126

Nu trebuie să uităm că se mai găsesc încă printre noi descoperitori de peșteri. Peșterile acelea sunt inimile noastre.

127

Arta este un pas în necunoscut, spre ceea ce este cunoscut.

128

Contradicția este forma cea mai de jos a inteligenței.

129

Teama de Necuratul, este singura cale a negării lui Dumnezeu.

130

Nu există nici un fel de bogăție dincolo de necesitățile omului.

131

Mulți dintre cei ce cunosc prețul tuturor lucrurilor, sunt ignoranți în ceea ce privește valoarea lor.

132

Omul este asemenea spumei mării care plutește la suprafața apei. Când bate vântul, spuma dispăre ca și când n'ar fi fost niciodată. La fel sunt și viețile noastre, spulberate fiind de moarte.

133

Ești un politician care-și spune lui însuși: «Voi întrebuița țara mea pentru propriul meu beneficiu?» Dacă-i astfel, nu ești nimic altceva decât un parazit care trăiește din carnea altora.

Sau ești cumva un devotat patriot, care șoptește la urechea eului său: «Iubesc să-mi servesc țara ca un servitor credincios». Dacă-i așa, tu ești oaza din deșert gata să stămpere setea călătorului.

134

Ești un conducător religios care-și țese din simplitatea credincioșilor un veșmânt stacojiu pentru trupul său și din bunătatea lor o coroană de aur pentru capul său, și'n timp ce te întrupești din bunurile Satanei, predici ură împotriva lui Satan? Dacă-i astfel, tu ești un eretic și nu importă câtuși de puțin că postești toată ziua și înalți rugăciuni, toată noaptea.

135

Dragostea trece pe lângă noi îmbrăcată în haina simplității; dar noi fugim de ea înspăimântați, sau ne ascundem în întuneric, sau, și mai rău, o urmărim pentru a comite rele în numele ei.

136

Libertatea, ne invită la masa ei, pentru a ne înfrupta din delicioasa-i hrană și deliciosul ei vin; și noi, când stăm la masa ei, mâncăm ca niște hămesiți și ne constipăm.

137

Adevărul, schițat de răsul inocent al unui copil sau de sărutul unui iubit, ne cheamă spre el; dar noi, îl închidem în fața porților afecțiunii și-l tratăm ca pe un dușman.

138

Christos a vindecat orbii, epilepticii, paralizicii și leproșii. Dar n'a putut vindeca pe cel nebun.

139

Când Dumnezeu a creiat Omul, i-a dat muzica drept limbă diferită de toate celelalte limbi.

140

O! muzică, în adâncurile tale ne depunem inimile și sufletele. Tu ne-ai învățat să vedem cu urechile și să auzim cu inimile.

141

Cântecul pasărei trezește omul din somnolență invitându-l să i-se alăture în psalmodierea gloriei Eternei Înțelepciuni, care a creiat cântecul pasărei.

142

Omul, cu toată înțelepciunea sa, nu știe ce anume spune ploaia când cade peste frunzele copacilor, sau când bate în geamuri. La fel, nu știe, ce anume șoptește briza, când trece peste florile câmpiilor.

143

Aparența noastră, cuvintele noastre, acțiunile noastre, nu sunt deloc mai mari decât noi înșine. Căci, sufletul este casa noastră, ochii ferestrele, iar cuvintele, mesagerii ei.

144

Nu regret absolut nimic din anii mei de Exil. Căci, acela care caută Adevărul, și-l propovăduiește în fața omenirii, este destinat să sufere.

145

În lumea aceasta, sunt două categorii de oameni: oamenii de ieri și oamenii de mâine.

Căreia, din aceste două categorii, aparții, fratele meu?

146

Căutați sfat dela cei bătrâni, căci ochii lor au privit în fața anilor și urechile lor au auzit vocile vieții. Chiar dacă sfaturile lor nu vă plac, ascultați-i.

147

Nu fi asemenea celui ce stă la marginea focului și-l privește stingându-se, apoi suflă zadarnic în cenușa moartă. Nu renunța la speranță și nici nu face loc disperării din pricina a ceea ce este deja trecut, căci, a hoci cele de neintors, este cea mai mare slăbiciune omenească.

148

Ești tu unul dintre acei scriitori care-și țin capul ridicat deasupra mulțimii, în timp ce creierul său e adâncit în abisul trecutului care-i plin de zdrențe și rebuturi ale generațiilor trecute? Dacă-i așa, tu ești asemenea unei băltoace de apă stătută.

149

Nu DA geniului ci IA dela el. Numai astfel îl vei onora. Nu jeli pentru el ci fi fericit și bea adânc din înțelepciunea lui. Numai astfel îl vei plăti tributul pe care-l merită.

150

Învăță cuvintele înțelepte ale înțelepților și aplică-le în propria ta viață. Trăește-le, dar nu face teatru recitându-le, căci acela care repetă ceea ce nu înțelege, este asemenea asinului încărcat cu o desagă de cărți.

AM VREA SA VA IERTAN...

Ehei, năluci!
părea c'ați triumfat din nou,
în luna lui Cuptor,
cu gloatele venind din răsărit...
Dar n'a vrut Dumnezeu din cer
să vă'nfrunțați
din suferința neamului rănit...
Tovarășii v'au alungat la rândul lor,
ca pe slugoi,
să rumegați asupra libertății, în exil...
și-atăția «patrioți» neghiobi
ce-au stat indiferenți, deoparte,
s'au bucurat,
sau chiar au tras și ei
alături cu dușmanul,
în noaptea Sfinților Bartolomei...
trezitu-s'au prin închisori,
pe la Canal,
prin lagăre de concentrare...
să aibe timp să mediteze la destinul
cel pregătiseră
Mișcării Legionare!

De-aceea, după voi nu a plăns neamul,
atuncea când v'au strâns între curele,
tovarășii cu care-ați pactizat
și v'au svârilit zămbind
după zăbrele...

Nici-o suflare'n Țară
nu s'a cutremurat
în fața-atător patimi,
când v'au închis, bătut...
sau v'au «reeducat»...
căci Țara'ntrăgă pentru voi
nu mai păstrase lacrimi!...

O, voi din începuturi purtați vina...
Când la semnalul lui Codreanu din Dobrina
ați ripostat cu sinicie
și cu teroare,
cu închisori
și cruci legionare...

În timp ce peste Nistru'n răsărit
se pregătea prăpădul cea venit...

Din mii de trupuri schingiuite legionare,
din mii de gropi ce ne-ați săpat,
privim cum v'a bătut Domnul de tare
și vă lertăm
de tot ce-am îndurat...

Că ne-ați bătut la tălpi ca pe pungași,
că ne-ați purtat în lanțuri țara'ntrăgă,
că ne-ați închis alături de ocnași...
Când pentru că voiam să salvăm Neamul,
ne-ați pus la zid,
ne-ați umilit
și ne-ați ucis,
Noi vă lertăm, căci poate...
așa fusese scris!...

Dar pentru groapa ce-ați deschis-o națiunii,
pentru trădarea
și umilirea-atător gloate
Am vrea să vă lertăm...
dar nu se poate!...

(Prin Mlaștini și Furtuni, pag. 56)

"UN CURS INTERESANT"

de Traian POPESCU

Citim cu surprindere, în Micro Magazin Nr. 84 din 1 August 1979, care apare la New York sub conducerea Domnului Marius Ligi, editorialul intitulat "Un curs interesant", pe care-l reproducem.

sarabia și Bucovina de Nord, după ultimatumul sovietic din 1940, cu crimele evreilor localnici împotriva ofițerilor și soldaților români care aveau ordinul să nu răspundă și să nu se apere; acela al Românilor din Transilvania de

BULK RATE - U.S. POSTAGE
PAID
L.L.C., New York, PERMIT No. 753

UN CURS INTERESANT

Un alor din New York ne informează că un grup de profesori au propus Ministerului American al Educației introducerea unui nou curs în programele școlare. Este vorba de un curs de istorie a celui de-al doilea război mondial.

Ideea a luat naștere la urmașii războiului de mare mărime Holocaust, care înfățișează o rădăcină și crimele împotriva umanității petrecute în Europa înaintea și în timpul acestui război. Cursul, care va fi introdus în școli la nivel de liceu, va avea ca scop să-și dea seama nu numai de acțiunile militare distrugătoare, dar și de consecințele acestui război. Proiectul a fost găsit interesant.

Cum orice proiect poate avea și lacune, sugerăm să nu ignorăm din acest curs următoarele 10 puncte de vedere:

1. pregătirea și acțiunile militare pentru exterminarea populațiilor evreiești, care au dus la uciderea a peste 6 milioane de suflete; 2. contribuția dată servicii armate de către grupurile evreiești și evreii de dragă din Europa, care au sprijinit sistemele naziste în țările respective; 3. la capitala comunității să se arate acțiunile posibile în Europa și America, acțiunile la care au participat și în ziua de azi; 4. în la capitala comunității să se introducă tranziția: creșterea unui al doilea Holocaust de către regimurile comuniste care au copiat întemeierea de persecuții în țările pe care le conduceau revoluții noi, crime împotriva umanității și persecuții împotriva populațiilor pașnice doritoare de-a se putea bucura de drepturi omenești; 5. la artele curșii să fie invitate a ține prelegeri persoane care au asistat la crimele naziste și comuniste; 6. conștientizarea de la exterior a conștientizării acțiunilor comuniste și de tip nazist din Europa și America, revizuirea a ceea ce au găsit populațiile în țările libere; 7. demascarea tuturor celor care încă la astăzi de ură de rasă, cel mai jos sentiment al civilizației moderne.

Marius LIGI

CHARTERE în ROMANIA

Nord după "arbitrajul" dela Viena, când evreii unguri au întrecut în cruzime, zel și ferocitate, pe descendenții direcți ai lui Atila; bombardamentele cu fosfor ale englezilor la Bremen, Hamburg, Berlin și alte localități din Nordul Germaniei; Bombardamentele aliate — covor și "tief fliers" — practicate în Germania și România, cu zecile de mii de victime provocate, Dresda, vinderea de Aliții învingători-Rusia Sovietică a Europei de Est, cu zecile de milioane de victime nevinovate: femei bătrâne, copii, regimul Anei Pauker, evreica roșie — instalat în România după 1944 și sutele de mii de victime nevinovate ale poliției "speciale evreiești" instaurată de ea și apoi de partidul comunist; Hiroshima, Nagasaki, Palestina; Korea; Viet-Nam; populațiile albe din Africa, etc.

Se vede că efectul psihologic cu filmul unicului Holocaust acceptat în cel de al doilea război mondial, pe care-l revindică evreii, a fost contrar scopurilor nemărturitate ale internaționalei sioniste, ceace l-a determinat să recurga la asemenea "manevre educative" pentru salvarea și continuarea privilegiilor create, căci în acest an se pare, toate "despagubirile" impuse Germaniei și material și legal, trebuie să ia sfârșit, ceace nu le convine, gândindu-se să prelungească la infinit mana cerească primită prin aceste sancțiuni.

În România se spune "urciorul nu merge de multe ori la apă" și așa s'a întâmplat și cu pretinsul Holocaust evreesc.

Cu trecerea anilor, adevărul a început să lăse la lumină. Cercetătorii englezi, americani, francezi, spanioli, etc., frământați moralmente și omeneste de "fărădelegile" care apăsau un popor cu incontestabile merite în istoria lumii, au început să acoronească arhive, date, documente, mărturii și rezultatul — normal — este cu totul altul decât cel al dicționarului latin "VAE VICTIS" impus Morghenthauc învingătorilor.

Poporul german, disciplinat și solid, a considerat rezultatul celui de al II-lea război mondial, ca pe o fatalitate istorică.

Cu demnitatea și resemnarea care-l caracterizează a acceptat fără murmur toate pretențiile învingătorilor — în

prim rând Israelul, Israeliții și Rusia Sovietică, plătit înzecit toate sumele care i-au fost fixate ca despăgubiri.

Acest comportament neverosimil, logic a deschis noi apetituri neașteptatilor beneficiari, mai ales că situația economică a Germaniei în lume astăzi este dintre cele mai de învâdat și teritoriul Republicii Federale Germane a din nou invadat de preținsele victime, care nu primesc ce mai caută acolo, dacă nemții i-au căsăpit așa cum prelinde?

Astfel, de curând, scriitorul britanic Richard Harwood a publicat în "Historical Review Press" (23 Ellerker Gardens, Surrey, T.W.10 G.A.A. - Anglia) o broșură sub titlul "Did Six Million Aedily Die?" (Este o realitate omorârea a 6.000.000?), în care între alte probe și argumente contra acestei afirmații sioniste, publică la pag. 19 harta Reichului German și țărilor limitrofe, în care apar însemnate — cum se poate vedea în clișeu reproducut alăturat — cele 20 de lagăre de concentrare germane din epoca celui de al 2-lea război mondial: 1 în Olanda, 1 în Franța, 10 în

Cum arădau preținsele cupitoare și camera de gaz dela Auschwitz-Birkenau la sfârșitul războiului.

Germania (inclusiv Austria și Protectoratul Boemiei) și 8 în Polonia.

"Coincidență", câmpurile așa zise ale morții, sunt NUMAI acelea semnalate în zona de ocupație sovietică din Polonia.

Trei aspecte ale crematoriului dela Auschwitz-Birkenau — reconstruite de polonezi sub controlul sovietic. Turnul cel mare nu are nicio legătură cu preținsele cupitoare.

Cel ce contestă adevărurile Bibliei
 este un contestator al Divinității!
 LUPĂȚI-VA CONTRA ATEISMULUI
MICRO MAGAZIN
 ROMÂNIA
 APARE BILUNAR \$1.00
 VOL. 84 20 PAGINI

NEW YORK 1 AUG. 1979 Nr. 84 ANUL 7 (7th YEAR)

REDACTOR
Marius LIGI

MICRO MAGAZIN : 27 - 04 CRESCENT ST. ASTORIA, N.Y. 1102. Tel. (212) 728-5210.

Spunem — cu surprindere — pentru că pe Domnul Marius Ligi, evreu de prin părțile orientale ale Europei, îl credeam un om de bunăcredință, dispus să contribuie sincer la înțelegerea dintre oameni și națiuni și la conviețuirea lor pacifică.

Editorialul reproduc ne dovedește însă contrariul, prin setea talionică de răzbunare, pe care o ascunde și o atâță. Iată despre ce e vorba.

Niste profesori americani, probabil coreligionari ai Domnului Marius Ligi, au intervenit recent pe lângă Ministerul American al Educației cu scopul de a cere să se creeze în școlile americane — pentru moment — un curs special de istoria celui de al II-lea război mondial.

"pentru că generațiile tinere să-și dea seama, nu numai de acțiunile distrugătoare, ci și de ororile și crimele împotriva umanității, petrecute în Europa înainte și în timpul acestui război".

serile Domnia Sa.

Dealtfel se pare că e vorba de o nouă prestine sionistă mondială căci ne sesete știrea că și Asociația Profesorilor Evrei din Franța a cerut ca și în școlile franceze să se predea ore de explicații asupra crimelor naziste și în special despre moartea celor șase milioane de evrei.

Lăudabil, pentru a elimina în viitor asemenea "orori", pe care nici o comunitate umană nu trebuie să le aprobe, să le patroneze, sau să le provoace prin exclusivismul ei rasial.

Mai mult, grijiului Domnului Marius Ligi — "orice proiect poate avea lacune", se simte obligat să elaboreze un fel de program analitic al cursului, fixând în "șaptezec" capitole generale, materia ce trebuie predată.

Toate însă, atât propunerile profesorilor americani cât și sugestiile Domnului Marius Ligi sunt provocate de violențarea "fîmului suferințelor evreiești" — HOLOCAUST — și nu de umanitarismul Domnului Ligi. Dealtfel Domnul Marius Ligi o mărturisește el însuși: "Ideea a luat naștere la urma războiului de mare succes — Holocaust —", dar nu amintește nimic de alte Holocauste, tot atât de oribile și condamnable: Rusia revoluției leniniste și staliniste între 1918-1935; Katyn; retragerea trupelor române din Ba-

Cum se face că în celelalte 12 n-au, fost instalate instrumente de eliminare în masă a evreilor — cuptoare și camere de gaz —, lăsând odoasă sarcină numai în seama celor instalate pe teritoriul polonez controlat de sovietici și ovrile tovarăși de drum în acea epocă?

Răspunsul ni-l dă lucrarea lui Wilhelm Stäglich, apărută de curând cu titlul „Der Auschwitz Mythos-Legende oder Wirklichkeit“ (Miturile Auschwitz-ului, Legende sau Adevăr) Grabert Verlag Tübingen, unde atâră crematoriul la garul Auschwitz cât și camerele de gazificare fotografiate, sunt „reconstrucții” după război făcute de polonezi sub controlul sovietic.

Probabil, interesul comun al sovieticilor și al ovrilor, primii, de a minimiza ororile dela Katyn și gulagurile lor ai doilea, de a obține sumele destinate creării Statului Israel — a provocat „exagerările” relațiilor din literatura și filmele anti-germane bazate pe „suferințele poporului ales”, care au împânzit planeta în acest timp.

Cu lux de amănunte, date, mărturisiri ale americanilor adevărați care au participat în procesul dela Nürnberg, în care peste 75 % dintre, anchetatori, avocați ai acuzații, judecători, martori sau informatori erau „proaspeți” americani proveniți din evreii din Germania și Europa Orientală refugiați în America în cursul celui de al doilea război mondial, autorul arată torturile la care acuzații nazisti au fost supuși pentru a li se amuige declarațiile acuzatoare, încât unul dintre judecătorii americani WENERSTURM și-a dat demisia întorcându-se în USA, denunțând print-o declarație în Chicago Tribune, în zece puncte motivele acestei demisii, în care desvăluie cele afirmate mai sus.

Domnul Marius Ligi, împlinind consemnele forțelor oculte superioare ridică sabia contra dreptel universale, încltând în programul analitic al cursului — propus universitatilor americane — la deschiderea unui nou proces „gen Nürnberg”. Îndreptat contra patrioților care de zece de ani caută să atragă lumii atenția asupra primejdiei comunismului vehiculat de judaismul mondial.

Iată ce spune: „să nu lipească din acest curs următoarele teme de predare”:

- Capitolul 1: Pregătirile și acțiunile hitleriste pentru exterminarea populațiilor evreiești, care au dus la uciderea a peste 6 milioane de suflete.
- Capitolul 2: Contribuția dată acestor acțiuni de către grupurile teroriste și extremiste de dreapta din Europa, care au copiat sistemele naziste în țările respective.
- Capitolul 3: La capitolul conecințe să se arate acțiunile postbelice de reînviere a nazismului și antisemitismului în Europa și America, acțiuni la care asistăm și în ziua de azi.
- Capitolul 4: Combaterarea de la cadere a continuării acțiunilor comuniste și de tip nazist din Europa și America reînviată azi de cei care au găsit ospitalitate în țările libere.

Harta Europei, cu repartiziia pe țări a „Holocaustului” evreesc, totalizând cele 6.000.000 de victime (!).

De 39 de ani, acești patrioți cer dreptate pentru țările lor vândute înconștient și criminal la Yalta, Teheran, Moscova, Postdam, Helsinki, Belgrad, și prin activitatea lor în exil, vor să lămurască opinia publică mondială asupra nedreptății făcute neamurilor lor.

Original din Romania, unde nu a dus-o rău, știe foarte bine că, nici Holocaustul a 300.000 de evrei în Romania — pretina de sionism — reprezentând aproape o treime din populația evreiască, oficial înregistrată de statisticele Regelui Carol al II-lea, cum indică eligeul de mai sus și nici „dreapta” română la care se referă insidios Domnia Sa, nu au nimic comun cu asemenea fantasmagorii născocite de mintile întunecate de rasismul odios pe care evreii li practică, deși li combat la celelalte popoare, capitolul 7 din menționatul editorial cere: „demascarea tuturor celor care încltă la acțiuni de ură de rasă, cel mai fosnic sentiment al civilizației moderne”.

Răspuns la capitolul 2 și 3 din programul Domnului Marius Ligi reproducem harta Europei publicată de revista hitleristă „Volk und Reich” caetul Nr. 7 din 1941, pe care harta României de atunci apare marcată cu — seceră și cio-cănuș și data Ianuar 1941 —.

Revue „Volk und Reich” (1941) — unde rezistența legionară din Ianuarie 1941 este marcată de hitleristi ca... revoluție comunistă.

Domnia Sa poate își aduce aminte că la acea dată Generalul Antonescu s-a răsvrătit împotriva Statului Național Legionar Român, decretat la 6 Sept. 1940, prin voința unanimă a Poporului Român, și sub conducerea sa.

Legionarii au apărut pe baricade drepturile încălcate la instigația — ovreimii și a partidelor politice — declarațiile lui Matatias Carp — și rezultatul ar fi fost altul pentru țara românească dacă trupele germane aflate în București în trecere spre Sud, nu ar fi luat, din ordinul lui Hitler, partea Generalului Antonescu.

Realitatea este că rezistența legionară din acele zile a fost o încercare a dreptei de a frâna amestecul hitlerist aces epocă și nu revoluție marxistă cum tendențios o prezintă nemții dela „Volk und Reich”.

Cele 80 de victime ovreiești, majoritatea francitroni și provocatori prinși în flagrant delict, nu reprezintă nimic în raport cu zecile de mii de victime legionare întemnițate și apoi exterminate, cu ordinul Mareșalului Antonescu „se vor reabilita post mortem”. În cruciada anti-comunistă începută de acesta la 21 Iunie 1941, în cruciada anti-comunistă refugiați în Germania „ca invitați de onoare al Führerului german” au fost înclși în lagărele dela Buchenwald, Sachsenhausen și Dachau, alături de coreligionarii Domnului Marius Ligi.

Acestea erau adevăratele raporturi dintre „dreapta” românească și Hitler.

În ceace privește „atașările” rasiste la care se referă Domnul Marius Ligi, în ultimul capitol al programului analitic preconizat, constatam că Domnia Sa, cu o seninătate iudaică se face că uită că Israel, ca popor și apoi ca Stat, e cunoscut din antichitate și până astăzi, ca cel mai resist popor, mai intransigent în drepturile ce-și arogă, exclusivist până la demență, izolându-se totdeauna de me-

23 AUGUST 1944 SI PROCESUL MANIU

de Adrian CHINTESCU

N anul 1947 am citit în fugă procesul intentat de comunistii lui Iuliu Maniu, președintele Partidului Național-Tăranist. Cum în România de atunci o confuzie generală domina evenimentele în așteptarea salvării de către Anglo-Americanii, toți considerau această sinistră înscenare ca un episod trecător, normalizarea situației fiind o quasi-certitudine.

Recltind acum, după 33 ani, minuta procesului și ținând seama și de cele petrecute în acest răstimp, putem trage concluziile cele mai obiective asupra lui Iuliu Maniu, precum și a oamenilor ce-l înconjurau în acea vreme.

Iuliu Maniu vroia să scoată România dintr-un război care i se părea pierdut pentru forțele Axel. Spera totuși, în urma unor promisiuni formale făcute de agenți britanici (col. Bokhal și col. Decasteim) să asigure României independența, respectarea frontierelor și un regim interior democratic, bazat pe sufragiu universal, fără amestecul marilor puteri în treburile interne ale țării (conform declarației Molotov din .....).

Armistițiul dorit de Iuliu Maniu, paralel celui înclt de către Mareșalul Antonescu sub o formă logică și în sensul apărării intereselor naționale, a fost grăbit și ratat de cei care roiau în jurul lui și-l căpătaseră încrederea; dar care erau deasemenea în înțelegere ascunsă cu cei care roiau în jurul Palatului regal și palatului Mogoașoa, unde ginerii lui Barbu Stirbey erau total influențați de „Intelligence Service”.

Astfel, adevărații autori ai Actului dela 23 August 1944 au fost numeroși, chiar dacă intențiile ascunse erau diferite:

- Fostul rege Mihai, din ignoranță.
- Certeza sa, în frunte cu generalii Sănătescu, Aldea, Ionescu Emilian, Racovitza și Const. Niculescu, Baronul Stărcă și Mircea Ionițiu, din linguire și lipsă de patriotizm (*).
- Politicienii diverselor partide istorice, cuibăriți în Ministerul de Externe: Grigore Niculescu-Buzești, Const. Vișolănu, Crețeanu, Pogoneanu, etc., din interese pur particulare, dorință de parvenire și ură împotriva Mareșalului.
- Comuniștii infiltrați în anturajul Palatului: Emil Bodnăraș și Lucretia Pătrășcanu, din umiltoare supunere intereselor sovietice și ale unui partid comunist român existent. Aceștia din urmă au fost adevărații organizatori ai loviturii de stat, cu ajutorul celorlalți, simple unele în mâinile lor.

Iuliu Maniu și Const. Brătianu se pare că au ignorat ceea ce s-a petrecut la Palat, asocindu-se Actului dela 23 August „post festum”, numai pentru a marca prezența partidelor politice în acest moment de răscruce a istoriei. Eroare fundamentală de care nu și-au dat seama decât mai târziu, când soarta țării fusese pecetluită. Prin lipsa lor de fermitate, au compromis întregul trecut al partidelor pe care le conduceau. Acceptarea aceluia act de violență și abuz de putere a dat grîni unei acțiuni anti-naționale și-a confirmat trădarea celor care dusseră tratative pe socoteala lor.

Operația dela Palat a fost conjugată cu decapitarea marilor unități de pe front, pentrua armistițiul trădător să le găsească în incapacitate de a lua hotărâri capabile să se opună ordinelor venite dela București. La o inspecție făcută pe frontul din Moldova, singurii Comandanți de Corpuri de Armată prezenți la postul lor, erau gen. Potopescu (la Văratec) și gen. C. Stoianescu (la Copou-Iași).

Restul se aflau sau „în concediu”, sau „convocați” de Statul Major. Armata a IV era în curs de schimbare de Comandant, iar Seful Etapelor, care avea sub comandă „rezerva” destinată să apere linia clasică „Focșani-Nămoloasa-Galați”, fusese și el chemat „pentru ordine”, la București. Curioasă slăbire a răspunderilor pe frontul unde se juca soarta țării! Curioasă în perspectiva istorică, dar nu și în aceea a intereselor ce jucau ultimul act al trădării.

Cele ce-au urmat sunt cunoscute, din depoziiții și documente. Erau deitfel conforme „dispozițiilor Comandamentului Suprem Sovietic”, singurul acreditat de Aliații occidentali să impună României o redițiune fără condiții. (A se vedea Arhivele Departamentului de Stat american, anul 1944, pp. 135-136: textul integral al obligațiilor impuse României, încă dela 28 Ianuarie 1944).

Până și semnarea Armistițiului la Moscova a fost întârziată de 20 de zile (până la 13 Sept. 1944), pentru a permite trupelor sovietice să „libereze” România și să dezarmeze trupele române din Moldova. Armata de pe front, fără șefi, fără ordine precise, sub lovitura unei dispoziții de „înclcare a lupiei” venită dela Palat, a devenit pradă ușoară pentru trupele sovietice care executau o ofensivă normală, neavând cunoștința oficială de existența unui armistiți. Deși puterea combativă a armatei române era redutabilă, li rezervele intacte, a trebuit să plece capul în fața unor decizii înconștiente.

Puțin după semnarea armistițiului, Iuliu Maniu s-a simțit trădat, înțelegând eroarea făcută prin încrederea acordată anumitor personaje din propriul partid. A încercat să salveze ce mai putea fi salvat, luând anumite măsuri ce se impuneau la acea vreme.

Dar tot ce-a întreprins era tardiv... Procesul ce i s'a intentat după aceea, ilustrează în mod elocvent buna sa credință față de „promisiunile” aliaților occidentali, lipsa lui de informații valabile, convingerea că „democrația” va fi restabilă în politica țării. Dar ceea ce este mai grav, acelaș proces dovedește că oamenii săi de încredere, atât din țară cât și cei din străinătate, nu i-au servit cu loialtate, dându-i numai false iluzii asupra tratativelor și deciziilor luate peste capul lui.

Cei din străinătate li adormeau cu speranțe, iar o parte din cei din țară s-au grăbit să „cadă de acord” cu regimul instalat de armatele Mareșalilor Malinovski și Tolbukin. După instalarea trupelor sovietice în țară, cei din străinătate, în special cei din Anglia și din USA, li tot amăgeau cu iluzia că „Occidentalii ne vor salva”. Iluzie pe care a transmis-o tuturor fruntășilor Național-Tăranisti la o întrunire din Oct. 1944, în sala Hotelului Continental, la care am asistat și eu, întâmplător.

Deasemenea, Ion Mihailache, pe care l-am întâlnit de mai multe ori în casa Mihăescu, din strada Vaiter Mărăcineanu, m'a asigurat cu convingere că totul va intra în ordine în urma promisiunilor făcute de Anglo-Americanii lui Iuliu Maniu. Și nu era vorba de naivitate! Acești doi politicieni erau convingi de adevărul celor apuse, pentrucă coreligionarii lor, expediți peste graniță, li informau intenționat în acest sens.

Ceea ce se petrecea însă în țară era o realitate diferită: zeci și sute de ofițeri erau ridicați de Sovietici, fără ca autoritățile militare române să aibă cunoștință de ceea ce li se impunea și fără să știe măcar unde sunt încarcerați. Comisiunea de Armistiț, prezidată de gen. Vinogradov, dispunea de puteri discreționare asupra Ministerelor ce executau condițiile de Armistiț (art. 6-13).

Intervenind, în numele Ministerului Apărării Naționale, pe lângă Ion Cristiu, Președintele român al Comisiei de Armistiț, acesta mi-a confirmat de mai multe ori că este în imposibilitate absolută de a modifica dispozițiile date de gen. Vinogradov și de colaboratorii lui.

Pe plan politic intern, reorganizarea partidelor politice (Național-Tăranist, Liberal și Social-Democrat) era impiedecată continuu de Ministerele dirijate de comunisti și mai ales de Ministerul de Interne, condus de dl. Nicolae Penescu, fostul Secretar General al Partidului Național-Tăranist, devenit Ministru pentru câteva timp într-o formație ministerială extrem de compromisă cu marxisti autohtoni.

De-altfel, dl. Nicolae Penescu și-a făcut un renume nu numai ca Ministru de Interne sub un regim pro-comunist, dar și prin declarațiile făcute contra lui Iuliu Maniu în celebrul proces. Din aceste declarații gratuite, reies următoarele:

- a — Iuliu Maniu era un dictator în partid.
- Iuliu Maniu nu ținea seama de deciziile partidului.
- Contactele cu Occidentul erau făcute în secret, fără ca Delegația permanentă și Secretarul General să aibă măcar cunoștință.
- Reorganizarea tineretului universitar și muncitoresc a fost impiedecată de dl. Penescu, care a cerut suspendarea „Cluburilor” și a „Organizațiilor militare”.
- Biroul de presă al partidului Național-Tăranist, unde lucra Bocea Mălin și Vasile Boideanu, era considerat de dl. N. Penescu drept o oficină conspirativă și de spionați, care primejduia „bunele relații cu Guvernul legal”, adică cel pro-comunist.

(Urmează la pag. 13.)

CERBUL CU RAMURI DE AUR

de Ovidiu VUIA

Nu pom înflorit pe o margine de drum e văzut de poet ca un enorm policaudru de aur, brațele unui suflet, ce arde cruce pe orizont, sau un potop de lumină, miresă albă a primăverii, una din oglinzile cerului aprins pe pământ. Deci un pom înflorit poate fi policaudru, suflet de om, miresă a primăverii și oglindă a cerului.

Durerea artistului e să rămână neînțeleș, corespondențele lui căzând ca sămânțele pe un pământ neroditor, sterp și așa pomul înflorit să însemne numai profitul dus de fructele sale, ori mai rău una din piedecile în calea aceluia ce vrea să-și ridice peste el o casă cu etaj. Căci un pom tăiat are ceva din moartea omului decapitat și uscăciunea sa, miresme de cimitir. Din toate aceste motive, muritorul nu va ajunge la fericirea atât de mult dorită până nu-și va găsi apropierea corespondențelor, lăuate lui moștenire de magnafii sufletului, poezii.

Aceste gânduri mi treceau prin minte într-o noapte cu lună plină, când covarele groase de var lunar curgeau, ca lava de diamant topit pe grădini în care părea că m'am răstăcit.

Am plecat de lângă un basin plin cu apă albastră, încrețit cu foi și bieleuri de nenufăr, podobe ale cununilor noii.

Acolo mi-a apărut acel cerb cu silueta avela și picioare osebite de lungi, fragile. Neobișnuit în el erau coarnele ce-i împodobeau creștetul, bogate ca pomul înflorit dela care am pornit, drept muguri având cristale de nastemate, spargându-și luminile în cloburi și străluciri de curcubeu.

Am vrut să pun mâna pe el, să-l mângâi, dar i-am simțit foghina mai departe, desăcând fugi de cafele. De fapt între noi era continuu o distanță ce n-o puteam învinge, el fiind totdeauna înaintea, părăd un gen de calușu a mea, al potenilor de jos, prin farba călășă de picioarele mele.

Rețărând un fel de epopee, ași putea să spun că fiecare din întâlnirile ce mi legeau în cale, sub semnul cerbului cu ramuri de aur, ar fi putut corespunde unei părți ale acestuia, unui cânt homerian.

În primul cânt m'am întâlnit cu un copil blond, jucându-se la o fântână afiată la o răscruce de drumuri, într-o periferie a unui oraș de pustă. Copilul era ca un inger de Correggio, lipsit de aripi și plin de imala pământului în care încerca să ridice castele. Lângă el era căteasa albă cu pete mari negre, una chiar pe bot și față, având ochii înălțări de bucuria celui ce știe să fie fidel: Piți. În cutre fără sfârșit, sală pustie, a cărei coloane și plafon îl formau castanii înalți, alergările în cerc ale lui Piți, erau tururile de onoare, cu care își întâmpina în strigăte de bucurie, stăpânul, simțit numai de ea. Această paradă a lui Piți era ca pâlcoșii din povești al lui Pă-Frumos, anunțând cu mult înainte celor dragi, sosirea lui.

În camerele înalte, având răsări de temniță, domnea una din nopțile Năsterei Domnului, când copil, erau ingenuități cu evlavie adâncă, în fața unui pom ridicat până în tavan, așteptând pe Moș Crăciun. Afară era un cer înstelat, el însuși părăd un braț urias, încrăcat cu jucării și răuri cristaline. Într-o noapte nu l-a mai fost frică de Moș Crăciun, ghicind, sub masca lui, după papuci și bratoarea de email, pe Nana, verisoara mai mare, deacea a îndrăginit și amuleta barba de pe obrazul bătrânului. N'a înțeles atunci dar, în bucuria acestei descoperiri, că Moș Crăciun nu există, a împânțat de fapt un pumnal în inima aceluia copil blond inger al lui Correggio, chemat colodaria sa.

Orice reconstituire s'a arătat neputincioasă, de-atunci Moș Crăciun rămânând un fel de papușă lipită cu clei și țărnie, alături de alți arheologi ai trecutului stărniți într-o gardoarbă, ce nu mai există. Dureoasă a rămas această trecere, una din cele mai dureoase ale vieții sale, cu o întrebare ce nu l-a mai părăsit niciodată: "Unde ești tu, Moș Crăciun?"

În cântul al doilea cerbul cu ramuri de aur, mă duce într-o țară, micile imaginări, pe trupul căreia se văd împânțate mii de temple elene. Privite mai de aproape, aceste temple erau portuluri unde clădiri unde intram efioși, urcând trepte largi de marmură, în fruntea cărora alăpănea sub Mureul de Științe Naturale, un ornic, Zeu al timpului, ajutat de un Cerber, care trăgea clopotul, la

sfârșitul fiecărei ore. Pătrundeam într-o Arcadie, păstrătoare a unor lumi cu totul noi, urmând să ne facă oameni, filidemi ai ei. După ani revenind pe aceste locuri, cu tristețile țării ale adolescentului Gaudeamus igitur, am putut constata că nu era vorba de un templu, ci de o clădire cu coridoarele destul de strâmte, treptele nefind din marmură ci din piatră cu margini roșii, ca un palton prea întrebunțat și că Cerberul care trăgea clopotul era un Silen îmbătrânit, mănăcat de podagă. Numai ornicul și-a păstrat silueta lui de odinioară, parcă mai statuar, mai etăpăp pe toate, mai clinic.

Am dus pe acele coridoare o viață cenușie, una de care se plângă poetul doborât de nevroză: "Liceu — cimitir / Al tinereții mele — Pedanți profesori / Și examene grele... Și azi m'a'nfi ori / Liceu — cimitir / Al tinereții mele!"

Pe profesori nu i-am iubit desl i-am respectat, neputând să accept cele scrise de unul din colegii mei, devenind mai apoi o Judă a nației sale. Iubirea n'a putut să înflorească între noi fiindcă cerul vieții ne-a fost curând întunecat de nori gri și întunecoși. Ca și în Macbeth, popoarele s'au transformat în păduri mizotizate, purtate de astădată nu de un ins ci de armate motorizate, pornite la o confruntare acerbă. La această masă a violenței am participat și mulți profesori de ai noștri, nu puțin disparând fără urmă, îngropați în pământul stepei batută de hergheliea cenzurii Mazepps, prezența lor nemişcând între noi decât ca o cruce.

Dar războiul modern a umplut și cerul cu păsările lui de fier, așa precum își imagina Luca Signorelli, Apocalipsul. Ci acele zile de Apocalips numai erau un joc al fanteziei când noi le trăiam adevărate, Sirenele de alarmă, asemenea unor geamăte de groază rupeau seninătatea adolescenței noastre, fiind simfonii ale tuturor, de Mozart.

Am trăit măcelul în paduricele orașului de lângă gară. Era aici un fel de Bois de Boulogne provincială, unde noi copiii ne găseam jocul în pîmbăriele cu barca pe lacul sălbatic, în a cărui stufăriș de cele mai multe ori ne înfundam, ca un transatlantic în icebergurile Groenlandei. Acolo într-o zi de vară, 3 Iulie 1944, pe un cer senin, au apărut monștrii înaripați ai văzduhurilor aruncând bombe lor incendiarie asupra noastră. Acolo în păduricea Aradului, erau adunați numai oameni fără arme, în majoritatea femei și copii. Acest lucru este bine să-l știe istoria cel ce au săvârșit astfel de fapte, chiar dacă azi sunt învingători, trebuie să rămână înscrisi în analele ei ca și ceace au fost, drept criminali. Atunci în acea înaltă de masă absurdă am văzut lângă mine mame de-ale noastre cu picioarele luate, capete de copii aruncate lângă mușuroaie, ca într-o unitate din expedițiile armatelor lui Irod și trupuri sfărțate ca în cel mai barbar sabat al Morții.

Mirosul de sânge al acelor zile imposibile și crude l-am regăsit recent în paginile lui Leutremont descriind faptele lui Maldoror. Nu uitați corespondența dintre inima poetului și viață.

Cântul III. Am supraviețuit acelor zile și oricât ar părea de necrezut în suferințele noastre a răsarit floarea speranței. Poporul întinzând ramura de mălin, era dornic de pace, de liniște. Desigur a fost o clipă de mare minciună fiindcă alungând un monstru, a venit în locul lui altul mai feroc. Și așa, țara a căzut într-o totală robie babiloniană, pe lângă avuturile noastre furându-ni-se femeile, copiii, nefind cruțați nici noi înșiși. România era ca un Samson pe mâna Daliei, și ca și acesta a mai încercat odată să se ridice și să sfărme din temelii templul robiei. Oricât se va zice azi că acest Samson deslăntușit care era Tara, ar fi fost orb, s'a arătat singura posibilitate de a încerca să învingă a unui popor sfîșiat singur, la o răspântie de destine. Atunci un crai al Ardealului, a devenit ales de tot românul, erou întregii națiuni, sfârșitul său în temnițele Sighetului, marcând răstăgîrarea suferință alături de el, de întreaga țară românească.

Căci ce a urmat mai apoi a fost mai urât decât un coșmar, unul din coșmarurile nu numai al nostru dar de acum al întregii omeniri.

Am fost prinși și alinați în rânduri. Tăindu-ni se părul, ni s'au pus uniforme țărce de pucăriași pe umeri, trebuind să mărșăluim ca niște roboți, numai unul, cel ales, având dreptul s'eroseant să gândească pentru noi toți.

Și mărșăluim pe străzi de plumb, acoperișuri de fapt ale temnițelor unde părinții, erau reduși la viața întunecului, a sobolilor, fără ochi și fără minte.

Păcatele lor? Îmi amintesc de doi oameni anonimi sfâr-

șiți în acele zile. Unul a fost profesorul meu de religie, un preot de o moralitate exemplară, dispărut într-o zi dintre noi, fără să mai revină vreodată. Nu numai că a pierit în acele temnițe blestamate, dar călăii lui l-au lăsat fără mormânt uitând însă că acesta este ridicat ca un monument etern în inimile aceluia care l-au iubit și n'o să-l uite niciodată.

Al doilea, este un alt profesor al meu, de chimie, ucis de o bandă de tâlhari, în timp ce se afla, pașnic, la sediul unui partid în care credea.

De ce s'au prăpădit acești doi profesori ai mei, cât și ceilalți mulți omorâți și chinuți? Păcatul lor mare a fost acela de a fi crescut în Om, în demnitatea și măreția lui. Dugmanii lor pregătore o robie de stat unde muritorul este redus la un număr, descărnăt de toate calitățile sale, juridic numite și drepturi sfinte ale omului.

Este aici un viltor ce se prevede și țărilor ce-și duc pe mai departe viața comodă, incalzită de oportunismul unei filosofii lăfăne existențiale, având o orbire completă față de soarta lor de mâine.

Cant IV. Ca individ, omul a ajuns să se simta închis într-o colivie, granițele țării fiind de fapt granițele unei temnițe uriașe.

Și atunci deodată mi s'a arătat cerbul cu ramuri de aur, eliberându-mă din celula sufocantă, mi-a pregătit evadarea spre alte țări mai departate.

Am ajuns parcă în fața unei biserici, înaltă ca o catedrală gotică, mai aproape asemănându-se cu Vatra Moldovei a lui Petru Rareș. Era de-o frumusețe oribitoare această biserică pietată pe din afară, cu pridvorul alb din față. Întrând în lăcaș m'a mirat să constat că totul părea proaspăt realizat, iconostas, strună, pereți, aratau ca abia ieșite din mâna meșterilor.

Mă aflam la hramul decl, al unuia din cel mai sfânt monument, unde însă spre surprinderea mea nu se găsea nimeni, singurătatea mănăstirii fiind adănc de dureroasă. De ce era oare părăsită această biserică nouă? Unde sunt plecați preoții și credincioșii ei, lăsând pustii aceste vecerări ale paradisului?

Am pătruns în chilidie ce se întindeau în jur, sperând că acolo voi găsi pe cineva, să-mi dea un răspuns.

Prima sală înaltă și ovală părea un muzeu, lipsit și el de vizitatori. M'a uimit să văd pe pereții acestei încăperi, ca într-o istorie a Artelor, înscrise, mai toate capodoperele omenirii, în parte schimonosire și batjocorite. Îmi amintesc că am văzut-o pe Gioconda lui da Vinci cu mustații iar pe Las Meninas a lui Velázquez, descompuse parcă erau proiectate printr-o prismă, având ochii la ceață și nasul la bărbie.

Mă apăsă această atmosferă de caricaturizare a Artelor, deaceia m'am grabit să părăsesc bizarul muzeu. Am trecut prin lungi coridoare, intrând, coborând pe trepti în spirală de mele, într-o altă sală, cu oglinzi negre, populată de o sumedenie de personaje, ce păreau moarte, de fapt statui de gips. Era reprezentat un enorm ospăț babilonic la care nu lipseau nici culorile galbene și violete ale lui Jane Avril, nici fuga de lut a unei Chermesse de Rubens. Eroi erau înălțuți în apasmele celui mai adănc suspin al penetrației și al îmbrățișărilor de Veneră goală, perechiile nu rar fiind de același sex, iar cel rămas mai ales femeile, fără pereche, își arătau lubric sexul.

Era curios să simt că aceste statui împărășeau un miros, mai bine zis anumite miresme, ieșite ca fumuri din ochii strălucitori, roboți paradisurilor artificiale, sorbite din niște cupe, susținute pe brate de șerpi. Parfumuri cu izirizii virorii transpirau aceste trupuri, căzute pe perini moi, de crizanteme.

Deasupra dela un perete la altul atârneau ghirlande de flori și fructe aranjate în stilul pompeian al logilor lui Rafael, purtând pe o panglică de jerbă funebă, drept inscripție, într-o repetare monotona, aceleasi versuri ale lui Rimbaud, dedicate lui Venus Anadyomene: "Les reins portent deux mots graves: Clara Venus; / — Et tout ce corps remue et tend sa large croupe / Belle hideuse ment d'un ulcere a l'anus."

Și tot acest banchet era dănuț într-un ritm de rock-and-roll, goșat de un joc de lumini colorate, pe un mormânt gigant de piatră pe care am putut citi: "Aici doarme Dumnezeu și ficele sale Morala și Fecioria, ucise de noi, mesagerii revoluției sexuale al secolului."

Cant V. Îmi revin în curte turmentat și chinuit de ultimele mele întâlniri. Îmi era clar privind în urmă că părăsisem o lume în care omul este cu totul rob, pentru a ajunge într-alta unde există doar libertatea până la prostituare a trupului, la spirit negândindu-se nimeni.

Simteam nevoia imperioasă să părăsesc aceste locuri: biserică nouă de mai înainte se transformase în cățiva bolovani mari, ceace trebuia să reprezinte pentru ei o biserică, la porțile al cărind Woyseck îngănând litanii de Alban Berg.

Uitându-mă în jur, vedeam ca sunt într-un fel de fund

de crater, de la mâine netrecând nichunde și nicieri nicio cărare. Și fiindcă de data aceasta nu eram internat, puteam singur să-mi croiesc un drum, luându-o direct prin pădure pe culme în sus.

Înaintam cu greu, toțiș drumul se înfiripa cât de cât. Ajung însăși într-un luminis, unde constat că nu sunt singur, la capătul acestui păduri, de unde începea un arcuș de munte, fiind și alți semeni de ai mei. Privindu-l atent, observai că săpau stâncă goală cu palmele și întrebându-l ce fac mi-au spus că-și fac loc spre vârful muntelui. Vroind să aflu pe cine caut eu, abia atunci văzând că cerbul cu ramuri de aur dispăruse de mult de lângă mine le-am mărturisit că sunt pe urmele lui, ale cerbului.

M'au asigurat că-l voi găsi, acolo sus, pe piscuri, în grădiniile bunului Dumnezeu, care este și el acolo, nefind mort după cum zice fariseii sufletelor.

Credința lor era atât de puternică încât am început și eu alături de ei să sap cu mâinile în stâncă, acea cărare spre înălțimi, cu convingerea că sulsul Golgoetei noastre va avea un sfârșit al apoteozei, de lumină.

Unul îmi spusese că el vede acolo sus coarnele cerbului meu. De fapt ceace mi-a arătat era constelația Pieladelor, pe cerul Noptii.

Epilog. Dle-de-dimineață se iveau în cețurile lăuate până lângă gliezele noastre pătrunse de frig. În curând se va ridica și soarele, împrăștiind toate negurile, purtându-ne în zăua plină, ale cărei juguri și vâlele, vor încerca să ne abată de la amăgirea dureroasă ale vieții.

Din partea mea cred că nimic din ceace am trăit n'a fost vis, nici chiar cerbul cu ramuri de aur.

Ovidiu VUIA

23 AUGUST 1944 SI PROCESUL MANIU

Toate aceste acțiuni în țară și străinătate, contrarii inițiativelor lui Iuliu Maniu, au împledecat reorganizarea partidului și constituirea unei rezistențe capabile să se opună comunismului acaparator, care a adus România în sclavie.

Iuliu Maniu a fost condamnat și încarcerat la 74 de ani, unde a și murit. Partidul Național-Tăranesc a fost desființat, iar membrii lui, rezistenți contra ocupației comuniste sau colaboratori ai acesteia, au fost arestați, judecați și internati. Toți de-a-valma! Mulți și-au sfârșit zilele în temniță, măcinând ai de-arândul eroiile unora și mizeria altora din propria lor organizație politică...

Astfel, din greșelile unor politicieni ambițioși și lipsiți de scrupule, România democratică a dispărut în noaptea de 23 August 1944. De atunci, Partidul Comunist, având doar 800 de membri în 1944, conduce țara, adus la putere în 1947 de către cei ce l-au ajutat direct sau indirect. Relațiile cu Puterile Occidentale nu sunt — cum n'au fost niciodată — dirijate de politicienii partidelor istorice de odinioară, ci de regimul comunist, care profită din plin de climatul creat prin "politica de desindere" sau cea a "coexistenței pacifice".

A urmat, în 1976, Actul dela Helsinki, care constituie recunoașterea "statu-quo"-ului dela Yalta și Postdam, precum și-a conspirației de pace dela Paris. Ar trebui să se amintească mereu că la stabilirea acestei situații nefericele în România și poporul nostru au contribuit în mare măsură și cei care au făcut pasul dela 23 August 1944, politicienii unei epoci care ar fi avut nevoie de o mână de oameni de caracter și curaj.

Vinovalii acestui mare cataclism istoric, liberi în acest Occident, uitând cu ușurință suferințele unui popor care agonizează, încearcă mereu să impună viziunea pretențiilor și ambițiilor lor ca și cum ei pot oricând face și desface soarta neamului.

Să se înțeleagă odată pentru totdeauna că acești ciocli ai poporului român trebuie eliminați definitiv din viața politică a neamului, împledecați de a mai face rău, așa cum au făcut, în împrejurările cunoscute, la 23 August 1944.

***

Rândurile de mai sus sunt scrise în intenținea de a deștepta exilul, de a-l mobiliza pentru a lupia neprecupețit până la eliberarea țării.

Alții după noi vor urma și vor crea condițiile de viață liberă într-o Românie conștientă democratică, unită și prosperă.

Adrian CHINTESCU

(*) La Roumanie dans l'engrenage, Nicoletta Frank.

COMUNISMUL FARA MASCA

JIM JONES SI "TEMLUL POPORULUI"

de Alex. SANDULESCU

1000 de membri (adepti), toți exclusiv de cetățenie americană.

N luna Noemvrie a anului trecut (1978) congresmanul american (California) Leo Ryan, a fost asasinat în Guyana, împreună cu o parte din echipa care îl însoțea.

El fusese acolo într-un fel de anchetă în urma unor multiple reclamații și sesizări asupra Coloniei "Templul Poporului".

Coloniea (sau "Comuna") fusese strămutată acolo către sfârșitul anului 1976 din San Francisco și număra peste 1000 de membri (adepti), toți exclusiv de cetățenie americană.

În aceeași seară, după asasinarea congresmanului Ryan, liderul Coloniei "Templul Poporului" pe nume Jim Jones (care tot el a ordonat asasinarea omului politic american), a dat semnalul de "sinucidere" a membrilor Coloniei și majoritatea au fost siliți să sarbă din cupa cu otrăvă (iar cine s-a opus i s-a tăiat beregata sau a fost împușcat).

Astfel a doua și dimineața sub Pavilionul din centrul "comunei" "Templul Poporului", din jungla Guyanei se puteau număra 912 cadavre (inclusiv al bastei de lider Jim Jones), o imagine dintre cele mai sinistre, ca și istoria acestui "Templu".

Episodul a fost atât de oribil, încât cunoscându-l, nu-ți rămâne altceva de făcut decât "să vomăți și să plângi", cum s-a exprimat un jurnalist american.

***

O presă candidă de aici și în general cu un spirit de opinie procară, a trecut în revistă faptele succesive, cu declarațiile unor dintre martorii între ghilimele, și mai mult sau mai puțin, cam atât. Cu mici excepții, comentariile jurnaliștilor, aproape că lipesc.

În general în presa americană "Reverend" Jim Jones a fost calificat drept un "umanitarist" (?), care a degenerat în "semanțar și paranoic" (?), fenomenul plinând ca o enigmă, ca ceva bizar, ceva aproape fără comparație. Rămân interesante comentariile psihologilor, din punctul lor de vedere și se relevă doar un singur comentator Lance Morrow, care a înțeles ceva mai mult și a văzut în fenomenul din "Jonestown", miniatura marilor sisteme totalitare, printre care și cele construite pe fundamente marxiste.

***

Jim Jones a fost marxist. Deci tot sistemul pe care el și-l fundamentat constituirea și organizarea așa numitului "Templu Poporului", au fost ideile lui Karl Marx.

Karl Marx a fost satanist. A fost Dracul pe pământ. El însuși într-un lung poem pe care l-a scris, l-a identificat cu... Lucifer!

Karl Marx a avut trei fete, dintre care două s-au "sinucidut".

Jim Jones când și-a condus, prin ordin, adeptii la moarte, a numit fenomenul "sinucidere revoluționară".

Karl Marx a aruncat în lume sămânța unor idei draco-nice, monstruoase. Ideile lui au condus popoare întregi în sclavia roșie, în care se zbat și astăzi. Este sămânța lui Satan!

***

Ca unul care am trăit 30 de ani sub regim comunist (marxist) în România, citind relatările terifiante de acrobazie și lugubre asupra Comunei din Jonestown, m-a uimit nu coincidența ci o identitate perfectă de paralelă între "Colonie" lui Jim Jones și comunismul mondial, așa cum se desfacează el în realitate.

Iată faptele:
1. Jim Jones s-a substituit la crearea și conducerea unei organizații sociale. El și-a mascat intențiile criminale substituindu-l în "pastor", în "benedictor" sau "om politic" (la Primăria din San Francisco).

— Comunismul deosemeni se substituie la conducerea popoarelor. O echipă de tâlhari (de briganzi) pun mâna pe puterea politică prin lovitură de Stat, insurgențe, revoluție — într-un cuvânt prin vărsare de sânge. Peste tot au venit la putere prin teroare, substituindu-se în "numele poporului". Semnalăm o excepție cu Tările din Estul Euro-

pei, care au fost oferite pe tavă Rusiei bolșevice de către cîinul de Churchil și senilul de Roosevelt. O altă excepție este cazul Statului Chile unde comunistii au venit la putere prin așteptări libere. Alegerile le-au câștigat însă prin propagandă mincinoasă (cu bani pompați pe sub acuns de către Rusia și comunismul mondial). Tara Chile a fost însă salvată de către un grup de bravi soldați onesti și de curaj. Și astfel capul nucleului comunist fiind tăiat (ca tenia) n-a mai putut regenera și frumoașa Tară Chile, înflorește din nou și poporul respiră liniștit.

2. Jim Jones și-a ucis adeptii, printr-un simulacru de "sinucidere revoluționară" (după ideile lui Satan (Karl Marx)).

— K. Marx (Satan-Lucifer) și-a ucis două fice, după ce le-a abuzat sexual simulând pentru fiecare o "sinucidere".

3. După terminarea studiilor universitare Jim Jones a fost pastor la Biserica Methodistă din Indianapolis, pentru scurt timp.

— Stalin, unul din corifeii de vârf ai comunismului, a fost seminarist, pentru scurt timp.

— Jim Jones nu a fost iubid de enoriașii săi care îl aruncă pînă la moarte în biserică.

— Stalin nu a fost iubid de colegii săi. Un preot din Basarabia, fost coleg de Seminar cu Stalin, mi-a relatat că Stalin nu avea nici-un prieten între colegii de Seminar. Era urșus și mereu eliminat din Școală. Colegii îl detestau.

4. În anul 1964-5 Jim Jones strânge bani pentru a-și construi propria lui biserică. Strânge bani vânzând mai-muile (?) din sursele principale care au fost distruge (rămân încă necunoscute).

— Comunismul a ajuns la putere în Rusia (prima țară comunistă din lume) datorita unor subversiuni dîctice, mergând până la Kalszer Germaniei (?) care ajutându-l pe comunistii, vedeau Rusia Taristă slăbită (Raționament fals).

5. În anul 1958 Jim Jones constituie primul "Templu al Poporului" în Indianapolis, adoptă opt copii, ajută pe cei în nevoie să-și găsească servicii, servește supă de păsare la săraci. Face cele mai demențioase promisiuni pentru viitor. Este momeala, este nădu cu care își adună victimele de mai târziu.

— Comunistii (când au venit la putere, cazul României) au făcut reforma agrară (au dat pământ la țărani — pe care l-au luat mai târziu) și făceau mereu promisiuni mari, prezentând societatea comunistă, ca pe ceva paradisiac. Și într'un caz și în altul, propaganda joacă un rol major. O propagandă mincinoasă.

6. În apa prelinșă biserică "Templul Poporului", proaspăt înființată, Jim Jones crează un comitet de anchetă, care avea rolul să stabilească cine era împotriva lui.

— Comunistii, deindată ce se instaurază la putere înființează un aparat de informatori, care întocmesc liste, cu cei care sunt împotriva lor (numindu-i "reacționari") și pe care îi arestează și îi lichidează în închisori sau lagăre de muncă forțată.

7. În 1961 Jim Jones, în "biserică" lui, afirmă deschis că nu crede în nașterea lui Iisus din Fecioara (virgină). Unul alungu a ridicat mîna, fiind de aceeași părere. Jim Jones imediat i-a loat lînga el, în conducere. Apoi se declarasea mai mult (începe să vorbească) împotriva Bibliei. Jim Jones aruncă Biblia jos și o aculșă.

— Comunistii sunt ateiști declarați dela început. În prima instanță el se prefacă însă că nu au nimic cu credința în Dumnezeu, că libertatea cîntorilor este înscrisă în Constituție etc. Pe măsură însă ce se consolidează, își dau arama pe față și devin mai agresivi. Așa încât în România au desființat Mănăstirile: au intensificat cursurile de ateism; au demolat Biserici sub pretextul sistematisării sau fără niciun motiv, cum au demolat Biserica Rnei din centrul orașului București din ordinul comunistei Elena Ceaușescu. Comunistii consideră religia "opiumul poporului", misticism sau superstiție.

8. Prin anul 1962 Jim Jones are o "viziune" a unui holocaust nuclear. Seamănă temere și panică printre "adeptii" săi. Este un pretext pentru a-l muta într-un loc mai "ferit", în realitate pentru a-l izola într-un loc mai propice de masacrare.

— Comunistii la fel se plîng într-una că vor fi atacați de către "capitaliști și imperialiști". Seamănă temere și panică și înțrețin mereu o psihoză a unui viitor război.

Totul este un pretext pentru înarmare. În realitate ei sunt agresorii: Coreea, Cuba, Vietnam, acum Africa etc.

9. În 1965 Jim Jones mută Colonia "Templul Poporului" în Redwood Valley în Nordul Californiei, unde o organizează ierarhic cu fel de fel de comisi.

Una din comisi (comisia de planificare) spre exemplu se ocupa cu achiziționarea proprietăților membrilor. Alia comisie (a ingerilor (?)) manipula banii și preparau "otrăva" care făcea parte din practica unui "ritual de sinucidere" (?), căci demonul avea să-i pregătască cu ideea "sinuciderii" prin multiple repetiții ca la teatru, la început cu ac intensiv de portocale. Viața adeptilor (a membrilor Coloniei) a început să intre din ce în ce sub un control sever. Până când și relațiile sexuale erau controlate. Unii erau șantațiați prin fotografii sau compromisi public. Jim Jones care era bisexual (pervers) dispunea de fiecare după bunul lui plac.

— Comunistii, după ce vin la putere, confiscă marile proprietăți și industrii (naționalizarea). Procesul continuă până la absoluta pauperizare a maselor. Apoi, după ce l-au sărăcit, dispun de el cum vor. Ei lucrează planificat. Totul intră treptat, treptat sub control, până când și activitatea sexuală este controlată. Comunistii fac mult caz de "morală proletară" cum numesc ei "noile norme morale, de conduită" (?). În realitate este un mod de a controla pînă când și resorturile cele mai intime ale individului. Și mulți sunt șantațiați oficial pe baza relațiilor lor sexuale. În schimb, celor dela conducere le este permis orice. Toți conducătorii comunisti practică în ascuns o libertăți sexuală abjectă, abuzand de puterea unică pe care o au. Am amintit în introducere, că însuși Karl Marx (Satan-Lucifer) a avut trei fice, dintre care două s-au "sinucidut" deși concluziile unor cercetători moderni au scis că practicaau înecut cu tătii lor, care ei însuși le-ar fi ucis una câte una.

Iosif Stalin, demonul roșu al Rusiei, a fost de mai multe ori căsătorit iar una din soțiile sale a fost ucisă din ordinul lui. Asemănările sunt flagrante. Toți conducătorii comunisti nu au caracter, sunt imorali și de o ipocrizie demonică. Alți exempli. În orașul New York locuiește un fost balerin din București (cu studii făcute la Moscova) și care de oricâte ori se îmbată, povestește cum avea el relații sexuale cu Gh. Gheorghiu-Dea, primul conducător comunist al României. Și în Tără curia acest zvon, am auzit-o și dela alții acum am primit o confirmare. Gh. Gheorghiu Dea (ca și Jim Jones) era homosexual și heterossexual, își lăsa nevasta și trăia cu o fostă artistă de teatru Elvira Godeanu. Fetele lui din prima căsătorie erau de o frivolitate detestabilă. Abuzand de pozițiile tătului, Lica Gheorghiu una din fete, are pe costință și o crimă (asasinarea doctorului Coroamă dela Spitalul Brăncovenesc), pe care l-a ademenit în patul ei de curvă. Dr. Coroamă, fiind de origine "burgheză" (tătati fost general) a fost arestat de către Securitatea de Stat și omorât... dar flica comunistului nr. 1 al României n-a suferit deloc, pentru că doua și era în brațele altuia.

— Și un alt exemplu. Prin anul 1965 Vicu Pătrășcoiu era Instructor de Partid (comunist) al Universității din București. Acest comunist avea studii superficiale politice făcute în U. R. S. S. și deci nu din punct de vedere profesional. În schimb era absolvent al mai multor Școli de Partid din România. Ca instructor politic era de un comportament barbar cu cadrele didactice (profesori, conferențieri, salatenți) pe care îi teroriza... ca în cele din urmă să se descopere că acest comunist era un pervers sexual. Deși căsătorit, deținea ilegal patru garsoniere și un apartament unde împreună cu alți comunisti de frunte practica sodomia cu diferite studențe, pe care le șantațau de pe pozițiile lor politice. Exemplele continuă la infinit în ierarhia demonilor comunisti.

10. După ce se consolidează "Templul Poporului" din Redwood Valley, Ca. Jim Jones înființează noi "Temple" în San Francisco și Los Angeles. Satan se extinde, pentru a îngela și ademeni cât mai multă lume. Mîndirea s-a făcut prin bani.

— Comunismul mondial s-a extins înființand câte un nucleu (representanțe) în fiecare țară de pe glob. Extinderea s-a făcut și se face prin bani, pe care-i pompoasă pe sub asura în țările libere. Și grupul de briganzi, așteaptă numai momentul ca să dea lovitură. După ce pun mâna pe puterea politică într-un Stat, comunistii înființează noi "celeule" sau "organizații de bază" (nucleu comuniste) în toate instituțiile, fabrici, școli, la sate chiar... Astfel se extind. Fac mereu recrutări și primiri de noi membri de Partid, pentru a-l compromite și afunda în murdării. Bielele filințe, de voie de nevoie, sunt țărâte înaintea Partidului comunist, pentru a se păngări și perverti sufletul, constința și caracterul lor.

11. Jim Jones se extinde deosemeni către oficialități. Dă bani la poliție, la ziare, corespundează cu personalități politice americane, culminand în anul 1976 când este în-

vitat la masă de către soția actualului președinte al Statelor Unite (Carter) sau invitat la bordul avionului de către W. Mondale actualul vicepreședinte al Statelor Unite. Sunt mărturie că Jim Jones a folosit membrii Coloniei în alegeri politice și că ar fi votat de mai multe ori. El tot plimba în autobuzele Coloniei din San Francisco în Los Angeles și invers.

— Echivalentul se poate vedea aici foarte clar în politica externă a țărilor comuniste. Demonii roșii, fîrtează din când în când cu liderii țărilor libere. Fostul președinte al U. S. A., F. D. Roosevelt a căzut în extaz când l-a cunoscut personal pe monstrul roșu pe nume I. V. Stalin (?). Nu mai putea de admirație. Ne-o spune propriul lui fiu, în cartea pe care a scris-o despre tătati său și intitulată: "Așa a văzut-o el" ("el" fiind D. R. Roosevelt). Îmi aduc aminte, că în timp ce lecturam cartea, din momentul în care ni se comunicau păreri entuziaste ale fostului președinte, despre Berlia Roșie, n-am mai putut să citesc mai departe. Nu mai era vorba aici de nicio rațiune diplomatică. Ni se comunica părerea intimă. Altfost președinte al U. S. A., Gerard Ford îl făcea cadouri automobile Cadillac lui Brejnev (actualul monstru roșu din Kremlin) și îmbrăca guba de urson rusească și se fotografia surzător. Și același președinte când a sosit în București a intrat în horă cu monstrul roșu al României N. Ceaușescu, ca să-l vadă toată lumea. Popoarele subjugate de comunism, natural că intră în derută și slaba speranță pe care o mai nutrește într-o eliberare din partea lumii libere se apulberă. Popoarele captive intră în depăimare. Martirajul sufleteș al unui popor se amplifică.

Ait echivalent îl putem vedea în coruperea cu bani de către comunismul mondial a unor lideri sau personalități politice, cum a fost cazul în Germania de West sau în alte părți.

12. La sfârșitul anului 1976 începe să se scrie în presa din San Francisco despre anumite aspecte de interior ale așa numitului "Templu al Poporului" (mărturiile unor defectori, care fuseseră bătuți în public și umiliți) Chiar mai mult, se găse cadavru unui defector dar nu s-a putut stabili cine au fost asasinii (?). Pentru a nu se descopere și alte aspecte, Jim Jones grăbește mutarea "Templului" în Guyana. Planul era făcut dinainte. El achiziționase acolo, în plină junglă, 3000 de acri de pământ. Cu recomandări dela senatori americani (printre care și Hubert H. Humphrey, fost vice președinte al U. S. A.) și dela unii congresmeni, cu aprobarea Guvernului Guyanei (guvern marxist) Jim Jones și-a mutat victimele în jungla tropicală — aproximativ 1000 de persoane dintre care 80 % americani de culoare (negri).

Suntem la începutul lui 1977, operația de mutare este terminată. Acum Satana avea grupul uman în palmă. Cu el a deșirat pădurea (aprox. 900 de acri, a construit locuințe, pavilionul central, a făcut culturi și plantatii. Victimele erau deposedate complet de avere (ceea ce în comunism), "Locotenenții" Satanei încep să controleze toate aspectele vieții. Un serviciu de securitate ("the security people") înarmați până în dinți, cu tot felul de arme, fac impracticabilă orice evadare.

Contactul cu exteriorul este tăiat (inclusiv corespondența cu membrii familiei interzpuși). O completă izolare de familie, de prieteni, de restul lumii.

Acum puteau fi masacrați în voie. Dar planul lui Satan era altul. Până a-i ucide, trebuiau mai întâi umiliți, înfometati schingiuți, bătuți, chinuți moral și fizic — într-un cuvânt torturați. Satan este și sadic.

— Situația este egală în Țările comuniste. Sistemul este înclăș. Granițele pîșite rigurose, ca să nu mai poată scăpa nimeni afară. "Cortina de fier" interzpuie contactul cu lumea liberă. Toate aspectele vieții sunt sub control riguros și barbar. Se exercită necontenit o cenzură la toate resorturile de activitate. Supraveghere absolută, constrângere, teroare. Lanțul de suferințe îmbracă diferite forme. Tortura este sinonimul sistemului.

13. După ce s-a transportat în Guyana, Jim Jones le-a ridicat toate pașapoartele "membrilor" Coloniei.

— Comunistii deosemeni nu permit la membrii Coloniei lor (Populația țărilor respective) de a deține pașaportul propriu, decât în momentul mișcării.

Pentru excursioniștii de grup există un "securist" care deține pașapoartele tuturor, pe care le distribuie individual la trecerea graniței, după care le retrage. Acest "locotenent" al Satanei este deobicei mascat și poartă numele de ghid din partea oficialiui național de turism.

14. Jim Jones a transportat armament și muniițe Geopol în Guyana în aproximativ 80 de geamantane ale membrilor.

— Comunistii (Țările comuniste) necontenit furnizează armament clandestin (ilegal) în Țările cu instabilitate politică sau unor grupe de teroriști care activează în Țările libere, pentru a le submina. Mereu se fac descoperiri de

armament de fabricație sovietică, cehă etc. fie în Irlanda, fie în America de Sud, Orientul Apropiat sau Africa.

La Muzeul militar din West Point se pot vedea și arme de fabricație Românească (comunistă) capturate în Vietnamul de Sud.

13. Încă din primăvara lui 1977, proaspăt instalați în Guyana, se institue o disciplină aspră. Satan (Jim Jones) tună și fulgeră: "eu sunt alfa și omega".

— Comuniștii deosebiți utilizează termenul "disciplină" sau "disciplină de fier", care în cazul lor înseamnă supunere și ascultare totală, caribă.

Sau alt echivalent tot în propria lor exprimare: "Partidul este o forță conducătoare", unică.

Colonia a devenit un Camp de Concentrare. Jim Jones se identifică cu Partidul comunist (capul hidrel).

Toată Tara căzută sub comuniști devine o vastă închisoare, un vast lagăr de concentrare. Partidul este "alfa și omega".

16. Scularea din somn în Colonia din Jonestown se făcea la orele 6 dimineața. Nu erau scutiți nici adolescenții dela acest program.

— În Țările comuniste la propriile lor sărbători "1 Mai", "7 Noiembrie" (în plus "23 August" în cazul României) toți "oamenii muncii" din fabrici, instituții și elevii din școli sunt sculați toți cu noaptea în cap de obicei la ora 6 dimineața sau mai de vreme, pentru a se încolona pe străzi, unde sunt ținute ore întregi în picioare, în vederea defilării, a trecerii în revistă prin fața Demonilor Roșii dela Conducere, cu drapelul roșii în mână și strigând lozinci banale. Cum am spus sunt sculați cu noaptea în cap deși defilarea începe la ora 10 a. m.

Liderul comunist Ceaușescu, ca să chinulască mai tare poporul român (pe țărani — el însuși provine din țărani) a instituit "ziua de muncă lumină" (?) care începe la răsăritul soarelui și se termină la apusul soarelui, etc.

17. Mantia lui Satan (Jim Jones) — aici și așa ceva atunci când te ținea "lecții" membrilor — era de culoare roșie.

— Drapelule comuniste sunt complet roșii (simbolul sângelui, al distrucției, al asasinatului).

18. În Colonia din Jonestown, membrii erau indoctrinați zilnic de către lider.

Spălarea creierului se face prin repetare, după ce l-au izolat, după ce l-au rupt contactul cu alte surse de gândire. Membrii Coloniei li s-a pus la dispoziție literatură marxistă într-o bibliotecă.

Procedul în comunism este asemănător. Bibliotecile publice au fost "epurate" și se crează peste tot altele, care sunt înfestate cu literatură nouă "progresistă" (comunistă). Se repetă până la tembelizare ideile marxist-leniniste. În școli și Universități toate cursurile încep cu citate din Marx, etc.

În toate compartimentele vieții, funcționează în fiecare an diferite forme de înfărmănt politic (membri și ne-membri de Partid). Formele (cursurile sunt: "Politică curentă", "Istoria Partidului comunist", "Marxism-Leninism", etc.

19. Veniturile Coloniei erau considerabile de peste \$ 300.000 pe lună. Banii veneau din U. S. A. după urma chirilor dela case și terenuri (peste \$ 200.000 pe lună). S-au găsit numai check-uri în valoare de \$ 60.000 lunar, ce urmau a fi recoltate drept social-security (asigurări sociale de bătrânețe sau boală, etc.).

Cu toate aceste venituri, din ordinul Satanei, la numai câteva săptămâni după ce s-au instalat în Junglă, mâncarea a început să fie de calitate inferioară. Carnea aproape că a dispărut. De cele mai multe ori, li se servea o simplă fiertură de orez (ca-n China). Membrii Coloniei erau subnutriți.

În schimb Jim Jones mânca separat tot ce-l poftea inima și făcea o mare favoare dela câte unul să mănânce cu el. De cele mai multe ori, era răsplăta unor fapte mărgave.

— Țările comuniste concentrează toate bogățiile Țării la un singur loc. Statul devenind stăpânul unic. Dar Statul comunist este Partidul, este clica dela conducere și deci Statul devine cel mai mare tâlhăru. Populația suferă necontenit de lipsă de alimente. Populațiile Țărilor comuniste sunt înfometate; sunt subnutrite într-un mod barbar.

Într-o Țară ca România, care era grânăru Europei, sub regimul comunist timp de 20 de ani pâinea, uleiul și zahărul se vindeau raționalizat, pe carteli. Încă și în ziua de astăzi pâinea se termină repede din magazinele alimentare din orașe iar țărani din comunele mai îndepărtate nici nu o văd.

Până când și usturoiul a devenit o raritate în România comunistă. Niciodată nu s-a văndut carne de vițel sub comunism în România. O învătătoare mi-a povestit că la o anchetă pe care a făcut-o în clasa ei, din 42 de elevi în vârstă de 11 ani, două dintre ei gustaser miera de albine. Un doctor din Ploiești a descoperit cum multe familii dintr-un sat se hrăneau numai cu pâine (pe care o cum-

părau din Ploiești, dela o distanță de 20 de kilometri) și ca să o poată mânca, o mlaui în oțet și apă. Copiii erau rahticiți și cu burțile umflate ca-n India etc.

În schimb, comuniștii de frunte se aprovizionează dela magazine speciale, unde găsesc la prețuri derisorii tot ce le pofteste inima. Au cantine speciale unde mănâncă bine și mai toți devin obezi. Grâul, carnea, legumele, fructele, aproape toate produsele alimentare s-au găsit după valută. Comuniștii sunt într-o permanentă goană după valută. Comuniștii cu care să întrețină greve în Occident, cu care străină, cu care să întrețină în Țările lumii libere, fabrică fac subversiuni comuniste în Țările lumii libere, fabrică și procură armament și întrețin o armată costisitoare. Cazul României relevă de ultima oră.

România comunistă contribuie cu 1 miliard de dolari anual pentru pactul militar comunist, denumit Pactul dela Varșovia. Nu știm încă, care este contribuția României la subversiunea comunistă mondială, cât li costă pe liderul Jim Jones al României (Nicolae Ceaușescu) întreținerea agenturii de spioni "diplomați" (peste o sută de ambasade) diversioniști, propagandă, etc.

Comunismul practică un genocid pe față. În pâinea și untul dela gura copiilor, înfometează popoarele pe care le stăpânește.

20. Jim Jones care era conducătorul unic al Coloniei, cerea să fie lăudat de către membrii săi: le cerea să i se spună "tatălucă" ("dad").

— Ioși Stalin, unul dintre cei mai feroci conducători comuniști din Rusia, a cerut la fel să fie numit "tatălucă" iar în ultimii ani al vieții sale a cerut supușilor să fie apoteozat și peste tot i se ridicau statui și oamale.

Conducătorul României comuniste de astăzi Nicolae Ceaușescu face exact la fel. I se scriu poeme în presă, toate ziarele și revistele li laudă la superlativ. Se scriu cărți despre el. Acest gunoi este ridicat în alava cerului, pentru un moment, ca și predecesorul lui, ca și toți liderii comuniști, care nu au nici-o valoare autentică.

21. Jim Jones le cerea membrilor să-i facă autocritica (self-analysis). S-au găsit o serie de scrisori degustătoare, de acest gen, ale unor adolescenți, care se autoblastemau și proslăveau pe bestie.

— În Țările comuniste, deosebiți se practică "critica" și "autocritica". În toate intrunirile lor politice "critica" este frecvent utilizată. Critica este echivalentă cu bârfeala. Critica este defăimarea cuiva în public, iar autocritica este autoblastemarea sau autoumblirea. Critica și autocritica au rolul de a derbina pe oameni. În acest sens trebuie interpretată utilizarea acestor termeni. Deosebiți critica și autocritica au rolul de a descoperi limitele ipocritiei, pentru că fiecare se presintă pe sine înșuși sau pe altul într-un mod subiectiv. Critica în comunism este complet lipsită de sinceritate. Critica este distructivă pentru că rănește personalitatea individului și stărnește ranchiuna. Ca efect este departe de ceea ce pretind comuniștii, ca metoda de îndreptare, dimpotrivă este opusul. Și în plus este ceva jalnic.

Jim Jones a practicat-o cu membrii Coloniei sale, pentru a-i chinul moral, pentru a le mări și multiplica suferințele, așa cum se face și în Țările comuniste, cu același substrat satanic.

22. În Colonia lui Jim Jones se practica bătaia. Membrii erau pedepsiți pentru "neascultare". Trebuiau ținute într-o supunere totală. Nu erau scutiți nici bătrânii și nici tinerii. O femeie a fost biciuită de o sută de ori. Adolescenții dacă dormeau mai mult, erau aduși în fața "Tronului" bestiei de către "forțele armate de securitate", trântiți jos și puși să plângă și să-i ceară iertare. Unii erau legați de câte un copac în junglă unde își petreceau toată noaptea acolo. Sau erau ținute cu cătușele la mâini și la picioare.

— În comunism deosebiți Forțele de Politică (Miliție) sau de Securitate, sunt de o brutalitate fără seamăn. Se practică bătaia și schingiuirea (tortura) deținutului până la uciderea reală.

Mereu apar cărți noi, scrise de către cei care reușesc să fugă din lădău rusesc, românesc, etc., și care relatează despre atrocitățile din închisori și lagărele de muncă forțată. Metodele folosite sunt de o barbarie care întrece orice imaginație posibilă. Și toate se fac cu un sadism care dă plăcere Satanei.

Și aici asemănarea între ceea ce s-a petrecut în Comuna din Jonestown și Țările comuniste este identică.

23. În Colonia "Templul Poporului", defectorii erau urmăriți și dacă erau prinși erau schingiuși sau asinați. Jim Jones formase o echipă specială de pedepsire. Astfel încă din California defectorii erau bătuți. Un tânăr defector a fost găsit mort. Un băiat defector de 17 ani a fost bătut până la inconștiență (comă). Sharon Amos deși responsabilă cu relațiile publice în "Templul Poporului", pentru că a vrut să părăsească Colonia, ea împreună cu cei trei copii ai săi, și-a găsit o moarte oribilă (au fost găsiți toți cu beregata lăsată).

— În comunism defectorii deosebiți sunt urmăriți și

de multe ori lichidați. Defectorul comunist al revoluției bolșevice Trotsky a fost asasinat în America de Sud. De atunci și până astăzi toți defectorii din lagărul comunist sunt urmăriți în lumea liberă, unde ei s-au refugiați și din când în când unii dintre ei sunt asinați mizește. Recent presa a dat în vileag un caz: asasinarea la Londra a defectorului bulgar Georgi Markov de către un "necunoscut" care l-a injectat în picior, cu vârful unei umbrelor, otrăvită extrasă din castor (mai puternică decât veninul de cobra). Alte două cazuri similare s-au înregistrat, la San Francisco și la Paris. Iată-i deci pe agenții criminali comuniști, foarte activi în lumea liberă.

24. Stephen Jones (19 ani) fiul lui Satan (Jim Jones), unul dintre puținii supraviețuitori ai masacrelor, a mărturisit că el a lăsat beregata lui Sharon Amos (defector) și a celor trei copii ai ei în 19 nov. în Georgetown (Guyana). După o lună de zile înăși își retrăcuse declarațiile spunând că a mințit (?). Cum ultima declarație conținea, puțul de demon a fost pus în libertate, din lipsă de probe (?). (morții nu mai pot vorbi). Fiind în libertate, a început să facă declarații obraznice anunțând că vrea să scrie o carte cu "adevăruri": "Jonestown și "Templul Poporului" au fost scopul (vieții) mele. Când l-am pierdut am vrut să mă reuneș cu el în moarte. Acum am un nou scop de a arăta povestea adevărată" (?), etc.

— Comuniștii sunt la fel de echivoci. În România după ce au torturat bestial pe deținutii politici la Pitești sau la Canalul Dunare-Marea Neagră, au intențat procese la înșăși comuniștii lor, care au fost executorii direcți ai atrocităților: i-au găsit vinovați și l-au condamnat la moarte. Prin această au încercat o descurcare vinodă de dea impresia că masacrele, nu au fost ordonate și dirijate de Centrul (C. C. Partidului Comunist). Ei au încercat să-i acopere murdăria cu plâsca. Confuzia pe care au încercat să o creieze, le-a dublat vinovăția, aducând pe tapet, oficial monstruozitățile săvârșite. Ca și în cazul Coloniei lui Jim Jones: călăia supraviețuitor al lui Satan (Jim Jones) au fost se pare lăsați anume în viață pentru a spăla crima și a reabilita pe Demon și probabil pentru a-i continua "opera".

25. Toți membrii Coloniei ajunseseră să nu mai gândească propriu. În cele din urmă majoritatea au dat o ascultare oarbă Șefului, din constrângere și frică. Cu toții deveniseră inerți, ca să mai poată lăsa o acțiune proprie. Puținți curajoși și-au găsit moartea în primele rânduri. Cei care s-au salvat, au fost deosebiți puțini și datorită unui joc al întâmplărilor sau au rămas cu misiuni speciale dela Satan.

— În comunism este la fel. Spiritul de curaj și de onestitate au fost lichidate în primele rânduri. Orice acțiune voluntară sau de altitudine este imediat reprimată pe ferocitate. Toți trebuie să cânte în același ritm comunist, toți trebuie să bată cadența comunistă.

26. Jim Jones a făcut nenumărate repetiții (ca la teatru) de "sinucidere" cu membrii săi. Încă din Statele Unite "sinuciderea" făcea parte din ritualul de cult (?) și, încă dela înfăințarea "Templului".

Aceasta indică foarte clar, care era scopul final al monstrului, deci prezențarea unui plan al lui Satan. Poate unul naiv dintr-o asociație lui, au luat-o drept o glumă, o copilărie, o toană a "Maestrului". Dar nu a fost deloc o glumă, cum s-a văzut mai târziu. Repetiția avea scopul să-l obișnuiască real pe adepți, cu idela morții prin "sinucidere". Era pregătirea anticipată.

— La fel se petrec lucrurile și în comunism. În special cu vârfetele din conducere și cu precădere cu "cadrele" de Partid. Pentru a li se menține un potențial politic comunist, li se repetă până la indobitocire anumite idei marxiste.

Nemăicunoscând altceva și fiind și aleși din rândul muncitorilor și țărănilor semidocti și cu dorință de parvenire, aceste "cadre de conducere" ajung să creadă în "justețea înului Partidului" (propria lor exprimare) și să execute orbește ceea ce li se spune de sus, dela Demonii mai mari. Termenul de care ei fac uz este: "devotament până la abnegație" (sacrificiu personal).

27. Jim Jones (Satan) fiind stăpân pe situație l-a întrebat direct pe un grup din el, dacă ar fi în stare să-i cedeze unul din copii (?).

— Este procedul direct de întrebare al comuniștilor atunci când stăpânește situația. După ce sugerează ura și o transmit necontenit prin ideologia lor ("ura de clasă"), în realitate ura semenului tău, contrară ideologiei creștine, ajung să spună lucrurile pe față: "dușmanul de clasă" sau "dușmanii cuceritorilor revoluționari", etc., trebuie să lichidați. Și în această categorie integrează și pe toți cei cărora li se opun. Iată deci intenția de crimă și săvârșirea ei.

28. Jim Jones în propriile lui mărturisiri scrise (1974) admite că a devenit filo-semit, după ce a realizat că evreii

sunt cei mai puternici din partea comunistă ("the strongest on the communist side were jews") și că a fost în comă când spionii evrei soții Rosenberg au fost executați în U.B.A.

— Întrădevar comunismul a fost creat ideologic de către evrei (Karl Marx) pus în aplicare de către evrei (corifeii: Lenin, Trotsky, Kalinin, Kaganovici, Litvinov, etc.) și susținut și extins în lume tot de către evrei. Primul guvern comunist (bolșevic) din Rusia, prima țară comunistă din lume — era format 80 % din evrei ("comisari ai poporului"). Chiar ruși autentici erau conectați prin căsătorii cu evrei cum de ex. Molotov (ministru de externe de mai târziu era căsătorit cu o evreică. Însuși Stalin a fost căsătorit cu o evreică etc.

Guvernele comuniste transplantate în România, Polonia, Cehoslovacia, Ungaria deosebiți abundau la început, până la refuz, de elemente iudeice.

Observația nu l-a scapat lui Jim Jones (marxist) și a notat admirația pentru evrei pentru că au adus comunismul în lume, l-au practicat și l-au extins. Astăzi evreii părăsesc țările comuniste dar odată ajunși în occident (lumea liberă) ei nu atacă comunismul ci numai Tara respectivă. Ei se plâng numai de antisemitism deși acolo erau mai toți membri de Partid și cei mai aprigi susținători ai comunismului. Ei nu scriu cărți împotriva comunismului (foarte rar) ci dimpotrivă au o atitudine tolerantă.

29. Jim Jones a introdus ore de limba rusă în Colonia sa.

— Seria de țări comuniste din Estul Europei au introdus în școli predarea obligatorie a limbii ruse.

În România funcționa chiar o Facultate (colegiu) care pregătea profesori de limba rusă. Înființaseră chiar și un liceu cu limba de predare rusă, pe care-l frecventau copiii marilor vârfete comuniste.

Ca semnificație, fenomenul ne indică cine este capul balaurului roșu. Liderul comunismului mondial este Rusia!

30. Jim Jones uza de hipnoză și de magnetism personal, pentru a influența și supune volinți lui pe cei potrivnici. În această privință sunt revelatoare mărturiile Reverendului Webb Garrison (United Methodist Church) când l-a întâlnit pe Satan (Jim Jones) cu 16 ani în urmă. O controversă asupra unui punct de vedere anacronic alflat de Jim Jones l-a determinat pe Reverendul Garrison să plece. Satan (Jim Jones) l-a oprit însă și l-a propus să facă o rugăciune (?) împreună. Jim Jones a început să se roage formal dar după 60 de secunde "vorbea într-un tipar ritmic de silabe sau cuvinte fără sens". De o mână li ținea Satan (Jim Jones) iar de cealaltă un "ajutor" al său. Reverendul Garrison a început să simta amețeli, avea senzația că mâinile i se îndepărtează de corp și că plutea în aer. Bineînțeles că și-a făcut propria lui rugăciune în gând deși cu greu abia o putea formula. Astfel rev. Webb Garrison a realizat că Jim Jones uza constant de hipnoză și încerca să câștige controlul asupra sa.

— Rusia comunistă face cele mai formidabile cercetări în materie de E. S. P. și fenomene paranormale. Au două centre mai de studii, una lângă Moscova și alta în Urali ultra-secrete și rezultatele le folosesc exclusiv în scopuri militare și de spionaj. Însăși corifeul Stalin folosea pe cei cu puteri paranormale (hipnoză, telepatie, etc.) în scopurile comunismului mondial. S-a scris deja în presă despre un polones cu putere extraordinară de hipnoză în masă și pe care Stalin l-a recrutat la începutul războiului. Acesta a reușit la prima demonstrație, în fața monstrului roșu (Stalin), să treacă examenul excepțional.

A ieșit și a intrat în Kremlin fără să-i vadă niciuna din gârziile duble sau triple care li păzeau pe Dictator și a adus cu el sumă mare de ruble (moneda rusească) care l-a eliberat pe un "check" care nu era altceva decât o simplă bucată de hârtie. Este foarte plauzibil să se creadă că la Yalta și la alte conferințe avute cu Churchill și Roosevelt, Satan (Stalin) a folosit conștient puterea hipnotică a polonesului, pentru a subordona pe cei "doi mari", care în realitate deveniseră atât de mici. Prea acceptau totul și dădeau în plus și dela el. Erau posedați de Diavol fără să-și fi putut da seama. Fiind bătrâni și fără caracter, Dracul li manevra foarte ușor. În fotografia oficială a celor "Treii Mari" (?) dela Yalta, Stalin stă calm și sigur pe el, în timp ce Churchill și Roosevelt sunt condonșionați și crispați, nici hainele nu stau bine pe ei. Satan li avea în mână. În acea și bistemată Churchill și Roosevelt ne-au trimis în sclavie roșie pe noi și pe copiii noștri peste 100.000.000 de suflete omenești aproape toate popoarele din Estul Europei. Unde a fost "constința" lui Churchill și din lui Roosevelt când au semnat pactul cu dracu, când au făcut alianță cu Satan? Iată cum, comunismul (Satan) folosește puterile psihice în scopuri distructive. Exemplul dat este elocvent.

31. Jim Jones a blasfemat religia creștină cu precădere

deși și-a câștigat adepții la început prin opere caritabile, pe sub masca creștină. A sculptat Biblia, a blasfemat pe Sfânta Fecioară, la unii adepți le spunea că el este Iisus sau chiar Dumnezeu, etc. Însăși termenii de "reverend", "templu", "cult", sunt alesi pentru a răsturna acceptiunea autentică a unor cuvinte din religie, pentru a le denatura sensul și creia confuzie. Când Jim Jones a afirmat că el este Iisus sau Dumnezeu aceasta înseamnă ei, minimalizarea valorii divine, defăimarea și vulgarizarea ei.

— Exact se petrec lucrurile în comunism. Se știe că "agape" se numea primele întâlniri ale creștinilor, în care își manifestau dragostea pentru Dumnezeu, pentru Iisus. Erau întâlniri sacre. Comuniștii au vulgarizat denumirea acestui termen numind "agape tovarășești" (?) întâlniri în care te întâlneai unde dansează și trag pe căt chibloane de votcă (petreceri). La fel au profanat și denaturat sensul bisericilor. Prima tendință este să le suprimă (prin lipsa de preoți) sau să le demoleze. Pe cele mai vechi le transformă în "muzee" (monumente de artă) și nu mai permit ca să se facă slujbe religioase în ele (pretext). Într-una să mai amintim că scopul construirii lor, inițial a fost unic, de Cămin de Rugăciune închinat lui Dumnezeu. Foste mănăstiri, azi devin sub comuniști obiectiv turistic și se fac amenajări moderne cu baruri și cu restaurante în acest scop, etc.

Odăi, prin anii 1952-53 (?) am rămas uimit când într-un calendar creștin — ortodox de petreci oficial executat de către Patriarhia Ortodoxă Română, într-o rubrică centrală intitulată "Date importante" figurau data nașterii și a morții lui Lenin și Karl Marx. Un alt mod de blasfemie comunistă a calendarului nostru creștin. Alți sataniști se amestecau cu răul lor în grădina sfinților noștri părinți.

32. Am reamintit "aprecierile" unor politicieni de prestigiu americani asupra Colonelului "Templu Poporului". Aceștia au fost înduși în eroare dintr-o lipsă de informație prealabilă, fiind victimele superficialismului și naivismului lor. Demonul s-a folosit de ei ca paravan. Trebuie relevată deosebit de păreașă comunistă din afară, asupra Comunei.

— Ziarul "Pravda" care este oficiosul Partidului comunist din Rusia (capul hidrei comuniste) a numit pe "cultiști", "idealiști în căutarea de justiție și egalitate în altă parte, dar neînțeleg să scape de mâna pedepsitoare a autorităților americane" (???). Observați cu câtă perfidie și neînțelegere se exprimă ziarul. Unde a fost vorba de justiție în acel mil infern comunist? Care autorități americane i-au pedepsit? "Pravda" în limba rusă înseamnă "adevărul". Dar ziarul comunist satanic nu împrăștiă adevărul. El are rolul de a răspândi minciuna și numai minciuna. Titlul este pe dos. Căci acestes au fost scrise de "Pravda" după masacrul.

Angela Davis, o comunistă americană de culoare, despre care s-a făcut mare teavură în presă, pentru că a contribuit și incitat la răsturnarea ordinii publice, prin asasinarea unui judecător american în plin Tribunal, — numea Colonia lui Jim Jones "o bijuterie pe care întreaga lume o poate vedea" (?). Iată adeverita față a comunismului: falsitate înșelăciune, minciună. — *Inducerea opiniei publice în eroare.*

Să ne mai mirăm, că după tragedia crimelor, Tim Carter unul din principalii ajutoare, de fapt mâna dreaptă a asasinului Jim Jones, numește masacrul "o pierdere a unei vieți frumoase" (?). Aceasta indică că Jim Jones (Satan) a lăsat deliberat în viață pe unii, ca să-l regenereze, să-l reproducă sămânța demonică.

33. Deși, an de zile s-au făcut semnalări la oficialitățile americane asupra "Templului Poporului", nu au fost luate în serios. Numai în secolul al XII-lea congresmanul Leo Ryan s-a decis în sfârșit să se deplaseze la fața locului, să vadă ceace nu credea poate (deși se pare că s-a deplasat mai mult din motive subiective: își pierduse și el un nepot într-o altă formă de "cult"). Și s-a dus cu mâinile deschise și încrezător (neîncrezător) în ceea ce reclamasem alții.

Și acolo după ce l-a sfătuit un cuțit pe la beregată și a fost înjurat (umilit) în fața lui Satan (Jim Jones), congresmanul s-a reîntors la avion, dar n-a mai zburat viu, pentru că a fost împuscat...

— Cu toate acestea naivismul lui îl ridică la gradul de erou, pentru că arată omul în echivalență, naivismul și toleranța Occidentului Liber față de Comunism. Occidentul liber nu l-a în seamă, nu l-a în serios comunismul și astfel asistăm cu stupor, cu sufletul la gură (ingroșăți), cum Tară după Tară cad victimele monstrului roșu.

34. Ne apropiem de finalul. Odăi, cu anunțarea vișitei congresmanului american, "doctorul" Colonelii pragătește otrava. Dar cum nu trebuia să scape nimeni (deci câțiva desemnați anume) toate alimentele sau toate otrăvite, pentru orice eventualitate. Garzi înarmați până în dinți și instruiți special, personal sanitar instruit cu seringi otrăvite, etc., așteptau ordinul Satanei.

— În țările comuniste deosebit se apelează la medici

pentru a scurge la crime. Aceștia, în închisori, injectează otrăvă în trupurile istovite ale unor deținuți, de obicei intelectuali de marcă — adversari ai comunismului —, dar cu pedepse mici, și pe care li lichidează la infirmeria închisorii.

În ultimii ani recur la medicii psihiatri, care pun diagnosticul de nebun (schizofrenie, nevropatie, etc.) celor ce se opun inofensiv, prin idei, la combaterea molimei comuniste. Și astfel o altă serie de intelectuali, de data aceasta născuți și crescuți în comunism și absolut normali din punct de vedere clinic, sunt introduși cu forța în Spitalele de Psihiatrie și decelși din punct de vedere psihologic și mental. Astfel medicina nu mai are rolul curativ sau preventiv ci distructiv. O altă răsturnare comunistă (satanică) de sens, de valoare.

35. Momentul culminant a sosit. A trebuit numai un pretext. De peste un deceniu Satan (Jim Jones) lucrase febril, ca să aducă lucrurile aici. Strânșese un bun număr de suflete omenești, ca să-l sacrifice în numele... "comunismului".

Jim Jones trimite echipa de asasinii după congresmanul american și cinci victime cad secerate de gloanțe. În același timp dă ordinul ca toți membrii Colonelii să se adune sub pavilion. Toți, inclusiv bătrânii și mamele cu pruncii la piept. Satan (Jim Jones) stătea pe "tron" (un scaun cocotat pe o masă), înconjurat de autoarele sale, "doctorul" și un personal auxiliar. Toată Colonia era înconjurată de gauri înarmați. Jim Jones li anunță că vor trebui să se sinucidă ("sinucidere revoluționară") pentru socialism, pentru comunism! (lucrurile spuse pe față) căci altminteri vor fi atacați și distruși cu helicopterele de către armata Guyaneze (?) li anunță că într-o oră operația trebuia terminată. O femeie bătrână se opune. Satan strigă: "trădătorii!". Și gauri înarmați o și împing înainte. Prima victimă. Și operația de masacrare a început.

— Lucrurile în comunism se petrec la fel. Oricădețori produc arestări în masă spre ex în fața de consolidare a lor, comuniștii le trebuia un pretext. În România comunistă în anul 1946-1956, procesele de "sabotaj" sau "spionaj" se lăneau laul. Zeci de mii de inocenți au căsăt victimele Tribunalului Militar sau Tribunalului M.A.I. (Ministerul Afacerilor Interne) fiind condamnați la moarte, temniță grea, muncă silnică, etc., pentru motive fabricate. Numai pentru România se estimează la aproape 300.000 de suflete omenești uciși direct sau care au murit în urma torturilor în primii 20 de ani de comunism din această țară. Represiile trebuiau justificate. Comuniștii când nu au motive, le inventează.

Deosebit termenul de "trădători", utilizat de Jim Jones este moloai adeseori ca o amenințare de către comuniști: "trădărea intereselor clasei muncitoare" (?), etc.

36. S-a găsit o bandă de magnetofon completă, care a înregistrat masacrul. Se aud plânsul, împușcături și vocea de bariton a lui Satan (Jim Jones) calmă și sigură pe el. Satan avea salfactura supremă. Ajunses la scopul final. Satan dădea instrucțiuni: "aduceți pruncul mai înfățișat" ("bring the babies first") și mamele erau instruite cum să picure otrava pe gât la proprii lor copii... Și 33 de prunci au fost asinați în câteva clipe. Atât de barbar, atât de monstruos. Și masacrul continua. Membrii Colonelii erau alinați cu forța de către gauri, pentru a sorbi otrava. Toți trebuiau să treacă pe sub privirea demonului Jim Jones care supraveghea atent operațiunea. Cine se opunea era trecut în camera de baie unde l se tăia beregata sau era împuscat.

— Uciderea copil 33 de pruncul (și a încă a peste 100 de adolescenți, sub 18 ani) ne amintește de "uciderea pruncilor" din Biblie.

La planul echivalent, să vedem cum se petrec lucrurile în comunism. Comuniștii, ca linie generală au pe copii dela sânul mamei pentru a-l crește în "colectiv". Tendința la el este de a constitui cât mai multe "creșe" ("creșe pentru copii") pentru a le înșufla în fața de micii o educație ateistă, de a-l (ine departe de Dumnezeu, de a le atrofia încă din fața simțimintelor naturale și instinctive religioase. Astfel li se aplică un tratament de educație, contrară a ceea ce are ar fi putut-o primi prin tradiție și în condițiuni normale dela mama lor sau dela familie.

Peste tot în "creșele de copii" din țările comuniste sunt înscrise lozincile mincinoase ale Partidului comunist cu "grija față de om" sau "copii sunt viitorul societății comuniste" și alte prostii.

Este o asasinare a pornirilor naturale ale elementului uman. Este tendința bestială de a pune pe oameni într-un tipar, încă din momentul nașterii lor.

Chiuretațele care se practică oficial în toată lumea, indiferent de sistemul social, sunt iarăși o formulă de asasinat.

Raționamentul e simplu; ești liber ca să faci în așa fel ca să nu aduci copii pe lume (fără anticoncepționale) dar odăi ce ovulul a fost fecundat și acționezi pentru supri-

marea lui înseamnă comitere de crimă. Uciol o ființă vie în dezvoltare. Actul de a suprima viața este de origine demonică (satanică).

În România comunistă o lungă perioadă de timp, chiuretațele erau libere și se practicau la toate Spitalele pentru o sumă derizorie.

În 1946 a fost o secetă cumpănită în România. Iriștiții nu erau, așa că a fost o mare lipsă de alimente. România a primit atunci multe ajutoare dela alte țări. În anul 1947 a sosit din Suedia lui celebrului explorator Nansen. Acesta a oferit să primărească 800 de copii (babies) orfani de ambii părinți și pe care să-l crească pe un termen cu care ar fi convenit cu Guvernul Român comunist de atunci. Oferta s-a făcut prin Comitetul Central al Crucii Roșii Române. Deși la acea dată existau câteva zeci de mii de copii orfani de ambii părinți (trecură războiul peste noi), care copii nu aveau nici laptele mamei, necesar pentru creștere și nici alte alimente suficiente, ei bine Guvernul comunist a refuzat oferta lui Nansen, lăsând pe cei 800 de micuți să sufere de foame. Iată un act barbar față de 800 de suflete omenești, care ar fi putut avea nutrimintul necesar creșterii. Aceasta se întâmpla într-un moment când în România s-au înregistrat cazuri mortale de foame (ina-niție).

Și într-un alt caz, să vedeti cum dispune comunismul din România de copii țării. Prin anul 1959 când s-a retras trupele rusești de ocupație din România (nu știu câte zeci de Divizii) pe fiecare tren s-au urcat copii români, îmbrăcați în uniforme de pionieri (o altă organizație comunistă, pentru cei mici) cu mănunchiuri de flori și legau cravate roșii la gâtul soldaților ruși (colorocelelor împușcați). Dar acei copii erau "atașate" rușii copii de securiști și comuniști de răspundere. Trenurile s-au pus în mișcare cu copii cu tot, care aveau să primărească o educație rusească (aran-jamentele erau făcute intrascun). O parte dintre ei s-au întors după 8 ani și li au împănât posturile Securității de Stat în toată Tară. Notând că au avut 12-13 ani în momentul în care au fost ruși de familiile lor, întorcându-se după 8 ani erau acum în vârstă de 20-22 de ani, cu un suflet și un caracter desăbinați, cu o educație perversă, rusificată, codocși și spionii rușilor, aieși din propria noastră națiune! (Repet că nu toți copii s-au reîntors!). Iată cum, comunismul dispune de copii și li dresază ca pe niște câini lupi.

Și alt exemplu. Începând cam din anul 1949 până în 1960 mergeau la Studii în Uniunea Sovietică aprox. 2000 studenți civili, anual. (Au continuat și după anul 1960 și până în prezent să fie trimisi la Studii în U.R.S.S. dar în cantitate neglijabilă; în decada semnalată însă România trimitea 2000 de studenți civili anual; cifra care care studiul la Academii politice și militare nu se cunoaște exact). Ei bine, rușii le puneau sub nas femei frumoase pe care le împingeau să se căsătorească. Aceste femei făceau imediat copii, rămăneau înscăinate ca leporoaicele. Ro-mânia dădea instrucțiuni: "aduceți pruncul mai înfățișat" ("bring the babies first") și mamele erau instruite cum să picure otrava pe gât la proprii lor copii... Și 33 de prunci au fost asinați în câteva clipe. Atât de barbar, atât de monstruos. Și masacrul continua. Membrii Colonelii erau alinați cu forța de către gauri, pentru a sorbi otrava. Toți trebuiau să treacă pe sub privirea demonului Jim Jones care supraveghea atent operațiunea. Cine se opunea era trecut în camera de baie unde l se tăia beregata sau era împuscat.

37. Alți copii s-au găsit în România. În anul 1949 până în 1960 mergeau la Studii în Uniunea Sovietică aprox. 2000 studenți civili, anual. (Au continuat și după anul 1960 și până în prezent să fie trimisi la Studii în U.R.S.S. dar în cantitate neglijabilă; în decada semnalată însă România trimitea 2000 de studenți civili anual; cifra care care studiul la Academii politice și militare nu se cunoaște exact). Ei bine, rușii le puneau sub nas femei frumoase pe care le împingeau să se căsătorească. Aceste femei făceau imediat copii, rămăneau înscăinate ca leporoaicele. Ro-mânia dădea instrucțiuni: "aduceți pruncul mai înfățișat" ("bring the babies first") și mamele erau instruite cum să picure otrava pe gât la proprii lor copii... Și 33 de prunci au fost asinați în câteva clipe. Atât de barbar, atât de monstruos. Și masacrul continua. Membrii Colonelii erau alinați cu forța de către gauri, pentru a sorbi otrava. Toți trebuiau să treacă pe sub privirea demonului Jim Jones care supraveghea atent operațiunea. Cine se opunea era trecut în camera de baie unde l se tăia beregata sau era împuscat.

38. Alți copii s-au găsit în România. În anul 1949 până în 1960 mergeau la Studii în Uniunea Sovietică aprox. 2000 studenți civili, anual. (Au continuat și după anul 1960 și până în prezent să fie trimisi la Studii în U.R.S.S. dar în cantitate neglijabilă; în decada semnalată însă România trimitea 2000 de studenți civili anual; cifra care care studiul la Academii politice și militare nu se cunoaște exact). Ei bine, rușii le puneau sub nas femei frumoase pe care le împingeau să se căsătorească. Aceste femei făceau imediat copii, rămăneau înscăinate ca leporoaicele. Ro-mânia dădea instrucțiuni: "aduceți pruncul mai înfățișat" ("bring the babies first") și mamele erau instruite cum să picure otrava pe gât la proprii lor copii... Și 33 de prunci au fost asinați în câteva clipe. Atât de barbar, atât de monstruos. Și masacrul continua. Membrii Colonelii erau alinați cu forța de către gauri, pentru a sorbi otrava. Toți trebuiau să treacă pe sub privirea demonului Jim Jones care supraveghea atent operațiunea. Cine se opunea era trecut în camera de baie unde l se tăia beregata sau era împuscat.

39. Alți copii s-au găsit în România. În anul 1949 până în 1960 mergeau la Studii în Uniunea Sovietică aprox. 2000 studenți civili, anual. (Au continuat și după anul 1960 și până în prezent să fie trimisi la Studii în U.R.S.S. dar în cantitate neglijabilă; în decada semnalată însă România trimitea 2000 de studenți civili anual; cifra care care studiul la Academii politice și militare nu se cunoaște exact). Ei bine, rușii le puneau sub nas femei frumoase pe care le împingeau să se căsătorească. Aceste femei făceau imediat copii, rămăneau înscăinate ca leporoaicele. Ro-mânia dădea instrucțiuni: "aduceți pruncul mai înfățișat" ("bring the babies first") și mamele erau instruite cum să picure otrava pe gât la proprii lor copii... Și 33 de prunci au fost asinați în câteva clipe. Atât de barbar, atât de monstruos. Și masacrul continua. Membrii Colonelii erau alinați cu forța de către gauri, pentru a sorbi otrava. Toți trebuiau să treacă pe sub privirea demonului Jim Jones care supraveghea atent operațiunea. Cine se opunea era trecut în camera de baie unde l se tăia beregata sau era împuscat.

40. Alți copii s-au găsit în România. În anul 1949 până în 1960 mergeau la Studii în Uniunea Sovietică aprox. 2000 studenți civili, anual. (Au continuat și după anul 1960 și până în prezent să fie trimisi la Studii în U.R.S.S. dar în cantitate neglijabilă; în decada semnalată însă România trimitea 2000 de studenți civili anual; cifra care care studiul la Academii politice și militare nu se cunoaște exact). Ei bine, rușii le puneau sub nas femei frumoase pe care le împingeau să se căsătorească. Aceste femei făceau imediat copii, rămăneau înscăinate ca leporoaicele. Ro-mânia dădea instrucțiuni: "aduceți pruncul mai înfățișat" ("bring the babies first") și mamele erau instruite cum să picure otrava pe gât la proprii lor copii... Și 33 de prunci au fost asinați în câteva clipe. Atât de barbar, atât de monstruos. Și masacrul continua. Membrii Colonelii erau alinați cu forța de către gauri, pentru a sorbi otrava. Toți trebuiau să treacă pe sub privirea demonului Jim Jones care supraveghea atent operațiunea. Cine se opunea era trecut în camera de baie unde l se tăia beregata sau era împuscat.

41. Alți copii s-au găsit în România. În anul 1949 până în 1960 mergeau la Studii în Uniunea Sovietică aprox. 2000 studenți civili, anual. (Au continuat și după anul 1960 și până în prezent să fie trimisi la Studii în U.R.S.S. dar în cantitate neglijabilă; în decada semnalată însă România trimitea 2000 de studenți civili anual; cifra care care studiul la Academii politice și militare nu se cunoaște exact). Ei bine, rușii le puneau sub nas femei frumoase pe care le împingeau să se căsătorească. Aceste femei făceau imediat copii, rămăneau înscăinate ca leporoaicele. Ro-mânia dădea instrucțiuni: "aduceți pruncul mai înfățișat" ("bring the babies first") și mamele erau instruite cum să picure otrava pe gât la proprii lor copii... Și 33 de prunci au fost asinați în câteva clipe. Atât de barbar, atât de monstruos. Și masacrul continua. Membrii Colonelii erau alinați cu forța de către gauri, pentru a sorbi otrava. Toți trebuiau să treacă pe sub privirea demonului Jim Jones care supraveghea atent operațiunea. Cine se opunea era trecut în camera de baie unde l se tăia beregata sau era împuscat.

masacrul, majoritatea au fost găsiți în această poziție, ca fața în jos, cu botul în țărână. Fără explicație.

— Dar iată și aici o paralelă. Comuniștii li împușcă victimele pe la spate. O reatare asupra unui închisori comunist din România (Jilava) unde erau aduse victimele care trebuiau asinate. Iată procedul: Cristă acolo două camere de beton armat, cu pereți dubli. Pe jos, nălp. Victima politică era trecută formal printr-un Tribunal "special" (Militar sau M.A.I.). Procesul se judeca cu uși închise. Sentința era: "Condamnăm la moarte"... "dugman al poporului"... "crimă împotriva clasei muncitoare"... "sabotaj"... "spionaj"... "organizație subversivă"... (toate imaginare, totul fals, totul contrafăcut, numai înscenari).

Victimele li se aducea la cunoștință sentința de moarte, dar li se puneă în față o coală de hârtie albă, în care li se cerea să facă o cerere de grațiere la "Prezidiulul Marii Adunări Naționale".

Victima avea o oarecare încurajare de speranță. Apoi victima era condusă de către un plutonier sau ofițer al închisorii în "camera sa" (celuia specială) în care avea să aștepte răspunsul de... grațiere.

Dar abia câțiva pași făcuți în camera cu nălp și răspunsul de grațiere era un glonț în cap. Ofițerul asasin li împușcase pe la spate. Victima cădea cu fața în jos pe nisipul camerei și sângele cald se scurgea din el. Nefericita victimă, înainte de moarte primise și ultima minciună sau amăgire comunistă. Comandantul închisorii avea să pună diverse stampile și semnături pe cererea victimei: "Res-pins, Mrea Adunare Națională"... Stampilele le avea într-un sertar special. Iată o fază din Justiția comunistă. Reamintim cititorului fraza "compătimitoare" din ziarul comunist Pravda asupra Colonelii lui Jim Jones... "idealiști în căutare de Justiție" Jim Jones (Satan) și-a îngelat adepții (li-a piciliți) conducându-l la moarte. Justiția lui Satan a fost pitolul și panarul de otrăvă. În țările comuniste, la fel. Cine nu acceptă minciuna sau cisma în grumaz își găsește dreptatea printr-un glonț în cap.

38. În sfârșit Demonul și-a atins scopul. Și noaptea neagră s-a lăsat peste 912 cadavre... "Sinuciderea revoluționară, pentru comunism" a luat sfârșit. Satan însăși care-l ucisesse, era cu el, transformat de circumstanță, el însuși în cadavru. Satan zăcea în baie de sânge multumit de opera sa, cu fața în jos, nu cu fața în jos cum li sfătuisse pe adepți ca să moară, încă nu se știe dacă el însuși s-a sinucis sau a fost împușcat (?). Satan avea căpătâșul găurit în partea stângă (comuniștii se numesc "de stânga") ori el trăgea cu pitolul cu mâna dreaptă (?).

Monstrul declarase mai înainte că el este Incarnarea lui Lenin (dece nu a lui Marx?) și că dorea să moară cu un glonț în cap. Ultima dorință i s-a îndeplinit. Scopul vieții lui a fost de a conduce la suferință și moarte o turmă de oameni... Opera distructivă a lui Satan.

Dar uitarea nu se poate așterne așa repede.

Acum vin cei vii și numără morții și faptele. Foarte bizar că oficialitățile Guyaneze anunță diferite cifre: 373, 409, 911, 912 (???). Explicația ulterioară, că au numărat numai cadavrele de deasupra(?) și pe urmă stralut umător (?). S-au găsit două milioane și jumătate de dolari lichizi (cash). Suma iarăși a balansat în presă (?). S-au găsit deosebit scriori către Ambasada Sovietică din Georgetown, prin care Satan (Jim Jones) le lasă 7 milioane de dolari "pentru comunism". Ulterior s-au dat mai multe fapte în vileag: kume considerabile de bani fuseser depuse în conturi secrete la diferite bănci: — până și România comunistă s-a înfruptat din acești dolari, — doar depunere fuseser făcute pentru un singur scop: hrănirea Hidrei Roșii, ca să poată mări suferințele pe pământ!

Aceste depuneri secrete, făcute cu mult timp înainte de masacrul, confirmă existența unui Plan, deci totul a fost premeditat!!! Deosebit devotamentul și loialitatea față de comunism, prin acest testament de 7 milioane de dolari, și care se vrea multiplicat sau regenerat în timp. Dracu se vrea etern!

Peste tot pe unde își face apariția comunismul în lume, el apare subversiv și datorită unor sume de bani, care se manipulează pe sub masă. Banul (ochiul dracului) se transformă în bombe, în otrăvă, în literatură de propăgandă mincinoasă (marxistă), — ca să ne corodese siste-mul nostru social, să ne distrugă casa, familia, pacea, liniștea. Jim Jones este un exemplu tipic. Și el a manipulat dolarii pe sub acșuns. I-a strâns prin fraudă și l-a lăsat pentru fraudă.

39. La 19 decembrie 1978, corpul (cadavrul) beații Jim Jones a fost ars în New Jersey și rămășițele (cenusa) re-turătate către Robert Funeral Home în Dover, pentru a fi aruncate în Oceanul Atlantic din helicopter sau vapor (?). Nu știu încă dacă decizia a fost aduă la îndeplinire. În 28 Ianuarie 1979 încă nu erau aruncate (?). Dacă au fă-cut-o, atunci Oceanul a fost pângărit cu rămășițele lui Jones, care vor fi înghițite de pești. Și peștii li mănăcăm

— 3 —

POEME

ROMANIA

România
de ieri
de azi şi de mâine
printre atâtea dureri

dintre atâtea ruine
de când sunt afară
te mănâncă ca pe o pâine
mereu caldă şi totdeauna amară.

România
cu zilele mele toate — arsele
vreau să-ţi fluie
întoarce-mi acolo oasele;

ţărâna cu visele printre oasele noastre,
România cu flori risipite pe orizonturi albastre;
— şi pe toţi cei ce-au fost înainte
să-i scoli din morminte.

România, ţară cuminte,
— plânsul nostru de-atunci şi de totdeauna —
de vor alunga tirania, tu săruta-i pe frunte
reîntorşi, ei îţi vor săruta mâna.

După insuportabila, crancena furtună,
România, ţărâna noastră de se răzbună
cât ne va primesti focul,
fă să-ţi simţim cu paşii pământul;

el e cuvântul
sorbit din potire
România, îţi aducem avutul:
suprema noastră iubire.

PSALM

Dacă mai e cineva care urăşte,
să mă privească bine şi să mă scuie în faţă;
dacă mai are cineva un cartuş de tras,
să mă ţintească în inimă;
iar ceice iubesc în zadar
să-mi rupă mainile,
să-mi rupă mâinile care tremură întinse
în sus, după nestinsele vise;
în ochii lacrima să curgă,
să curgă îndărăt, neştiind, dedesupt
şi să cadă în izvorul din care vor bea
însetaţi ceice urăsc, ceice ucid
ceice aprind buturuga;
în ea, când m'au scos,
mi-am ascuns ruga...

ASCHIILE

Suntem aceştia, de totdeauna,
stăm drept, cu faţa deschisă,
buboasă, crăpată de palmele voastre;
cu ochii trişti, prea trişti,
când vă privesc ropotul pumnilor

Nu vă vom spune nu mai loviţi,
o, nu, nu vă vom spune!
continuaţi — iată — ne gata să întâmpinăm
bogata zvărire de pietre;
atunci ochii noştri vor fi şi mai frumoşi.

Din blesteme ori din dungi de ciomege
noi vom alege
şi vom ascunde sângele care ne curge;
gemetele noastre din gura izbită,
vă binecuvântă.

Mângăind rănile pe dedesupt
înțelepţii vor găsi faţa noastră
ca floarea albă, uitată în glastră,
vie şi mereu curată,
cu grija să rămână intactă.

Nu, nu protestam,
vă lăsăm ghiarele să răcăie neîncetat
zgârlind la temelile templului
— noi am acostat
în ancora timpului.

Privim arborii în tăcere, ca sfinţii,
sub rădăcini dorm fraţii, ne adastă părinţii;
istoria cu eroii anonimi şi aure mici,
o scriu numai sfinţii noştri netrebnici
— pe aşchii se ciocesc doar ouă de cuc...

Între sulită şi arc
iarăşi s'a ascuns un drac
strâmb, cu cocoşa în spinare
parcă ar fi un drob de sare.

În ochi, boabe vechi de mătrăgune;
ar vrea lumen s'o adune
şi din dările de baie
să lucescă fir de zale.

Pe copite, emiritul potcovar
l-a pus coroane de var;
sfinţii nu erau acasă
— curgeau lacrimi din catapeteasma ştersă.

ARC

Povestea nu e frumoasă,
însă trebuie înţeleasă;
de-o minţi cine o va spune
să lingă noroi de spume

De va tăce
până sfântul se întoarce,
o să-i tremure o mână
strânsă'n ghimpele de sârmă.

Ghem în vârful de ulucă,
o să-şi vadă mâtele cum se usucă,
corbii'njur, pe cât incap,
o să-i ciocane în cap.

Povestea, măsurată cu pas rar de cocostărc,
are în ea închis un fălc —
pe aripi de fluturi
aurul sa-l scuture...

Cică, rare ori când nopţile
îşi deschid lăcătele, porţile,
s'a văzut
calul singur la păscut.

În spre ziuă lîngea rouă
şi bătea cu copitele amândouă;
ascunse sub buturugă
pândesc nevăstuficile să sugă.

Dupa tufe, zmei ologi
vor să-l prindă de dărlogi
şi-apoi să-l încalice
lumea să deretice.

Prinsă'n plase cu otgoane,
lumea vor ca s'o mute în oceane,
pe sub valuri
ca să n'ajungă la maluri

Cerul măturat de stele
să-l înşire pe nuele,
să-i răstoarne
în căldările cu cazne.

Dealtfel, toate ce-ar fi vrut,
le-ar fi vrut pe dedesupt,
când păpuşi
şi când supuşi.

Pasările prinse'n laţ,
frunzele atârînd de crăci în lanţ;
dar mai bine şi mai bine
să tragă cu gloanţe'n pâine.
Noaptea s'a întins pe ani,
prin urzici, sângele s'a uscat pe bolovani
şi din saci fără grăunţe
atârî picioare desculţe.

Minţi robite, de cleştar,
zăceau stins sub bălegar,
flăcăii şi fetele cu conduri
adormiseră'n păduri

de Ioan I. MIREA

Peste tot, în cocloaş ori palate
bătea vânt cu aloi de moarte;
să te plângi? cui să te plângi?
te izbeau cu pumnii stângi.

Căpăunii rânjeau slut,
lăbărtaţi pe tron de lut;
laşi în călcăie
îşi făcuseră statute.

Şi râdeau în sinea lor
de tăcerea muţilor;
hăzji, au răs până'ntr'o seară
când din gropi morţii au ieşit afară.

Câmpul se umplu de cai —
parcă cerul cobora din rai —
vişelii, cu mâini de fier
zvrăleau foc peste muntele de ger.

Strigătele chiamă, gem;
firul s'a legat de ghem;
din adăcuri, nesupuşi
strivesc fălcile păpuşii.

Săgeata, tăşnind din arc
s'a năpîst în coada de drac;
— să se ducă pe pustii!
când vă scriu, nechiază calul să viu

NESUPUSII

Au plecat nesupuşi de acasă
să găsească vorba aia de cleştar, frumoasă;
nu vorba ruşinii şi de toţi nevrută
lăsată în ţara lor pierdută.

Că cică n'ar fi vrut ca spada cu tăiş
s'o înfigă pe la spate, pe furis,
în jăvarele care au adus ocară roşie
şi-au altoit cu ea tulpini de bozie.

Vedeţi? — aci e prima întrebare:
faci bozia să fiarbă vinul tare?
şi din păduri bătrâne ori din boschete
ar fi să scoţi din rădăcină florile pereche?

Să'nlocueşti parfum de sângerel
cu falsele peceti de muşătel?
cu focurile reci de la muşcate
poţi oare umple geamurile sparte?

Nu poţi să pui pe frunte coroană de scaete
nici vorbe scurse ca apa din burete,
fără să arunci oţele care gem
şi să nu'ntorci cuvântul cu marele blestem...

Deci soții Ieruncă vor nici mai mult, nici mai puțin, decât o grupare neomarxistă: acela a "comuniștilor desamăgiți", care să aplice doctrina bărborilor, așa cum trebuie.

Di Ieruncă nu disprețuiește arginții. La Paris, prudent, di Ieruncă a fost socialist atâtea timp cât bătrânul Gherman a avut bani. Dar nu s-a înscris în partid. Aceasta, din proverbiabilă prudență. Apoi a "cugulit" cât a putut din fondul național. Dar nu s-a înscris la (ărăniști. Doamne fereste. A scris câteva rânduri în "Ethos", în apărarea lui Vicolanu, dar acceasta atâtea timp cât mai împărțea bani. Și, într-o zi, prevăzător, Vicolanu a lăsat robinetul. Astăzi Vicolanu e atecat violent din toate părțile, inclusiv de Di Penescu, dar di Ieruncă nu sare să-l ia apărarea. Te poți cu nebunii, cu țigarii, parcă ar spune ei.

Di Ieruncă a făcut totdeauna cultura plătită. La "Carte de dor" plătea Eftimie Gherman la "Ethos", plătea un legionar disident, iar la "Lumile" plătea unul de aceeași culoare politică. Iar la "Revista scriitorilor români", plătea un papist. Și la toate, di Ieruncă era redactorul.

Comed. Azi di Sporea se chinase de doi ani să scoată "Revista scriitorilor români". N-o poate face din lipsă de bani. Și la aceea revistă scriau, sau poate laudau, pe reze pagini zece, locuiri culturale bogate. Soții Ieruncă, Eliada, Horia Roman, etc. dar acești sunt obșnușii numai să primească, nu să și dea. Di Sporea, cu o biată pensie, nici nu a îndrăznit să le ceară, deoarece cunoștea răspunsul cu anticipație.

Soții Ieruncă au ajuns la Radio Târgul Cucului. E drept că la München a bătut totdeauna vântul în pânzele "comuniștilor desamăgiți", dar seama bate din plin. A mai fost la director un "neam", dar se lunea înec. Acuma de-And o director "neamul" Leon Berceci, cu soția lui "nemțea", Ioana Mămură, nu Căneș, Popper, Fărâșanu, Spingher, Parut, Herculă, Flada, etc. toți "nemți" de vîră ce vîră, căntul s-a transformat în furtună. "nemți" își găsesc acolo așezare rapidă. Valahii trebuie să dovedească că au fost comunisti în ilegalitate. Ieruncă și Horia Roman, iar un altul a trebuit să aducă o dovadă scrisă că s-a comportat corect, refuzând să participe la executarea de lucrări de fortificații teutonice.

Și au inventat bomba Goma. Goma a scris un roman pornografic și l-a fost citit la radio, 4 dolari minutul. A venit Goma în Occident și s-a produs un șomolot internațional. S-a vorbit de România, cum nu s-a mai vorbit niciodată, de-And o România. Românii di Ieruncă își dădea seama că din punct de vedere politic, Goma nu valora nimic, dar totuși trebuia să-l treacă și lui: o marionetă. El își rezervă rolul de a trage stăruie din umbră. Dar s-a dovedit că Goma era o marionetă toată, adică o marionetă care se încurcă în efort și produce cel puțin nedumerirea dacă nu și răsul spectentilor, cum s-a întâmplat la conferința de presă. Bineți domn Ieruncă, prezentați bine pie sa, și-a adus pe scenă și seata bandajată, o mumiie dar marioneta Goma a început un joc de-așezării, flăcău glume, vorbea de rîmne, lauda pe Burtina și Verdet și-mai grav-a răspuns că el, Goma, a aflat de greva de la Jil de la radio și televiziune, când după sîmne pe care o trăsesse di Ieruncă, Goma trebuia să răspundă că greva de la Jil, a președintelui și conduse el, din umbră, desastrelor.

Au intervenit un alt pescurtor în acei turburi, tribunul Iancu Rădu. Acesta l-a atins pe Goma la Londra și l-a pus să semneze alți partizani lui. Hărtie prin care se cerea bani lui Jimmy Carter. Numai pentru ei, pentru comiști, mulți și romburababili. Numai ca Jimmy nepăsător, pînd că el mai mare rău comunistilor, l-a și deslețit, adică "desamăgiți comiști", n-a răspuns la apel. Se pare că comiștii și-au pierdut răbdarea și cei 16 partizani și-au pîrăsit seful și s-au împărțit în lume iar tribunul, prin George Bera, a cerut bani la Paris.

În fața acestor tribulații soții Ieruncă s-au apucat de pîr.

Și a intervenit un alt impresar: Brutus Coste. Acesta a proiectat un turneu Goma în America. Dar de unde bani, când Paul Goma nu se mîna fără să fie plătit? S'a vorbit despre o listă de subscripție, printre Românii din America, discretă, foarte discretă. Di Coste voia să spună că Românii din America s'ar înscris. A vorbise seama să vadă și să audă pe Paul Goma, au băgat mîna în Jib și au cerit repede grătiera. Mînașu și creșă Românii din America nu s'ar banii așa de ușor. Un președinte, un alient, membru în consiliul di Penescu, mîna și-mai de la obraz, dovedea că di Europa s'ar dă în America, dolarii se găsesc pe lîngă ei. Și mulț cerusem în America cent.

Totuși, dacă Paul Goma a fost în America, înseamnă că a găsit banii necesari. De unde, dacă Românii americani sunt așezuți? Pîi, foarte simplu: de la "nemții americani". Dar aceasta, sigur, nu se poate spune, e un secret, foarte bine păstrat.

Ca sa rezumăm, bomba Goma, în Europa, n'a explodat decât în imaginația soților Ieruncă și a "nemților" de la Radio Târgul Cucului. Conferința de presă a eșuat lamen-

tabil, nici un Român din Franța nu a voit să se înscris în partidul comiștilor, încercarea dela Londra a fost un înșuc, din cauza lipsei de înțelegere a lui Jimmy și cei 16 partizani s'au evaporat. O petardă a explodat totuși: un "român" din Italia, a scris un articol în care lauda literatura lui Goma, și afirma că pe lista susținătorilor lui Goma s'au înscris 6000 de intelectuali de stînga! Chiar dacă cifra n'ar se pare umflată ca un dirliabil, o acceptăm, dar ce nu putem accepta e faptul că acești intelectuali sunt de stînga, printre care figurează și Aragon, cel atât de groaznic maltrat de dna Ieruncă și nu acceptăm pe acești intelectuali tot din cauza dnei Ieruncă, care ne-a atras atenția în mod judicios, că în dosul așezunilor "comuniștilor desamăgiți", se ascunde o iactică. Periculoasă pentru noi, fără îndoială.

Din nefericie în America bomba Goma a explodat și a produs chiar un început de incendiu. O Asociație românească a trecut și trece prin convulsii din cauza bombelor explodate. Prieteni de luptă de ieri, își întorc astăzi spatele, se injură chiar. Mă gândeam să dedic un întreg capitol activității lui Goma în America, dar am renunțat. Ar însemna să pun pale pe foc. Mă mulțumesc să spun doar că un gazetar, care după poezii se aseamănă dintr'un anumit punct de vedere cu Churchill, a scris că toate publicările românești ce au scris contra lui Goma, sunt filiculi. Mai grav n'ar se pare faptul că o față bisericăscă, membru al unei Asociații, a invitat pe Goma în numele acelei Asociații, fără să consulte pe ceilalți membri, adică procedând puțin nedemocratic. Are acel cucernic pîrînte scuză că nu a inovat nimic. În Europa, di Virgil Mihăilescu a adus plocon di Penescu biblioteca din Freiburg, tot cu dela sine putere. Rezultatul final a fost că s'a făcut de răș atît dea cît și di Penescu. Despre cucernicul pîrînte nu mai adăg nimic, deoarece se avoiește că este destinat unul înalte și responsabile ierarhii în Europa, și nu vreau să-l pun bete în roate.

Dar a mai greșit-o un alt Român, care l-a luat pe garanția lui pe Paul, strîgându-i și sîngerioasă ripostă: dar pe dta cine te garantează? Pe acest român îl considerăm de o bună credință ce l-a fost înșelată de prietenul său di Virgil Ieruncă. Desigur acesta l-a comunicat că tot ce s'a scris despre faimoasa conferință de presă e o rețetă de minciuni și că el are banda magnetofonică pe care e înregistrată zisa conferință. Acest Român are ocazia să facă mea culpa. În ziarul "Cuvîntul românesc" la care colaborează, poate că-i profesa de credință a lui Goma: nu e om politic, nu știe ce este, etc. E numai scriitor. Întrebăm pe acest român dacă merită atîta lăsură un scriitor pornografic?

Dar să se la aminte: pentru Paul Goma și-au dat semnătura 6000 de intelectuali de stînga, deci "comuniști desamăgiți". Ori marea majoritate a exilaților români nu acceptă neocomunismul neomarxismul, nu acceptă pe "comuniști desamăgiți", pentru că sunt în serviciul aceluiași forțe care ne-a făcut atîta rău în trecut: "nemții", care și-au acumina nume românești sau chiar evreiești și nu e bine să ne punem rău cu evreii!

UN CURS INTERESANT

diul înconjurător, creând Stat în Stat, ceace nu poate conduce decât la conflicte și persecuții din partea popoarelor autohtone și stăpîne teritoriale, dovadă ura dominantă împotriva lor și lgonirea din toate țările unde au intrat măsura.

Este adevărat că astăzi au ajuns la maximul puterii răvnite.

Sprijinit de presa internațională, de radio, televiziune, finanța mondială și asociațiile create în acest scop după cel de al doilea război mondial, pe care le au în mîna sau le conduc — pentru a nu mai vorbi de cele oculte —, le e ușor să determine, prin trucaje, minciuni sau faiso mărturie, orice curent favorabil de opinie publică mondială, cum au încercat în ultimii ani cu romanul și filmul "ororilor naziste" HOLOCAUST.

Dar pînă cînd? Lumea începe să nu mai accepte să di gere sopăre orrești, oricît de abil ar fi prezentate de scopurile lucrative ale descendenților lui Moise.

Între adevărul filmul Holocaust, bine regizat, bine înscenat, bine jucat, a fost de mare "succes" — ca film —, dar a rămas doar un film bun, ca și cazul Ana Frank și atîtea alte nuleve născocite de genul judaic, din "drama" poporului evreiesc.

Pe toate, aria propagandistică sionistă le-a transformat în mitul suferințelor evreiești, personajele căpătînd o personalitate adevă, a căror tragedie închipuită te aduiecină, dar odată desamăgit, rămîn crace unui: literatură.

Ar fi momentul ca evreii să și aducă aminte de blestemul biblic: "ISRAEL PRIN TINE ÎNSUȚI VEI PIRRI", și să pună capăt atîtor provocări cari pînă la sfîrșit se vor întoarce în un bumerang împotriva lor.

INAPOI LA «PRIN NOI ÎNSINE»?

de Dr. Const. I. UNTARU

Prin cointeressarea capitalului străin.

Faptul că România, după întregirea Țării în granițele ei firești și pînă la venirea Comunistilor la putere după cel de al doilea război mondial — rămăsese un stat înalot din punct de vedere industrial, se impută astăzi de unele cercuri politice, Partidului Național Liberal și politicii lor: "Prin Noi Însine".

Care este adevărul? Dacă încercăm să trecem în revistă, în linii generale, evoluția formării capitalismului în decursul istoriei, constatăm în primul rînd, că doctrina economică Prin Noi Însine, nu fusese o invenție a Partidului Liberal Român, ci era o practică de guvernămînt pe acele vremuri și în alte state, mai ales în Europa de Răsărit, Țări ca Polonia, Ungaria și Cehoslovacia, care moșteniseră dela Austro-Ungari o industrie mai dezvoltată decît avea România — au practicat totuși și ele aceiași politică prudentă față de capitalul străin, și deci au atînat ca și noi, între cele două războaie.

Dece oare această rezervă față de capitalul străin, înregistrată pe acele vremuri, în atâtea state, inclusiv Țara Noastră? Motivul poate fi găsit în instinctul de conservare națională al acestor state, față de natura acaparatoare a unui capitalism străin, care ducea în cele din urmă la deposedarea economică a resurselor lor naturale, și prin aceasta la însuși subjugarea lor politică, ca state debitoare.

Istoria capitalismului este strînsă legată de însuși istoria omenirii.

Deoarece Iosu Christos propovăduise să faci un împrumut fără speranță de a-l mai primi înapoi, Biserica Creștină a dedus de aici, că este un păcat de a da bani cu dobîndă. Proclamînd sterilitatea capitalului în Dreptul Canonic, Biserica Creștină a interzis Creștinilor practica cîmătăriei, exceptînd însă pe Evrei, ca păcatul să cadă numai asupra lor. Aceștia devin astfel singurii bancheri legali și oficiali, începînd cu Evul Mediu.

Caracteristicile capitalismului străin încep să se facă cunoscute încă de pe atunci.

Evreii nu au întarziat ca în curînd să puna stăpanire pe bunurile a țări întregi. În Anglia, Franța, Spania: Regii, Nobilii, chiar și Bisericile deveniseră debitorii lor. Din această cauză, Edward I al Angliei, s'a văcut nevoit în 1290 să expulzeze în masă pe Evrei, cari nu s'au mai putut reîntoarce decît sub regimul lui Oliver Cromwell. Din Franța au fost expulzați în 1306, iar din Spania pe timpul închiștilor. Celebrul scriitor Englez W. Shakespeare, care era familiar cu aceste stări de lucruri, a lăsat pos terității în personajul lui Shylock, din piesa "The Merchant of Venice", imaginea prototipului cîmătăriei rapace, care cere bietului Antonio piața datoriei, printro făgă de carne din corpul său.

De fapt, pe acele vremuri, numai un om desperat, în caruri de boală gravă, catastrofe ale naturii, ravagi de război — făcea un împrumut, deoarece dobînda era atît de mare, încît nimeni nu se gîndea să împrumute bani în scopuri economice.

După Revoluția Franceză, în 1780, practicarea profesiei de bancher devine liberă și pentru Creștinii, și astfel se pun bazele Capitalismului modern, așa cum îl cunoaștem astăzi.

Evreii aveau însă un mare avans față de Creștinii, atît în expertiză, cît și în rezerve financiare, acumulate în decursul secolelor trecute, cu toate adversitățile prin care au trecut. Astfel, când James Rothschild, fondatorul Casei din Paris al Firmei Bancare cu același nume, moare în 1838, el lăsa în urma lui o avere personală estimată la 1.700.000.000 franci aur. Pentru a ne putea face însă o idee mai exactă de influența enormă, pe care o avea pe atunci Firma Rothschild, în fața căruia Regi și împărați își plecau capul cu mare reverență — trebuie ca la suma enormă de mai sus, să se mai adauge și averile fraților și

verilor lui James, din Paris, Londra, Frankfurt, Viena și a succursalelor din Berlin, Petersburg, Roma, Madrid, Amsterdam, Bruxelles, New York și altele.

Contra acestui colos financiar, care creștea continuu, prin dezvoltarea de rădăcini în toate direcțiile și în toate țările — orice opoziție era exclusă, chiar și din partea celui mai puternic stat din lume.

Astfel, Banca Națională a Franței era condusă de însuși Rothschild; Miniștrii ei de Finanțe erau sub controlul agenților lui, în timp ce Căile Ferate și enorme proprietăți rurale și urbane erau în patrimoniul Băncii sale. Același situație se prezenta și în Anglia, Holanda, Belgia, Germania și Austro-Ungaria. Industriile din Cehoslovacia, Ungaria și Polonia nu erau ale acestor țări, ci ale capitalului străin cu sediul la Viena.

Cînd în 1894, Țarul Marei Rusii avea nevoie de un împrumut de 15.600.000 pentru a putea face față plății dobînzilor altor împrumuturi contractate mai înainte și pentru a termina linia ferată din Siberia — acest împrumut nu s'ar fi putut obține la Londra, fără de cooperarea dilor Rothschild & Fil, cărora Țarul a trebuit să le dea asigurări exprese, în prealabil, că persecuțiile Evreilor în Rusia vor înceta.

După cum vedem, evenimentele istorice în legătură cu evoluția capitalismului din sec. XIII și XIV încep să se repete în sec. XIX și XX. Desigur că aceste evenimente erau cunoscute oamenilor politici de pe acele vremuri, și unul dintre aceștia era și Vinuș Brătianu.

Dar nu numai oamenii politici, dar și oamenii mai de rînd aveau aceiași avertislune față de împrumuturi, în general, și de capitaliști străini, în special. Pe vremuri, poporul nostru avea obiceiul sîntos de a nu se îndeinde mai mult decît în ținea piațoma. Pîrîinții, moșii și strămoșii noștri considerau ca o mare rușine starea de a fi "datornic". De acela dacă erau nevoiți de a face un împrumut, în cas de mare nenorocire, ca în Evul Mediu, el țineau ascunsă această "rușine", căutînd să scape de ea, prin piața cît mai rapidă a datoriei.

Față de capitalul străin rezerva lor era și mai mare din cauza nestatorniciei și naturii hîrpăcețe a acestuia, căutînd să facă într'un timp cît mai scurt, și prin orice mijloc, un câștig cât mai mare, pe care să-l transfere apoi în alte țări, unde șansele de câștig erau și mai bune. Acest capital nu era deci legat de Țară și nu era reîntors în folosul ei.

La noi, la Brăila, orașul meu natal, prin care se exportau pe vremuri cantități enorme de cereale deosebite Bărăgan, și se făceau averi imense de către intermediarii străini erau cunoscute multe cazuri de evadări a capitalului străin. Unul dintre cele mai notorii a fost și acela al unui Grec cu numele de Embrico, pripăgit prin port cu o bărcuță nenorocită cu pînze, cu care venise, deslîngul coastelor Mării Negre, pînă din Constantinopol. În scurt timp, devenind milionar, el se mută dela Brăila la Londra, unde pune bazele, cu banii făcuți la gurile Dunării, unei Agenții de vapoare: "Embricos S. A.", cunoscută și astăzi în cercurile de navigație dintre Europa și America.

Același lucru s'a întîmplat, în stil încă și mai mare, cu enormele câștiguri realizate de capitaliști străini în industria petroliferă, metalurgică, forestieră, ca și numim doar câteva. Cum au apărut la orizont noii negri de furtună, în preajma celui de al doilea război mondial, toate aceste capitaluri străine împreună cu câștigurile acumulate au luat vîră către Apus, lăsînd în urma lor o mare văgăduie în rezervele de materii prime ale României. Noroc cu opoziția făcută de Liberali față de acest capital străin, care a mai sădărnici, într-o oarecare măsură, exploatarea resurselor noastre naționale, altfel desastrelor ar fi fost și mai mare.

Nu mai vorbim de ravagiile făcute de același capital rapace în lumea satelor, în special în Basarabia, unde țărăni erau ademiniți să facă împrumuturi pentru modernizarea gospodăriilor, în condiții înalte atît de oneroase, încît neputînd plăti datoriei la termen, erau deposedați de pămînturi. Dar nu numai în rîndurile țărănilor, dar și în acela al proprietarilor mai mari dela orașe, se petrecea același lucru. Ionel Teodorescu, în celebrul său roman "La Medeleni", descrie în mod atît de patetic, cum au fost expulși chiar și marii proprietari, de pămînturile lor străpînoci, și acest capital și-a luat vîră către Vest în preajma războaiului.

Pentru a înțelege însă și mai bine mentalitatea oame-

nilor politici, cari practica doctrina "Prin Noi Inșine" nu numai în România, dar și în alte țări este bine să ne reamintim că pe acele vremuri, domnea supremă concepția economică a Școțianului Adam Smith. În fațada sa lucrare "Cercetări asupra Naturii și Cauzelor Bogațiilor Națiunilor" acesta prezintă printr-o altă cale, că "Marele obiect al economiei politice este de a mări bogăția și puterea Statului". Ori acest lucru nu se putea realiza prin cooperarea cu un capital străin, nomad și răpăș.

Pe de altă parte este nedrept de a se susține, că Brătienii prin politica lor restrictivă față de capitalul străin, au împiedicat cu totul progresul economic al Țării. Din poartă au îngrădat enorm dezvoltarea meseriilor prin școli speciale, iar prin sprijinirea economiilor în populație și canalizarea acestora în instituții de credit românești ca Banca Românească Liberă au fost în măsură să acorde împrumuturi mai mici unei rezonabile atât meseriașilor și negustorilor cât și în întreprinderi mari mari, bazate pe industrializarea și valorificarea materiilor prime indigene ca Fabricile de Încălzițe Mociștii, Fabricile de Textile ale Fraților Rizeșcu, Fabricile de Conserve Alimentare Grevea și multe altele. Era natural un proces de industrializare mai puțin spectaculos și mai înec, însă ca România și în folosul Țării, fiindcă era realizat "Prin Noi Inșine".

Brătienii erau însă și concepții mai mari de industrializare. Astfel, un om personal prin tatăl meu, unul dintre aceste proiecte pe care Vintilă îl avea în lucrarea cu electricitatea Mobilă prin construirea Hidro-Centralei dela Bîzac. Al avea de la planurile de construcție facite, și căuta să și formeze o echipă de ingineri români specialiști, formați la Politehnica din Zürich, cunoscută pe acele vremuri, ca cea mai bună din lume în această ramură tehnică, grație experienței acumulate de Eiselein prin electricizarea căderilor lor de apă.

Natural că Liberalii nu voiau ca această sursă de energie, atât de vitală pentru viitorul Țării să ajungă pe mâna capitaliștilor străini, cum au ajuns sub Tărăniști. Telefonice. Din nefericite, crizele politice create prin reverența pe tron a Regelui Carol II-lea, și apoi războiului dăa răzbit au împiedicat pe Brătienii de a duce la bun sfârșit planurile lor sâmbatoase de industrializare prin România, pe de o parte, subminând în diferite țări, dela putere, politicieni adversari lor, ca Vintilă Brătianu, în România promovând pe alții, simpatizanți cu ei, ca Virgil Madgearu — pe de altă parte pregăteau o nouă concepție economică, aceea de a crea în mod artificial capital pe hârtie, care numai era legat de stocurile de aur existente și ca atare la dădea posibilitatea nelimitată de exploatare a resurselor mondiale.

Astfel în 1939 apare faimoasa lucrare "Tratat despre Moneda" a economistului Englez John Maynard Keynes, care se declara contra teoriilor tradiționale economice ale lui Adam Smith, contra politicii de deflație sau a echilibrării bugetelor. Keynes recomanda Guvernului introducerea bugetelor deficitare pentru combaterea șomajului, și pe aceasta cale devine avocatul creșterii de capital artificial prin manipulari monetare ale Băncii de Emisiune — Keynes-mul inițiază creșterea și răspândirea inflației în lume și de veniturile fire Prin inflație, aceștia sunt deposedați de bunurile lor, într-un mod cu mult mai repede decât prin exploatarea normală a capitalului străin. Pe timp de inflație, în timp ce capitalul străin se îmbogățea peste măsură, în același măsură sărăcește proprietarii și pensionarii. Pentru a nu da decât un exemplu: în Germania pe vremea inflației din timpul Republicii dela Weimar, la Freiburg în Br, unde fusesem student la Universitate, unul din marile hoteluri ale orașului, fusese cumpărat de un chelner din America cu 300 dolari.

La sfârșitul ultimului război mondial, când centrala capitalului internațional s-a mutat dela Londra la New York, pe Wall Street, s'au mai creat și alte instituții financiare, generatoare de inflație ca International Monetary Fund, World Bank, Commodity Credit Corp and Exim — Bank a Americii, la care dădă săi primit ca membru cum este astăzi România — obții așa numitele "drawing rights" adică posibilitatea de a contracta împrumuturi de sute de milioane de dolari printr-o simplă operație de compensabilitate fără ca aceste fonduri să existe, sau să se plătească dintr-o țară în alta.

În ce privește Țara Noastră, două mari nenorociri au căzut pe capul ei: întâi subjugarea ei politică de către Soviete, și apoi industrializarea dezordonată făcută de comuniști cu participarea capitalului străin.

O eroare, pe care au făcut-o nu numai comuniștii, dar și alții, a fost aceea de a echivala gradul de industrializare, cu standardul de viață al unui popor. Și cu cât industrializarea e mai grea, cu atât se crede că-i mai bine. Ori aceasta nu este o regulă generală de ex. Danemarca, care nu are o industrie grea, se bucură totuși de unul dintre cele mai înalte niveluri de viață din lume.

Pe lângă aceasta concepție greșită, comuniștii au mai fost influențați în campania lor de industrializare masivă și rapidă și de un factor politic: acela de a crea o dină proletaria la oraș, pe care să poată clădi regimul lor dictatorial după principiile marxist-leniniste.

Cea mai mare eroare însă, care echivalează cu o adevarată crimă națională, a fost aceea de a înfunda Țara, capitalului străin, într-un grad nema pomenit până acum în istoria unui Stat de dimensiunile economice ale României.

După datele publicate de revista cu renume internațional Business Eastern Europe în nr din 25 August, 1978, România datorază numai Statelor Vestice suma de 3,6 miliarde de dolari. Pentru amortizarea anuală a acestei datorii, trebuie să se repartizeze 21% din venitul exportului în valuta forte. Principali creditorii ai Țării sunt, în ordinea datorităilor contractate: Canada, Franța, Japonia, Germania, Anglia, Elveția și America. După informațiile furnizate de aceeași revistă, produsele industriale ale Romaniei sunt de o calitate inferioară față de cele străine. Pentru a putea concura și deci vinde pe piața mondială, exportul trebuie subvenționat chiar și în cazul când aceste produse provin din industrii bazate pe materii prime locale. Astfel produsele cu cele mai mari șanse de desfacere, cum sunt chimicalele au totuși nevoie de o subvenție de 10-15%; echipamentul electric și bunurile de consum trebuie subvenționate cu 12-18%. În timp ce industriile de inginerie necesită un suport de 18-20%. Nu mai vorbim de produsele industriei oțelului, care importă cea mai mare parte a materiilor de fabricație dela distanțe enorme ca Brazilia, India, Australia, Algeria sau Rusia Sovietică, trebuind să vândă fierul sau oțelul, de calitate mediocră, pe o piață mondială deja saturată de produsele altor țări, mai bine echipate din punct de vedere tehnic și economic.

Și ca și cum oțelărită dela Galați n'ar fi destul pentru a spăsa greu asupra Economiei Naționale, se mai intenționează acum construirea altor oțelării la Călărași, Ialomița. Asta nu fiindcă ar exista pe Bărăgan zăcămintele bogate în minereuri de fier, de mangan, cocs, nisipuri minerale (rutile, ilmenite sau zircon) ori surse efefine de energie. Probabil că singura rațiune a fost aceea că localitatea se află la marginea unei ape. Dece atunci nu la Sovala, că și acolo este apă și încă minerală? Iar în ceea ce privește transportul se poate construi un canal cu zăgazuri, care ar putea servi pe traseu și la irigații! Din punct de vedere tehnic totul este posibil. Dacă Egipienii au fost în stare în antichitate să construiască Piramide în pustiu, de ce n'ar fi în stare și Paronii români să construiască și ei astăzi oțelării la munte, unde mai este și aer curat? Belari sunt, slavii Domnului, destul în România!

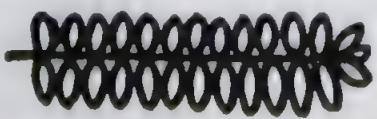
Minerul ar fi descărcat, cum se face astăzi la Constanța din corgoaste de 85.000 tone, venite dela capitalul pământului, în alepuri de 18.000 de tone, și în loc de a se descărca toate la Galați, sau la Călărași, unele ar fi transferate în alepuri mai mici, care ar lua-o pe canal în sus la munte! Capital străin, amănând cea mai rămas din Țară cu dobanzi exorbitante, ar acoperi toate cheltuielile! Ce concepție de dezvoltare economică mai perfectă s'ar putea imagina decât una ca aceasta?

Iată deci rezultatele dezastruoase ale industrializării sub comunisti. De aceia, la eliberarea Țării, o vastă operație de asanare, prin restructurare va fi necesară și în sectorul industrial al economiei noastre naționale. Aceasta nu va fi deloc o operație ușoară, având în vedere că va trebui să se plătească muncitorului român un salariu echivalent cu acela din țările vestice, nu cum se procedea sub comunisti, cu salarii de miserie, pentru a putea subvenționa din ele, exportul produselor unor industrii nerentabile.

Situația se mai agravează și din cauza survenirii crizei de energie universală, care va lăsa mai tare în stăcie supra-industrializate, decât în celea cu o industrie mai mică. La aceasta se mai adaugă și pericolul crescând al poluării naturii, printr-o industrializare excesivă, și necesitatea restabilirii ecologice a spațiului vital.

În concluzie, nu numai România — dacă ar fi liberă s'o facă — dar și restul lumii va trebui în curând să revină la principiile economice sănatoase ale lui Adam Smith, printre care: "Prin Noi Inșine" este unul dintre cele mai de bază, atât în finanțe cât și, mai ales, în politică.

Dr. C. I. UNTARU

VACANTELE DESTINULUI

FRAGMENT

de Tiberiu VUIA

II

UPĂ evenimentele din Octombrie și primele zile ale lui Noembrie, prin descompunerea puterii de stat, tinând ca un mănunchi strâns atâtea nații, au urmat câteva luni când întâmplările se succedau cu lăcuță, transformările politice orientându-se după o cadență nouă, cu o ideologie și concepție de viață cum era cea a autodeterminării popoarelor, pornită să schimbe fața lumii. Scurtul interval cu întindere cât doua anotimpuri avea să fie hotărâtor. Se făcea ca un fel de prag miraculos peste care popoarele treceau spre un destin nou. Multe și adânci erau preferențele, mobila și schimbătoare față lucrurilor de obște. Evident puțin știu ca la Arad se întrunesc reprezentanții celor doua lumi, înfruntându-se, ziua de ieri, cu ambasadorii ei iacusiți în momeli și promisiuni și viltorului improvizat atunci cu organe noi și purtători de cuvânt pe gamă nouă.

Din această întâmplări istorice puțin se răsfărânge pe alături, iar la țară ajungea doar câte un ecou slab, și mai puțin interes arăta în această direcție familia Greșului, al cărei membrii concentrați asupra soartei tănărului preot, erau angajați în proiectele de așezare a lui în rosturile de viltor. Cumpărarea unui case, căsătoria și formalitățile de sfârșit în ale profeții. Parcă în chip simbolic venia pentru familia Greșului acest gir de transformări paralele, spre a ilustra că dincolo de așezare în ordine politică, mai de preț și de durată cu sens mai adânc, este această trîbre în jurul altarului tinându-se de ziua de ieri și mergând spre viltor cu cadența din todeana, înflăcă în silbii imobile.

Dincolo, în bătăia tuturor vânturilor, se rostiau așezări politice de lume, aci se țesea lăsa lămoasă, credințe. Nimeni aproape nu-l interesa din tot ce se întâmpla în jurul lor. Doar Laurean mînat de neastîmpărul vârstei și de curiozitatea de a ști cum se desfășoară faptele majore ale actualității, dacă se mai urma din loc, spre oraș.

Aci se trezi îndrăgostit sau o modestă clădire din suburbie amănând o muzeu sau a templu antic. Era casa culturală a cartierului, transformată peste noapte, după cerințele momentului, în sediu de recrutare și de organizare a unui instrument al puterii naționale. În sala mare, lungă, de jur-impresurii peretilor, cu armee rezemate de ziduri, dar mai mult fără arme, se adunau, se așătuau și umblau de lei-colo o seamă de militari, mai mulți cu grade și fără și câțiva civili: teologi, preparanți adică normalști și cleivi de liceu. În curte, un cazan gătea de masă acestei lumi trăind într-o dulce beatitudine, de nădejdi, de așteptare. Era nucleul unei formații locale de gardă civilă de unde se va porni la alcătuirea unui detașament pe județ, plasa, garnizoană, cu cadre de ofiteri veniți din armata în lichidare. Se regăseau aci și teologi, Toma Ungureanu, Gheorghe Ienovan, Tărlău Coriolan, Urciza Gheorghe și alți ofiteri veterani ca Neamtu, Stefan, Motorcă, Coriolan, Viad Alexandru, Moise Riscuță, Nichi Ioan, unul dintre ei, ofiteri activi își căutau un rost pentru meseria rămasă fără de stăpîn.

Laurean, soldat simplu, dibila și el o utilizare în acest angrenaj, complicându-se alături de studenți și cetățeni civili, oferindu-se să facă de pază și menținerea ordinii până când lucrurile vor fi lămurite și politice de către factori, decamdată în acest mediu foarte vag cunoscut. Se știa doar că exista un organ central, ocupându-se și poliție de soarta nației, dela acesta așteptând comanda și cuvintele de a acționa. Cel mai important dintre fapte era organizarea unei expresii a voinței obștești, aceasta confirmând îndreptățirea la unitatea politică a tuturor celor de-o lege. Adunarea fixată la Alba Iulia pentru 1 Decembrie 1918, înseamna etapa cea mai hotărâtoare în acest gir de fapte pornite către o nouă așezare de obște. La această adunare au participat o sută de mii de oameni din ținutul, a cărui soartă era pusă în discuție.

Laurean ar fi vrut să fie și el de față la acest eveniment istoric, dar hotărârea mai marilor a fost alta: el a fost destinat să rămână de serviciu pe garnizoană. De serviciu și de disciplină ostășească îl era de ajuns. Nu a venit el în oraș pentru ca să se angajeze de bună voie acolo unde nu a putut să fie reținut cu forța. Totuși faptul că a fost

desleg pentru un serviciu îi impunea o răspundere. Cum era să plece, pe neașteptate, să își părăsească postul acceptat în ajun de bună voie. Deserțarea sau ori cum și numi-o ai el nu-l găsea altă expresie mai potrivită era să apară cu atât mai nejustificată, cu cât a rămas singur în toată clădirea, adăpostind și un inventar de bunuri ce trebuiau păzite. Astfel luptase în el conștiința datoriei, cu elanul chemându-i și pe el acolo unde se părea că e prezentă azi întreaga suflare românească. Mai înspre amiază se hotărî: atârna centura în cui și o luă grăbit spre gară. Era o fulgure ușoară de zăpădă lămoasă, ziua de 1 Decembrie 1918.

În gară lume puțină, în aceea liniște cuibărită prin ungherele zărilor de lărmă cu zăpet. Și-a scos bilețul de tren și a lăsat pe peron. Între timp se făcu ora trei după amiază, parvenindului o serie de vești proaspete. Adunarea a luat sfârșit, hotărârile și moțiunile au fost confirmate: se anunțau la biroul de mișcare trenuri pornite spre casă. Acesta ar însemna să așezească după încheierea desbaterilor și a ultimelor formalități și poate tocmai pe înserate, s'a lăsat convins de așezării, a restituit bilețul și în câteva minute, micul dezertor, încins din nou cu centură și-a reluat postul fără ca fapta lui să fi fost consensată de cineva. Tentativa a rămas nedescoperită, și de câte ori va fi întrebă dacă a luat parte la adunarea de la Alba Iulia, el a răspunde cu emfază: "Am stat de veghe, mi-am făcut datoria".

Tendințele de separațiune marturiale de acum și în formă solemnă, a trezit în circuli, până aci dominante și în cele militare, un răsunet de răsunare, de opunere, numeroase fiind manifestările politice și de forță care încercuiau să se pue de-a curmezișul istoriei. Așa a fost răsunetul unor elemente social-democrate, un meseriaș cu vază, proprietar de imobil de raport și cu atelier clădat de croitorie de dame, unde întrebându-l din plin munca salariată, din a cărei exploatare își augmenta capitalul deslău de însemnat și altfel. Decât că Greșulu nu înțelegea tocmai din aceste profeții echivoce, activitatea lui H. T., de sinceritatea și onestitatea politică a cărău, avea astfel temeiuri serioase să se îndolască. Acestei mișcări socialiste și deslăur și unei agitațiuni sovine subversive i'a datorat acțiunea de oarecare proporții, un fel de secesiune, exodul muncitorilor maghiari din fabrici, care în număr de câteva sute, a hotărât să părăsească teritoriul început să fie contestat stăpînului de ieri și drept protest la tendințele de unire, sa se stabilească dincolo de bariera frontierii viltore. Au și ajuns în prima zi, pe înserate, până la Vihthaza, o comună situată la vreo 17-20 km spre Nord, distanță parcursă pe șosea, pe jos. Distanța, timpul, au fost suficiente spre a deștepta în cei mai cu judecată reflecții sănătoase, să își dea seama de caracterul absurd al inițiativei. Se punea întrebarea: încotro se va îndrepta această masă de oameni? Spre ce viltor? Cine-i va ghîdui nu mai departe decât peste noapte? Încotro vor porni în dimineața următoare? Cine le garantează locul de muncă și le asigură condițiile de trai?

Astfel, după ce au cumpănat mai matur, repede au și făcut cale întoarsă. În câteva zile au reîntors la locul lor de muncă obșnuit, devenind elemente utile în noua așezare economică.

Alte acțiuni veneau din partea cercurilor vechi militare austro-maghiare cu sediul în localurile de azi ale forțelor armate, în cetate. De aci porneau intențiile belicoase pentru deslăsurile gărilor românești deși acestea au fost în număru recunoscute ci li s'au pus la dispoziție chiar și fonduri spre a se putea organiza și funcționa. Erau dese alarmele pe care le protegeau și care hotărârea de a proceda la dezarmarea și deslășurarea unităților românești. Astfel într-o noapte, pe când era de serviciu în gară, Greșulu văzu intrând în localul gării un astfel de detașament începînd operația de dezarmări. Întâmplarea a făcut ca Greșulu să se afle tocmai în acele momente pe peron și observînd ce se petrecea înăuntru sa poată da un telefon la comandamentul din piața Mihai Viteazul. Forțele românești acțione în câteva clipe nu fost suficiente spre a restabili echilibrul adărnind astfel o operațiune aventurieră. Toate aceste fricțiuni, datorându-se de cele mai multe ori unor inițiative luate peste capul comandamentelor, erau pentru moment anihilate. În astfel de condiții își petrecu Laurean timpul, fie la comandamentul gărilor, însu-

- 31

vădi tainele acestor lumi. Va face naveta între culbul familiar, liniștit, hieratic și via din S. și între oras. Va traversa o epocă de criză, dezorientat și rău sfătuit, cum se întâmplă între tineri când rămân cum s'ar spune de capul lor.

Preocupări spirituale puține. Va continua să colecționeze cărți poștale ilustrate, vederi, reproduceri, începută în liceu. Copii de pe tablouri ale pictorilor celebri și cu motive răspunzând stării lui sufletești structural înclinată spre melancolie. Va deveni obsesivul cătorva dughene cu asemenea marfa. Va petrece ore în fața standului cu asemenea marfa. Va petrece ore în fața standului cu asemenea marfa. Va petrece ore în fața standului cu asemenea marfa.

În sarcină și seceta spirituală în care trăia, era unica lui indeletnicire. Orizontul destul de redus. De o cetti vreo carte sau chiar de a scrie în afara de unele comentarii crononate pe dosul ilustratelor. Împotrivă prin tematica lor era cu totul îndepărtat de lui ce l'ar fi putut îndemna să se găsescă într-o stare precipit, unde asemenea indeletnicirilor în schimb o dată găgănată de imberbi, având stagiul anilor și a împrejurării lor. Împresura pe neobservate și îl fura cu toată împotrivirea lui.

Cunoscu din curiozitate și snobism vicii și deficiente capabile de a pierde uneori și pe cei mai tari, viața de noapte, până în cele mai desăvâte forme ale ei. Alunse și în carterul rău lămat al "tinerilor", unde case în sir cu stocuri lăse în jos, cultivarea pălăului, tălășul plăcerii și răspândirea bile. Atmosfera de dincolo de poartă fără claritate și grăile masive, păzită de un cerber perid, îl clăntă în viziuni, păzită de o oglindă, pian și bineînțeles, întâmpina în valori de lumină, oglinzi, pian și bineînțeles, fete, fete, altele: Venus în astfel de circumstanțe întâlni un autor minor cum s'ar spune azi, acesta însă lui a vorbit cu o sensibilitate luminoasă și rezonanță adâncă, circula printre prieteni un "cum fără scurte, noi titlu, al lui Traian Drămetescu, pe nedrept așa de uitat în zilele noastre.

Delectat sensibilitate subtilă, condamnat de tânăra, fremetând de melancolie și idealism pur, amestecând poezia stăruind în suflului lui însemnat, greu și sinistru un lăur de suavitate. O doră cunoscută poezii dinainte, așezat creativ, lor, cum nici nu s'au vădit vreodată!

Împotrivindu-se la mal, adânc și greu părea să fie fără ieșire. Era poate partea cea mai celerată a vieții lui, din care nu avea nici voință, nici putere spre a se urci în vâștărie. Dar vremea depășindu-l și merul dădă va avea ca pînă, după oarecîte variante urbe a destinului.

Înspre mijlocul lui Februarie familia lui Grigora va porni spre Măgurela. Caramuru unde va avea loc nuntă lui Iancu cu domnișna Laura. Băra Laureanu va pleca și el va fi doar frate de măr, va trăi câteva zile preocupat de acest episod presărat cu alai și vite buna. Părăsirea urbei în acest moment de circumstanțe și de consolații politice în mod definitiv. Când se va anapola va coborâ pe alt meridian.

Decamdata la trenul (era pe la 20 Februarie 1919) ce avea să fie ultimul care să treacă pe lângă Mureș înclinat cu el o epocă. Va urma o mizerie de contact cu prezența de peste râu unde se va instala regimul de la Belgrad. Dincoace va exista un vacuum al puterii de stat, tânăra republică proletară nu se va întinde efectiv până aci și nici al stăpân decât poate un guvern de operetă format din câțiva cetățeni locali având un y în coada numelui dacă va încerca simbolic să amintească de vreo suveranitate.

Lauren abia în tren se informă de toate aceste schimbări, trenul era plin cu lume refugindu-se spre interiorul țării cu ultima destinație. Bibul. Situația îi sugera și lui ideea de a se considera refugiat, nu prea înțelega de cine se refugiază și de ce, dar în împrejurările acelea, soluția îi părea nouă, interesantă și potrivită. Decamdata în mod de existență în viitorul apropiat. Decamdata ei părăsi în gara mare trenul mărilor, având acum oarece să-l vadă pentru prima dată la față. Erau câteva nume circulând cu un nimf minuscul și cu un prestilul artificial din confuzie și din nerola celor de jos, de a se orienta. Gregula lui trenul spre Măgurela. Între acor sat, vârat între munți și Metropola va circula cățva timp. Nunta cu inghețaliă, multe neamuri de ale mireal, mențuri pantagruelice. Alaiul spre biserica și îndărăt, lung și monoton, într-un decor de lărnă avară și neagră ca într-un tablou de Breugel. Lauren va face la un moment dat pe famulusul popii Oprea, gras spătos, cu palmele cât două topi grele cu ele prinându-l mereu de umeri, confidențial și protector. Va sta apoi la neamurile din orag: casa bancheiului conlând drept una din rarele avanposturi împine în

marea de străluciri ca o insulă de lumină. O va frecventa și pentru fața cu pielea de pergament și ochii stinși. Schimbau cuvinte cu înțeles numai pentru el, într-o dulce complicitate neducând niciat, dar făcea plăcere tinerel, cu toate căle spre viață zăvorâte. Până în primăvară va încheia această existență hieratică, albă transclucida unde lupta de vrea doi ani să se mențină.

În același timp mica familie, Buna cu Iancu și Laureanu vor trece pe la nola la Timișoara spre a arința succesiunea rămasă pe urma părintelui Moise. Implicarea se va face înându-se stama în primul rând de nevoile lui Iancu, pentru asigurarea căminului său luând mobila cu tot aranjamentul interior, tablourile, cu un cuvânt tot ce a rămas valoros în casă, alara doar de un pat și câteva lucruri de uz personal rămas Buncii Laureanu, absent în această țargăluță posedat de grandoarea visurilor lui, în parte și a temerii luate de starea sănătății, covârșit de un altruism în care se va complăce și mai târziu a cedat totul ușor, credul în schimbul unui livret de economie blocat în Capitala străină din acesta, în urma recalculărilor valutare nu va vedea niciun ban.

Iancu și Iancu "la mine în schimb poți să vii oricând. Vi-i găsi un loc la masă o mănăcare, un pat. Bani să nu aștepti, să nu ceri, ca nici eu nu am". Târgul e târg. Nici nu a cerut Lauren vreoaltă ceva și călăda Iancu a dat uneori peste vola la, a dat înzecit de ceace ar fi putut să dea de bună voie.

Pentru Lauren a urmat o stare de prostratie, de somnolență, de abulie totală, retras de oameni, desamăgit profund riscolul sufletește o va petrece alături de Irina, într-o cămăruță de basm, mică, luminoasă, silențioasă, departe de lume, dincolo de piața Prejler, oferindu-i-se printr-un hăzard al vieții ca un adăpost, rezervat și pentru sufletele ce alfel nu încap nici în vizuini.

Irina era o fată bătrână, avea vreo patruzeci de ani, mică, pudică, timorată. Se arăta obsedată cu toată ființa ei feciorenică de un amor tainic îndelungat și profund pentru o rudă îndepărtată a lui Lauren, plecată de vreo cățva ani la armată și după unele vești căzut prizonier.

Tempul petrecut de Gregula lângă Irina a rămas ca o revelație spirituală, un reviriment moral; această bortenție ofilită, toamnă, păstra înăuntrul ei o intensă viață de inimă însurată. Era dintre acele natuiri devote, rar întâlnite, trăind pentru o închipuire, un sentiment, cu exclusivitate. Îi înconjură cu aceeași grijă și atenție, fără nimic turburător în relațiile lor: matern, discret, i se dedica cu o totală abnegație. Cât lipsea, ei lipsea mult, că era funcționară la reșie sau așa ceva, unde avea serviciu și după masă, Lauren singur, trăia în bătaia ușoră a luminilor de primăvară timpurie și a adierilor de vânt pe tample. Se angaja în plimbări lungi de unul singur, în acel cartier umbror, pe unde decenilele îngrămădă în linii și forme capricioase, variate, ulții și curți. Ici un șir de clădiri cu etaje reci, solemne, dincolo o uliță bătrână, veche, cu grădini având deschideri spre apele Begheului, cu alele de mesteacăn. Se plimba în voie, fliră, îmbrăcat în haine strâmte rămasă de la taică-său, palid, cu lumini vii în ochi, părea să aibe zilele nămarate. Poate și de aceea îi înconjură Irina cu atăta compasiune și devotament.

Trecea mai rar pe la fața cu obraji de ceară, în cartierul unde descoperi încă vreo câteva case locuite de cunoscuți și rude îndepărtate. Aici un căpitan, fost auditor regal la tribunalul militar, doctor în drept și judecător în civile, dincolo un contabil la aceeași bancă unde se adăposteau toți ai familiei, apoi câte un burlesc, întârziat așa din război, sau câte un popă, dar această lume solemnă, cu pretenții de a fi cineva și ceva, cu un timbru de ipocrizie în vorbă și de orgoliu, nu-l atrăgea.

Zilele lui treceau și el a înțeles că ospitalitatea pusă la dispoziție de soartă nu trebuia epuizată până la capăt.

Lauren și-a adus aminte de calitatea lui de refugiat și de circuitul ce se cerea continuat. Va pleca decât, într-o bună zi se va înființa în Lugoj la Consiliul național unde îl primi protopopul locului, Dr. O Popovici, un intelectual de seamă autor al unei prețioase monografii istorice a provinciei. După câteva ispliri sumare, ia-l în posesia unei hărți autorizându-l să treacă granița instituită pro vizor dela tuncul Holdea, către Dobra.

Dincolo, Iula Deva, cu început de viață nouă. O agitație vie cu schimbări de decoruri și în întâmpina în orașului ce-l va găzdui dintr-o cauză de forță majoră: banii și proviziile erau pe isprăvite și acotici că e mai consult să se oprească aci decât să intre în emporiul supraaglomerat și resedintel Consiliului dirigent. Se va înființa la Prefectura, primul de domnul prefect Doctorul (într-o birou) Toma Vălcina fost până acum avocat în Hateg. O figura romantică, păr bogat, moale, argintiu, ochi mari luminoși, al zice un artist, o față umană, blândă de Crist. Așa era și înținuța. Cu Lauren plin de bunăvoință, de înțelegere posturi libere nu avea dar însăși "rămăi aci lângă mine,

ai să ai grijă de telefon și vei primi o diurnă de nouă coroane".

Traul era greu. Dincolo de mișcarea politică, de aspirații și idealuri se prezenta viața de toate zilele comandând și ea după nevoile și exigențele ei. Pe un petec de pământ, nici trei județe, se împărțeau acum patru puteri militare și se disputau trei influențe politice. Armata franceză, sârbească, românească și pe o fâșie dinspre Nord armata populară maghiară, ocroteau fiecare în felul ei, câte o formă de viață, ce-și căuta drepturile și câștigurile pe vaduri vechi.

Spre Sud, peste Mureș nu se putea trece decât cu o viză din partea comandamentului sârbeșc, la nevoie putând fi înlocuită și cu o hârtie mai concretă atestată discret în mână sentințele dela capul podului cu această apropiindu-se de el, fluturându-o în vâzului lumii și al aceluia ce aștepta la celălalt capăt, toate liniile de demarcație fiind păzite strâns. Ca nevoile erau mari și de o parte și de cealaltă, că populația era oprită dela cele mai simple căi de aprovizionare se poate desprinde și dintr'un teanc de acte rămas de pe urma ocupației franceze.

Pentru ca personalul căilor ferate pe atunci încă societate particulară, sub numirea "Arad-Căminădăna", să poată trece anume puncte ale liniei de frontieră va trebui să facă adresă (Nr. 2703 din 19 Aprilie 1919) către Comandamentul militar francez dela Timișoara spre a obține pentru un delegat autorizație de a duce salariul personalului aflat de serviciu pe linii. O autoritate administrativă din Carag-Severin cere unei firme din Arad material explozibil, fără de care producția de cărbune nu poate continua (Adresa no. 373 din 12 Aprilie 1919 a subprefectului din Lugoj către fabrica de explozibile Dobriș și Dörner dela Irabuc, "Haloxylina", fabrica a încetat să producă dela izbucnirea războiului va fi răspunsul dlor D și D. (Adresa nr. 317 din 10 Aprilie 1919). La 19 Aprilie 1919 un inspector P. T. T. din Arad pretinde unul "Kormanyzo tanaca" (Consiliu dirigent) din Arad să elibereze autorizația de a restabili legătura telefonică și telegrafică Arad-Curtici și Arad-Sântana, liniile fiind distruse. Un memorandum al Uzinei electrice din Arad arată că deși era de furnizat energie electrică pentru 16 întreprinderi de interes obștesc, nu poate face față obligațiilor deoarece nu primește cărbune din valea Jiului aflată sub ocupație românească.

O întreagă corespondență cuprinde reglementarea accesului producătorilor din Aradul Nou, piața Aradului, precum și aceea a populației respective a organelor de aprovizionare din oraș în anumite condiții și ore pe piața din Aradul Nou. Se stabilesc prețuri maxime: 1 kg. spanac, 1 coroașă 50 fileri, salată 10 fileri bucată, 1 bucată ceapă 2 fileri, 1 bucată usturoi 4 fileri. O găscă îndopată 20 de coroașe kilogramul, slabă 60 de coroașe bucată.

Situația critică reclamă intervenția comandamentului armatei de ocupație. Generalul C. de Tournade dela Timișoara se va deplasa personal pe teren spre a face investigații și studii. Concluziile la care ajunge le va face cu nescut, sub formă de propuneri (Adresa nr. 722 din 8 Mai 1919), unde expune sumar situația economică a teritoriului controlat, libertatea comerțului fiind complet suspendată. Datorită acestor restricții se semnalează existența unor traficanți și speculanți cu autorizațiile de transport a mărfurilor, ceace dă prilej unor indivizi să realizeze profituri scandalosase și să provoace o urcare a prețurilor nejustificată. Se accentuează că lipsesc de pe piață mărfurile și materiile prime ce se găseau în România și în zonele controlate de români; astfel sarea, petrolul, uleiul de mașini. Asupra acestora trebuie să se ducă tratative cu un oarecare domn doctor "Philippou".

În orașului Deva unde Lauren începuse să facă pe telefoniatul prefecturii pentru o diurnă de nouă coroașe, un litru de malai costa șase coroașe, stampilate, bineînțeles. Pâinea lipsea. Uneori din faină aiba se puneau în vânzare prăjituri de cofetarie. În astfel de zile, la restaurant se putea obține o porție de spanac cu o prăjitură de cremă. Cludat paradox: mămăliga, pâinea, erau alimente de lux.

Strada principală a orașului îi apărea lui Lauren vastă, un bulevard întins. Această impresie de mișcare vie, intensă, venea din împrejurările specifice vremii. Localitatea se afla la numai câțiva kilometri de linia demarcațională între teritoriul eliberat și cel ce își aștepta eliberarea. Din cauza aceasta era plină de lume străină și de trupe. În fiecare zi pe la amiază apărea obligator și mica militară străbatând strada în cadența de paradă spre a da un aer de solemnitate și fast schimbării părilor. Era o oarecare animație, un ritm de operetă, ceace ar fi putut produce un val de reviriment, dacă aite condiții nu ar fi frânt pornirea datorită unei stări de tensiune și de incertitudine.

Numărul mare de refugiați, preoți, tineret demobilizat, orășeni plecați de la rostrile lor, fiecare însa câte o proble-

(Urmează la pag. 39.)

Tapul Salbatec

de Radu GYR

L-am întâlnit în răpa de sub cruce,
Zărlit de pândă cu pădurea-n nări.
Era frumos ca piscul când strălucea,
Și tânăr ca un soare beat de zări.

Când fremăta din creștet ca gorunii,
Când împietrea ca tancul de granit,
Punând sfîșnenie sălbaticunii,
Cu soarele n're coarne răstignit.

Sub gresii aspre, ochii lui o clipă
S'au dușmănit fierbinți cu ochii mei,
In vârfuri de cuțite care tipă,
Și'n crâncene amnare de scântei.

Opriți pe loc o clipă, față'n față,
Ne-am fulgerat năprasnic și vrășmași,
Îl căutasem parcă de o viață,
Și-acum țâșnea în față, la doi pași.

Ca prins în rădăcini cu pumnii țepeni,
N'am tras nici plumbi, nici n'am smucit jungher.
Pe repezul cremenii de șnepeni,
Jivina mea a dispărut în cer.

Degeaba pipăiam apoi zănatec,
Și țeară rece și n'ghețat tăis.
Năluca țâșului sălbatec,
A'ntunecat și vis și povărnîș.

De-tunci îl caut. De-un veac? De câte?
Stărnit și fript să dibui urme noi,
Din creastă pietre cad să mântărate,
Și'n colții lor mă taiu și mă jupoiu.

Tărat prin țancuri, sfășiat ca'n culo,
Sânger, blestem și turb de dorul lui.
Mi se năzare'n fundul răpei. Nu-e.
Îl văd pe creastă. Nici acolo nu-i.

Împușc, să scap de ciudă, vulpi betege,
Câte-un cocot bătrân, sau câte-un lup,
Dar mâna cel răpune, nu-l culege,
Numai minunea lui îmi arde'n trup.

Nu-l blestem c'am să-l caut înc'o viață,
Și că de trudă ochii stinși mă dor,
Ci că am stat cu el o clipă față'n față,
Și n'am știut atunci să mi-l dobor.

CANTECE DIN FLUIER DE VASILE POSTEUCA

de Ovidiu VUIA

N Cântecul din fluer, poetul V. Posteuca pare să ne invite să privim în inima lui ca într-o gîndă argintată, descoperindu-ne generația comorile spiritului său, grădini desfășurate sub apele unui asfințit transfigurativ. De la început pe această cale nu se va închina cuceririi lirismului cântecelor sale imbrăcate în forma doinelor populare de dor, iule și iubire, pornite din fluer, viori ale pădurii, fluturi ai visărilor.

Un binecuvîntat călăreț purtat de Pegasul Himeret, își are mulat flecare gest, flecare pas în horbota de lumină scursă din clepetele albe ai metaforei: "grăul stelelor, crini de lună zarzite de meri, fânul cerului mir de lună, dor colăel de vin, nuntă în margine de cer, semn pe-o margine de rai, cum bea lăcșafarul din Prut" lăcă elemente părăvând ca un mozaic stelar treptele templului poeziei lui Posteuca, lumânări aprinse pe un altar în sărbătoare, univers aparținând unei țări de sus fără hotare, a fagilor brazilor și cosminilor Bucovinei. Dar al unei Bucovine trecute prin simțirea portului, deci atrăgătoare de o poezie a ariei, lăsând contururile să se pierdă sub vălurile de fum ale fanțezelor. Vasile Posteuca, un poet crescut ca o flaură a plaiurilor Moldovei de sus, dăruie în pieptul său mesajul pământului din care își trage seva.

Sunt leonard și vreau să cânt
Și adun mormânt lângă mormânt
Doar timpul care ești și vină
Se'nclină'n marea de lumină

Prin aceste peisajii ale albastrului de Voroneț, de "margine de rai" simte trecând procesiunile zărilor grele ca niște ferigi brumate:

Păduri de cer, păduri de gând,
Trec cerbil prin poezii, pe rând,
Și-adulmecă zări noi de vis,
Prin'un liturghier nescris,
Horece nouă și Cosmin.

În decorul autohton al mănăstirilor, valahe, sufletul se scaldă pe perini celeste "Dumnezeu așteptându-l ca acasă", înconjurat de "avon de îngeri" coborâți din cadrele lui Fra Angelico sau al versurilor de ebon ale lui V. Voiculescu.

Iconarul se arată înrudit de aproape, frate bun cu românul creștin al Gândirii, un Ion Filăș de pildă, întărit pe Fecioara Maria cu pruncul în drum spre Miorcani și Florica. Perspectivele câmpiei dunărene se transformă la Posteuca într-un spațiu moriilor agrest unde cu obiectele ridicate până sub adăptările zenitului de safir, înălțimile devenind translaucide, înfrîng orgi prelunge de cristal.

Liniștea le-o bea: culoare
Dorul inimii: penel
Scriu pe-un colț de cer chenare:
Fluer, sunet subțirel

Unele scene se petrec suspendate între cer și pământ avînd mișcări de poezie cadelițănd tamaia ierburilor sălbatice:

Alunel și-un năfăr mare,
Să se clatine'n oglindă,
Când din ceruri a mirare,
Îngeri-or privi din grinzii

Alteori planurile se suprapun, amestecându-se într-o idogramă polivalentă, versul împrumutând fonetica m. duzelor verzi din cantilena barbiliană:

Sveit mijloc de bunuioe,
Svâcnet în oglindă, aprins,
Psalm al sîngelui și joc,
Prui ce-au înflorit și-au nina

În "Bacul culege steaua" faptul de flecare și la proporțiile unui Angelus blagian:

Din altă zare, somnul, veșnicia,
Urcau cu Maica Domnului Maria

Și-l tot priveau la ușă cum se'nclină,
Fluer în tremurare de lumină.

Este aceeași Fecioară Marie despre care în Oaspeții nepoștii poetul din Lăncărăm zice că "De dragoste-l tăgăse, te laptele / În sân, și-l umezește iia.

Dar florii mlatice pot să se risipească asemenea sunetelor de pe coarde rupte de violențele, într-o noapte mută fizic, cu îngeri arși de ploaie de leșie, serafi și heruvi bolnavi, pusturii ale gândului:

Joc de îngeri până'n zori
Vorba-l scarbădă și slută
Ochii sunt îngelători
Praf și tîndări de laută.

Dar reverberațiile locului, transfigurări ale vîrfurilor permanente, dau impresia că totul se desfășoară parcă cu picioarele pe cer, acesta însă coborât ca un acoperiș jos până în curțile sufletului:

Nuntă'n margine de cer
Două fire'ntr-o toluină,
Nufăr sfînt și glăveaer,
Rugăciune și lumină.

Transformarea absolutului în obiecte apropiate omului, ne duce la creștinismul franciscan al mîinilor bunului Dumnezeu ale lui Rilke, un fel de panteism liturghic, unde naiadele și panii poartă semnul crucii pe frunte iar poetul se simte un misionar mai bine zis un predestinat al actului sacerdotal de gîlăuire, sub cumpănelor infinitului, al unui unic cânt de fluer:

Că'n piept tu ne-ai turnat iubire,
Să-ți facem raiul dintr'un lemn.

Întăluți cîntec, Doamne: lăută!...
Ning flori de rai, și clopoței,
Tu-mi cântă în fluer: Unul, Tatăl
Tot cerul cântă'n anii mei...

Deci totul este o taină, a unui drum săpat între două talie, Viața și cele două capete ale ei:

Te'nchid nedeslegat și eu,
Te voi deschide'n Dumnezeu
Că'n preajma lui te tot cetim,
Tăcere grea, de întirim.

În "Noapte de vis" trăirea poetului e cu totul inspirată: "Cerneala lunii galgăle'n penită / Și seara-l cu miresme tari de tel..."

Declarațiile de iubire ale poetului au verticalele acelor dimensiuni cosmice fiind de fapt aici atelierul de lucru cu ustensilele lui de flecare și: "Din stele-ți atrîng argint pentru conduri; / Catrința și-un batic, le tai din zare..."

Așteptându-o să coboare pe când "o creangă'n vînt urzește-o simfonie", se împlinește ceasul dansului el printre poeme, aruncînd zămbetele asemenea unor crizanteme pe ape turburi, penița lui scriind înmuri și diademe

Cam așa se de rulează panorama visului poetului, sinele, în floare, ca Primăvara lui Botticelli, din ea dimineața ducându-l la o masă răvășită cu conduri rupt și noroi în călimar. În fond este reprezentat reversul celălalt al visului din viața cea de toate stele și poate până la urmă al oricărei iubiri: din Zeița cu inmuri și diademe la o Marie Magdalena, nenunțată, V. Posteuca își dă pună față în față contrastele destinului, înfrîngînd armoniile unui concert la pian de Schumann

Am putea spune că precum peisajul silvan bucovinean este mereu scaldat într-o negură de cositor topt oprindu-ne să-l vedem vreodată de tot clar, așa și poezia lui Posteuca oricât ar fi de ancorată în realitate și în problemele ei, nu inițiază de pe umeri niciodată complet salmful de velur al visului. Asta este unul din caracterele — incantațiune, hidromel —, propriu versului lui Posteuca, împrumutându-l magia unui crepuscul căzut în hăvurii violete, vîră ascunsă după tiparele venului preluat perfect ca o statuie în marmură a lui Bernini. Astfel se împlinește unul din mîinile versului lui Posteuca, reușind,

într-o formă apropiată de balada lui Alecsandri, să dea viață unor orizonturi noi și originale, impresionînd prin modernismul lor, Bendescu avînd dreptate să-l alăture pe Posteuca de lirica lui Ezra Pound, V. Posteuca a creat o Guernica modernă cu arta clasică a lui Ingres, evitînd, fără să nu fie actuali, expresia suprarealistă a lui Picasso. Și asta e o realizare ce de-acuma merită toată atenția noastră.

Poezia "Mistică" după părerea mea este una din fecioarele de aur ale creației lui Posteuca. Poema se joacă cu simboluri, cloburi de lună, luate din decorul spațiului bucovinean. El, poetul "cu coarnele de aur căprior", ar încorpora factorul vital activ, animusului vieții, eferescența, dionisiacul, demijurul creator. Opus acestuia apare armonia, liniștea, anima, apolonicul: "Arcus înfrigorat vrăjind viața / Cu melodii din țărnuț celălalt, / La mine'n suflet paste căpriora. / Nu lipsește nici descrierea ținutului unde se adună la afaș căpriorii: "În lerbii de liniști, zarziti de mestecan, / Sub botul ei mai limpede-l isvorul".

Conflictul între animus și anima, între dionisiac și apolonic, între artist și inima sa numită creație este vizat în figură de basm: "Căpriorul, / Îi tulbură tot cerul cu piciorul.

Dar ora sfîntă se cristalizează atunci, când sinteza e realizată, animus și anima unii într-o singură ființă, a hermafroditului balzeacan sau iautreamonlian, apolonicul și dionisiacul echilibrați într-o euritmie simetrică, stațuară:

Cîntarea sfintelor cîntări e mută,
În noul imn de orgi și de viori.
Mireasa inumii când ma sărută
Pe frunte stelele se schimbă'n sori.
Tu amforă de dor și aur: ciută.

Eu cred că fruntea pe care stelele se schimbă în sori este cea a poetului iar amfora de dor și aur ar fi poezia, Mistică, privind de fapt nașterea operii de artă deci un fel de Pașare Măiaștră a creației lui V. Posteuca, ciselată în bronzul cuvîntului.

Capitolul în altarele tăcerii ar fi închinat altei nimfe al peisajului bucovinean, tăcere biblică, de început și sfîrșit de veac, săvîrșire a conului dogmatic

În "Notre-Dame" îl găsim pe același căntăreț îndrăgostit de "coardele veșniciei albastre" lăsându-se "brat de spații ca de o tescovină" să fie absorbit de splendoarea divină:

Ti-ai ținut vreodată gîndul în schele,
Să te uși, uitat, din crucea nopții la stele?
Să numeri: Capricornul, Lira, Calea de lapte...
Stelele toate... Cine-l ca ele?

Reflexiile ne duc la câteva pagini din Război și pace de Tolstoi: Andrei Bolkonaki căsătorit pe câmpul de luptă, ajunge să se cufunde în albastrul înfrînt al cerului senin ridicat ca un coviltir deasupra ogorului ce murea de răniți și morți, recunoscînd pe un fel de pat de moarte, cât de rar a privit el în viață acest cer unic și măreț. Nu altăceva dorește să spună poetul nostru, în gesturile fără prejuri materiale de cele mai multe ori sălășuiesc permanențele vieții, cerul instelat și arta.

"Scrie de dincolo" este un poem dedicat Zamferei, deci ar putea fi considerat ca un testament al dragostei lui, într-un oracol roșit după moarte, poetul adresându-se ființei iubite, ca o stăbule lipită de trup, cu dorul de a-l cînta în sufletul rămas în viață. Poemul acesta este de o sensibilitate adîncă, atîngînd un tragim nu de scenă ci de flecare și, mortul lăsându-și meditațiile scrise pe piatra funerară a inimii sale.

Vibrațiile poeziei duc prin notele lor profunde la cunoscuta plîngere a lui Petofi "Sfîrșit de Septembrie". Această asociație nu are altă valabilitate decât pe cea de impresie și atmosferă, scoțînd totodată în evidență marea reușită a poetului nostru.

Poemul pare compus în adagio, goptul, așa precum știm că vorbesc umbrele: Eu am plecat din parcuri și din site / Cum trecu-n vînt de seară prin grădina

Își schitează un portret figurativ, mai mult cu corepondențe lirice decât cu trăsăturile chipului fizic:

Citește numai semnul c'am trecut.
Să-ți fie ceasul drag și să visezi.
Sunt năfărul ce crește nerărat
Din fund de mîștină către nouă livezi

Femeia vieții lui este Diotima, personaj care în Simponionul lui Platon îl învață pe Socrate secretul iubirii veșnice, deci Zamfira pentru poet este un fel de Vis și Zeița efină

De-ai ci te-ai asemui iar cu Diotima,

În dorul meu țigii la drum, postum,
Să-ți poarte chipul pe sub zări de fum...

Durerea despărțirii e lănsată încerc ca o rază "Ce nici n'a fost când va, nici n'a venit" Citindu-l ea îl înțelege mai bine sensul vieții și dece a fugit din anii fericiți. Apoi cu lectura terminată se vor putea privi ochi în ochi, el fiind doar o amintire ai ei:

Măud precum un abor de porumbel
Sud pașii tăi cu fognet de mătășă
Din anii ce i-am închinat iubirii...

Ca un erou de prenaștere, descina din sonetele lui Petrarca, mărturisește o dragoste eternă precum numai cea a spiritului poate să fie:

Din nemurire ca dintr-o osîndă
Te-ador și-ți port luminile'n cuvînt.
Mereu cu dor, pe urma ta, la pîndă,
Purtînd un arc măreț de curcubeu,
Din casa noastră până la mormînt

Tu drag lăcșaf și noroc al meu,
Visat în noaptea vieții, pe pământ...

Dorul, "mi-e dor de moarte și de tine" "dorul venind cît Dunarea de mare", un motiv atît de frecvent în poezia lui Posteuca, nu apare gol și tînguitor ci dospit cu miresmă și nestemată "Și dorul plîns ne va'nflori'n tăcere, / Cum crece lăcșerul din înopțare, / Ceace face ca până și exilul "de pelerin venit din răsărit" să-l fie conțaminat de dulceața visului și al timpului, țigii din orar, albastru:

Mă prinde-adesee dorul greu, de-acasă
Și cum mă abat prin aie ca'ntr-o baltă,
De-atăta dor, pămînt'ntreg mironă
A transafirii și-a lumea ceaaltă.

Pe Vasile Voiculescu, din sonete, cu sufletul acvili prîn-să în plasa din fire de lăcșeră a Nemuririi, îl regăsim în versurile:

Mi-l dor de tine. Uită toate,
Și hai să ne'nturnăm în cer.
Cu inima'n singurătate,
Ca'ntr-o grădină de prier
Tu cîntec drag: eternitate

Regiuni onirice, unele metamorfozate de roșeața din ochii fără somn, primesc stălciri de paradize furate, reci ca tablourile unui pictor volt naiv:

Adoarme noaptea'n smerite tropare
Din stele vin miresme de crini.
Luna, ulcior albastru de răcoare,
Lăcrimează sonor pe grădini.
Atăta răsăprie de liniști mă doare

Posteuca este dăruit cu harul vrăjitorului în cuvînt și rimă numit de celălalt poet, "înfruntînd minciunile și frica / Șingropându-mă de viu în rime, / sculptor al verbului dar și maestru al jocului aparent gratuit, de fapt cel mai valoros al vieții, stîind să dedice versuri cioplit de-a-dreptul în lumină, dansului unui copil:

Luli, luler de lălea,
Vînt ugre de pădure,
Liniște de crin și nea,
Ti-a topt cerul o stea
În ochii de peruzea,
Sburător să nu te fure,
Luli, luler de lălea...

Puritatea este licăr, son și cîntec, purtînd ceva din acordurile unei viori — instrument atît de îndrăgit de poet — recitînd o romanță de Mozart.

La răsăprie de drumuri, din ce în ce mai înalțurate și cernite, poetul găsește poarta paradisului ascunsă undeva în ființa omului:

Și'n popasul volii, nedecia,
Știrg spre goluri și mă rog de vînt:
— Tu ești poarta dinspre paradia,
Inimă de cer și de pămînt...

Iubirea nu încetează să răsădă în privirile lui, ca merii înfloriți scaldăți în lună, "catedrală în sărbătoare", vizuina poetului apropiindu-se de arghesia Jgîrnie:

Nici Dumnezeu n'ar mai cunoaște lutul.
Transfigurat în focul tu de iadă
El și-a turnat lăcărul în plămădă.
Lumina lor și-a înconșelat sărutul

Evocarea este una din esențele tari ale liricii lui Posteu-
că, o evocare în sensul unei retrairi ale unor vechi întâm-
plări ascunse ca tife îngăbenite în scrierile amintirii
Șapoel le reduce nu ca pe niște realități epice obiective
ci ca pe vrăjite sentimente, parfumuri de crini împrăștiate
sub colinele serii "sunt beat de mine ca de-un vechi
parfum":

Și ca prin vis, chemări de florărese,
Răsturnări praguri serii ghiociei.
Dinspre Snagov, alene, luna lese
Pe zările miresmelor de tel...

Tot rostul său se vrea continuat în cel ce vor veni după
el, "de dincolo" — iar acest țărîm îndepărtat al Morții
dorește o rodire bogată, luminează din lumină:

Dar cine va veni să plângă, să moară?
Trimit-te-mi, Doamne, frate! în mână căruia
Furul meu nimic i-a dat să răsară...
— Și tu, Cruciat, la-mi cenzușă spre Tărî.

S'a vorbit mult și pe drept despre Vasile Posteu-
că, patriotul, legionarul credincios până la moarte re-
ligioasă.

În studiul de față am vrut să contribuim, cu câteva obser-
vații, la cunoașterea marelui poet (conar V. Posteu-
că).

Și desigur vorbind de el nu putem să nu-l avem în față
pe Aron Cotruș celălalt gigant, răsod al exilului. În fapt
alăturarea lor este numai una formală, amândoi fiind poe-
ți al exilului și amândoi luptând pentru adevărații idealuri
V. Posteu-
că în poezia "priebeș" îl caracterizează pe A. Co-
truș — în acele sale retrase pe istmul iberic al Montserratu-
lui —, cum poate puținii vor reuși s'o mai facă:

Al stat tribun multimilor Nămănde
Și neamului clopit-al catedrală
Dușmanilor din țarguri și orănde
Judez jurându-le, și gres răscăliă...

Ca poezii orice comparație între ei este una de prisos
eria lor fiind total diferită, originalitatea fiecăruia pu-
nându-l pe celui ce pot să aibă dar pe drumuri pa-
ralele

În formă Aron Cotruș împrumută un vers aproape liber,
amuzical, pe alocuri răsădit, bolovănos, major, al răsăritu-
lului. V. Posteu-
că rămâne după cum am văzut la tambul,
troheu și dactilul cu rimă clasică, cizelarea făcându-o cu
un deosebit simț muzical. Dar și mai departe tempera-
mentul sunt deosebiți: A. Cotruș e un epic, răsod al multimi-
lor pe care le însoțește chiar și în luptele de pe stradă, pe
când Posteu-
că se prezintă ca un liric, uneori turmurile
lui fiind și răsărituri în lacuri, danțuri ale imaginilor.

A. Cotruș se adresează omului, natura lui se umanizează,
în timp ce Posteu-
că este un panteist religios contopit
cu comunitățile bucovinene în ale cărei ceturi nu rar se
pierde, cu frații lui, căprieori.

Dacă am căuta o descendență lui Posteu-
că am găsi-o în primul rând în Octavian Goga. Înru-
dit și el numai ca
luptător național cu Aron Cotruș. Ca și poezia lui Goga
și versurile lui Posteu-
că, într-o formă consacrată și cu
subiecte multe, politice, din actual, conțin o sensibilitate
și un talent autentic, garantându-le menținerea în Pan-
teonul etern al Artei ca și ale marelui poet în Răsărit.

Dintre poezii Gândirile cel mai apropiat se pare a-l fi
V. Voiculescu, pe alte cordoane căutând și el magia as-
cunută a lucrurilor și a naturii ca pe o vraja a lor internă.
Său Dan, Botta, fături al unei poezii, în același măsură
sculptură și muzică.

Dar trecând peste orice filiație spirituală, V. Posteu-
că are toate calitățile unui poet original și plin de rezonan-
ță, unul pe care literatura românească de mâine îl va
înscris în galeria poezilor ei de valoare, atunci însă când
se va împlini ruga poetului cea de pe urmă:

Și preamărindu-te din fluer lângă turma de oi,
Și acceptând mioritic isgonirea dușmană...

Lângă transfigurata cosmului de mâne lăcană,
Aprinde-mă, Doamne, candelă unei Români Noul...

Înainte de a încheia trebuie să amintesc că parcă pen-
tru a demonstra deșertăciunea așteptărilor, amatori, în a
clasifica și orându-l sub o formulă anumită și un curent,
pe poezii, V. Posteu-
că publică mirabilele Poeme ghivizii
în soțiile de achilele lui N. Petra. De data aceasta Arlei

prezintă o față cu totul nouă, practicând o poezie în pri-
mul rând intelectualizată asemănătoare celei lui Paul
Valery, artistul fiind preocupat vădit cu cizelarea în par-
te a fiecărui cuvânt, înmormântând în sîpetul din el, un
mister sau o poveste așa cum a făcut-o Hoffmann cu fi-
gurinele sale de porțelan. "Dar să nu uit ce-am vrut a
spune-anume. Lutul străbate apele spre cer / Și dă'n
simbole ce vorbește volume

Exersând pe game moderniste Posteu-
că nu va putea să
împrăștie din scrisul lui aburul vineții al unui hermetism
temperat, versul lui devenind și timbru și culoare per-
fecțiune a unei forme parnaslene "Săngenunchiu în alba
mănaștire / ca'n simfoniea unui cer de lire, / geometrie
și poezie în același timp. "Rană mi-a inima, de cer, de
vis", gând cristalizat în romburile cu rime. Prin toate
aceste mari calități volumul Poeme ghivizii se alătură de
Joc Secund al lui Ion Barbu:

Silobos o ciutură'n adănc de frază,
S'o scoți cu apa bună, de băut,
Și inima și-l va, pom, amiază,
Și urma de lăsar care-a trecut,
Prin clipa împede, matură, trează.

Ovidiu VUL

Vacantele Destinului

mă, câte o grădă, câte o frunte înnoirată, sporeau nel-
niștea și creiau acea atmosferă de ansamblu istoric răs-
frânt ca o pânză peste întreg orașul

Lauren privea adesea din balconul Prefecturii agitația
în care el, cu optimismul tinereții, întrezărea nucleul unei
înnoiri, cu toate neajunsurile și lipsurile ce îl împrăștau.
Stătea în gazdă la niște unguri pe la marginea dinapre
gară a orașului

Pe traseul făcut în fiecare dimineață și la amiază la
înnoirere, îl rădărea în cale în haine de primăvară, o
viață nouă: cireși în floare, grădinile bogat înmiresmate
în vegetație și culori: înviera.

La un geam părea să zărească de fiecare dată un chip
alb și doi ochi de un albastru cenușiu, odihnitor, care îl
urmăreau; un zâmbet, o vorbă două, și cunoștința se
lega. Între tinereți când vor ei, formele nu se arată așa de
esențiale

E fata unui colonel căzut în război. Trăia cu mama sa,
un frate și încă o soră. Blondă, avea buzele cărnoase și un
fel matern, protector de a fi și de a se comporta. În câteva
zile se îngheba o prietenie. Greu la petrecere după amie-
zile într-o ambianță cu miros de apă de colonie și falduri
de draperii la geamuri, în umbra unui salon cu pian și
tablouri de familie. Lola părea o fată emancipată, moder-
nă, dar numai până la un punct. O fată cuminte, lucidă,
de a fi prieteni și atât, a fost acceptată generos de Gre-
gula, și va fi respectată până la capăt, în cele câteva zile
câte îi vor rămâne

E o trăire într-o sensibilitate și vis, de inimă. În oraș
mai sunt câteva familii, care trăiesc foarte retrase, se izo-
lează și par timorade de cele ce se petrec în jurul lor. Me-
morează numele unei familii de medic, alta de avocat,
aceasta cu rezonanță străină, apoi câteva existențe dis-
tante, toate undeva în vag și inaccesibil. Lauren va cu-
noaște doar câteva figuri pe sub arcadele ce duc la Prefe-
ctură și pe căile spre cabinetul Prefectului. Printre ele și
acest tânăr cu umeri de atlet, sprinten, vioi, în costum
alb de tenis cu dungă la pantaloni, învârtind racheta cu o
ușoară afecțiune de om distins, avea o față cu pomeți
proeminenți, linii aspre, ochi cenuși, par complet străin
de tot ce era viața în jurul lui, în afara persoanei sale și
a rachetei albe ca pe o emblema a nobeliei. Era doctor,
deasigur și aci jurat, Petru Groza, afișând indiferență
și o superioritate pe nu vroia nicidecum să dezarmeze și
mai ales nu se vroia cătuși de puțin solidar cu cele ce se
petrec în preajma lui, așa înțelegând el să meargă în
slujba propriului său în până la capătul vieții sale, având
filința luminată de cinismul unui Nerone modern

În condițiile de aci, când totul apare precar, în mișcare
și cu tendința de a se clăti și a se realiza, nici Gregula
nu poate sta pe loc multă vreme. Refăcut în câteva săptă-
măni, va cere să i se dea o delegație la centru de unde
nu va reveni. Va pleca cu un ușor regret de a lăsa în
strada cu cireși înfloriți o fată dela care va primi ca amîn-
tire o carte cu scurte albăstre. Un nume nou, titlu simplu,
Maxim Gorki, Mams. Lectura în tren și în vîltoarea zile
lor ce vor urma, va fi o revelație: un umanism proaspăt,
cald, onctuos. Lumea: atelier, muncitori

Viui și nou totul

PAGINA CULTURALA

ARON COTRUS -THEODOR ARGHEZI- MIRCEA ELIADE

de Gabriel BALANESCU

Iată cum vede poetul Stefan Bacu cazul Cotruș (Revista
Scriitorilor Români - München, 1964): "Dacă Aron Cotruș
încă n'a putut fi adoptat pentru R. P. R., aceasta nu se
datorare, în niciun caz, lipsei de interese din țara ocupată
(acolo unul din imitatorii lui Cotruș, Mihai Beniuc, ocupă
un loc de frunte), ci faptul că toată opera poetului, până
la ultimele sale poeme de prăbie, este străbătută de gîn-
duri și de strofe de-acest fel, puternic naționale, deschis
anti-sovietice, care cu greu ar putea fi trecute cu vederea,
penetră sunt chiar miezul poemelor".

Stefan Bacu, apreciind: "Fără îndoială, unul din poezii
cel mai popular al României de după Unire (și extrem de
popular, în Transilvania, până în anul 1918), a cărui pro-
ducție a apărut în numeroase ediții, lucru extrem de rar
în poezia contemporană românească, în afară de câteva
foarte puține excepții, fiind, mai mult decât atât, repro-
duse în reviste și ziare de mare tiraj, cetite la radio și di-
vulgată la serbări și șezători, opera n'a avut, și n'are nici
azi, un critic care i se cuvine în literatura română"

Ovidiu Crohmăniceanu, criticul literar în titlu al regi-
mului comunist din România, îl confiscă pentru partid
autoritatea, numindu-l "poet al multimilor posedați", un
"glas al revoltei sociale", o "voce dărză, răscăpată, tună-
toare, care adună în ea rezumate, gândurile, simțămintele
și vrierile milioanei. Poetul devine un exponent și vorbește
în lozinci asvârlite sfidător", etc., etc. În fine Croh-
măniceanu, îl fixează: "Radicalismul acesta înălțat de
curajuloase lupte pe care le dădea proletariatul român în
anii '30, a făcut din Cotruș, colaborator acum la "Cuvân-
tul liber", principalul reprezentant al liricii noastre sociale
interbelice"

Accentele, însă, și conținutul poemelor lui Aron Cotruș,
au rămas aceleași de la debut până la moarte. Pentru că
o mare perioadă a vieții lui a trăit-o în exil, unde a scris
mult și a publicat mult, manifestându-se mai ales în re-
vista "Carpați" pe care a întemeiat-o, oști regimurilor
comuniste — trebuia sancționat. Iată, deci, ce scrie Croh-
măniceanu, către sfârșitul considerațiilor sale critice, des-
pre Aron Cotruș ("Literatura română între cele două răz-
boaie mondiale". Vol. 2, pag. 525). "Religia vitalismului
frenetic și a mesianismului naționalist, l'au împins, însă,
curând către fascism". Pur și simplu în continuare, Croh-
măniceanu, consideră imperios necesar să creeze atmos-
fera de credibilitate științifică, afirmației sale: "Imaginea
unui neam oprimat, a cărui obidă seculară Aron Cotruș se
simte chemat să o strige, a luat naștere printr-un proces
mental analog. În mod similar a avut apoi loc și alunecarea
de la activismul social cu accentuare revoluționară al poetu-
lui, la mesianismul naționalist fascinant"

Această atitudine "critică", simulând obiectivitatea, a
fost adoptată foarte târziu — în literatura și publicistica
oficială din R. R. Inițial, adică imediat după 23 August
1944, au scos din librării și bibliotecă, inclusiv din biblio-
teca Academiei Române, toți scriitorii — cu excepția celor
cărora măruri rapozi al partidului. Societatea Scriitorilor
Români a fost desființată, stabilindu-se o comisie care
să facă epurările, la ordinea zilei atunci, în toate institu-
țiile. Anonimi, sau "scriitori" cu totul insignifianți — unii
dintre aceștia nesemnând, între cele două războaie, decât
umile notițe la sfîștele a căror apariție se rezuma la un
singur număr — erau chemați să deretice instituția scri-
torilor și să stabilească cine este și cine nu este scriitor
"autentic". Unul din numele care a scandalizat prin anoni-
mism, a fost un oarecare K. Kats. A doua zi după ce a
fost publicat comunicatul cu numele celor din comisie,
Capitula a fost de-a dreptul invadată de o epigramă, atri-
buită lui Păstorel Teodorescu, care circula din gura în
gură:

În aste vremi de crisăcută
Ke katal scriu în loc să pută,
Iar scriitorii consacrați
Sunt epurați de-acești Ke Kats!

Toți scriitorii consacrați între cele două războaie, Lucian
Blaga, Ion Barbu, Radu Gyr, Ghib Mihăescu, Liviu Rebreanu,
Octavian Goga, etc., chiar Slavici, Eminescu, Arghezi,
ca să nu mai pomenim pe cei mai tineri, au fost înălțurați

chiar din anticariate. Anticariatele (pe atunci particula-
re), trebuiau să predea, fără nici-o despăgubire, toate căr-
țile de literatură, filosofie, istorie, geografie, etc., care
până la urmă au fost arse, într-o mare majoritate. A fost
păstrat un număr înfundat, pentru colecțiile partidului, și
pentru așa zisul "fond special" — adică secret —, al bi-
bliotecii Academiei, și care nu poate fi cercetat decât cu
aprobări speciale. Tudor Arghezi, mai târziu devenit ste-
garul literaturii oficiale, a fost intratată hulit imediat
după 23 August 1944, în cât un "studiu" publicat într-o
revistă, în folietoane, intitulat "Poezia putrefactiei, sau
putrefacția poeziei", semnat Sorin Toma, retipărit mai
apoi într-o broșură și răspândit în zeci de mii de exem-
plare, îl anula cu desăvârșire. De reținut că broșura la
care ne referim, a fost imprimată în editura oficială
comunistă "Scinteia".

Iată ce scria Sorin Toma: "Trebuie să încetăm a ne mai
protesta în fața scării de valori estetice pe care ne-a
lăsat-o moștenire burghezia. Trebuie să revizim cu curaj,
în lumina gândirii noastre științifice și a suferințelor
noastre reînnoite, toate sentimentele pozitive sau negative, date
de critica burgheză cu privire la artiștii români și străini de
azi și de ieri. Estetica decadentă — aceea spre care a lu-
necat și în care n'a înfundat Tudor Arghezi — nu este pur
și simplu estetica unei clase, ci estetica în agonie și, mai
precis încă, într-o agonie agresivă, asemenea unei nebuni
furioase. O asemenea "estetică" nu poate pretinde o mai
mare valoare de circulație decât ar putea să aibă niște
obiecte fabricate într-o leproserie, sau niște idei elaborate
în casa de nebuni. Ea nu este propriu zis o estetică, ci un
fenomen patologic, un agent al contagiunii pe care socie-
tatea sănătoasă trebuie să-l izoleze".

Tudor Arghezi, nu face "în poezie decât ceace a făcut
Picasso în pictură, introducând ca material plastic, în
tablourile sale, excrementele".

Mai departe, același Sorin Toma: "Poezia lui Tudor Ar-
ghezi nu' oferă (publicului), decât negarea vieții și cul-
turii morții. Același, în fond, căruia îi slujeau legionarii și
poetii lor".

Arghezi este "cântărețul unei clase sociale reacționare,
al burgheziei aflate în plină decadere morală și culturală".
"Vorbele lui răsună pline de ură și dispreț pentru omenire,
pline de o trufie cu adevărat neroniană, sau, ca să fim mai
în nota timpului, hitleriană"

"Arghezi — mai scrie Sorin Toma — predică poporului
în paginile sale dezamăgire, deșugul de viață, desă-
dețea, într'un cuvânt, pesimismul, psihologia înfrân-
tului".

Labilitățile comunistilor, sunt infinite. Nemiscându-se
pe niciun principiu obiectiv, neanimați decât de ură, cu o
singură țintă precisă, interesele de partid și de parve-
nire — schimbă pionii, uneori distrugându-i pe cei vechi,
și adoptă atitudini contrarii, pentru a face față noului
moment care le este necesar, și care la rândul lui va fi
dizolvat ca și cel anterior, cu aceeași pasiune, cu aceeași
oarbă deslănțuire — pentru unul antipod.

În cazul Arghezi, s'au încredințat două interese. În pri-
mul rând cel al partidului comunist, care avea nevoie de
un nume consacrat internațional, și de o autoritate lite-
rară indiscutabilă. Arghezi, cu nesfârșita lui sete de bani,
era cel mai indicat, și astfel cele două interese și-au dat
mână. În afară de asta, Arghezi, în tinerețea lui militase,
într-o măsură pentru un socialism cuminte (cu tot spiritul
său agitat, care determina virulența sa pamfletară și ori-
ginalitatea poeziei lui), alături de N. D. Cocea și Gala Galaci-
on. Deci, sub raport politic, trecutul lui era oarecum
acceptabil. Mai greu era de atâtea ori manifestă, pentru co-
munisti, și ostilitatea de atâtea ori manifestă, pentru co-
munism. Comunistii însă, l'au exploatat arghifroșia și
oboseala bătrâneții, și l'au captat. Petre Pandrea, mi-a
povestit într-o celulă, această scenă la care participase
personal împreună cu Chișinevski și Miron Constanti-
nescu, l'au solicitat, telefonic, în 1952-53 Arghezi le-a fixat ora 4 p. m.
Era, mi se pare, prin 1952-53 Arghezi le-a fixat ora 4 p. m.
Cu o jumătate de ora înainte de 4, Arghezi a ieșit în curte
să-i aștepte, făcându-i de lucru cu săpăliga printre flori
Ospelii, au întârziat circa 45 minute. Ajunși, li găsește
trebăluind. Chișinevski se scutură:

— „Să ne lertați, maestro, că am întârziat 45 minute!”
 Argehi, răspunde prompt:
 — „Nu e nimica, dragii mei. Patruzeci și cinci de minute e nimica toată! Eu va aștept de opt ani!”
 La aceasta Intrevdere s'a consumat compromisul. „Editura de stat pentru literatură și artă”, îl rețipărea toată opera, iar Argehi urma să fie cuminie, — să nu se amestece în problemele politice ale Academiei R.S.R., și că are la dispoziție o mașină „Volga”. Argehi, a întrebă imediat:
 — „Bine-bine, dragii mei, dar cine plătește șoferul și benzina?”

Argehi s'a liniștit, după asigurările date, că Academia plătește totul.

A doua zi, Argehi a fost prezent la editură, pentru aranjamente. Directorul editurii, care pe atunci era Petre Dumitriu, l'a întrebat, în final:

— „Maestre, care este suma pe care o doriți?”
 — „O sută de mii!” — răspunde Argehi, senin.
 — „Maestre, n'aveți în toată casieria editurii atâta! Este enorm!” — Ii asigură Petre Dumitriu.
 — „Atâta vreau!”

Petre Dumitriu, a trecut într-un birou alăturat, și l'a dat telefon alarmat, lui Chisinevici, care l'a răspuns:

— „Dați-i repede nebulunii, până nu cere mai mult!”

Și Târgul s'a făcut.

De aici înainte, autorul „Florilor de mucegal”, a avut o dublă „personalitate”. Una în Mărtisor, acasă, și alta în public, unde era înghesuit de autoritățile comuniste să apară, pentru că se salveze obrazul literar. Poeziile lui Argehi, de aici înainte, sunt cele mai nesemnificative. Dar a acumulat o sumă incredibilă de bani, prin rețipărirea întregii sale opere, inclusiv volumul său de căpătâi, „Florile de mucegal”. Cu excepția lui Argehi, care și-a rețipărit în colecția „Opere complete”, tot ce-a avut mai bun, neamitând nici-o modificare a poeziilor din trecut toate celelalte lucrări ale clasicii, au fost alterate, mai cu seama prin prezentările criticilor, din prefețele edițiilor, rețipărite, ale scriitorilor dispăruți.

Octavian Goga, a fost rețipărit numai parțial, iar Cosbuc, cu omisiuni necesare partidului. Inițial, Slavici — considerat spion al germanilor în primul război mondial — a fost prohibit ca mult mai târziu, să fie reconsiderat, în acțiunea lor de „revalorificare a patrimoniului literar”, și rețipărit parțial.

Radu Gyr și Nichifor Crainic, doi mari poeți încă în viață atunci, dar care făcuseră o îndelungată pușcărie comunistă, nu aveau acces decât la revista oficială de propagandă pentru exil, „Glasul patriei”, botezată apoi „Tribuna României”, revista a cărei distribuție era interzisă în interiorul țării. Operele acestora n'au fost reeditate, iar edițiile vechi au fost și au rămas sub obrocul „fondului special” (secrete). Vasile Băncilă, unul din cei mai străluciți cărturari români, Nae Ionescu, Dragoș Protopopescu, Emil Cioran — în timpul celui și Mircea Eliade — Constantin Pântăneru, Horia Stamatu, Ștefan Baciu, Puiu Gărcineanu, Constantin Manolache, Serban Bascovici, Ștefan Ion George, Ștefan Nenițescu, Constantin Stere, Mircea Streinuț, Haig Acterian, Sandu Tudor (mort în închisoare), Paul Zarifopol, G. M. Cantacuzino, Mihail Zamfirescu, Artur Enăscuș, etc., etc., sunt complet înlăturati din circuitul publicistic, cu excepția ultimilor patru, rețipăriți,

în ultimul timp, sau în ediții restrânse, sau — cum este cazul lui Artur Enăscuș (fără să fie un poet mare, dar a reprezentat un moment), rețipărit într-o editie sărăcăcioasă.

Haig Acterian și Dragoș Protopopescu, cei mai mari shakespearologi români, sunt cu desăvârșire scoși din circuitul literar al pietii, iar dacă lucrările lor vechi ajung la anticariate, sunt imediat îndrumate spre „anticariatul special” (secrete), unde nu au acces decât corifeii marxisti. Mircea Eliade, a fost multă vreme interzis, și raporturile discipolului lui Nae Ionescu erau — cum se putea aștepta — foarte aspre cu regimul comunist, mai cu seamă după un interviu pe care Mircea Eliade l'a acordat condiționat poetului de partid, Adrian Păunescu. (Este necesar a indica faptul că Mircea Eliade fusese ales deputat pe listele partidului „Totul pentru țară” în alegerile din 1937.) Condiția profesorului Mircea Eliade era ca interviul să apară, sau integ, sau să nu apară deloc. Adrian Păunescu, a trișat conform moralei proletare. Profesorul a protestat și a difuzat interviul, așa cum îi dăduse, în întregime, prin postul de radio Free Europe. Ce omisese, cu rea credință și cu rea intenție, postul de partid? Desigur, ceea ce era neconvenabil partidului. Adică, numele celui pe care Mircea Eliade îl considera profesorul său: Nae Ionescu.

Autoritățile comuniste l-au tipărit lui Mircea Eliade, două sau trei cărți literare, — dar l-au ignorat lucrările științifice, care l-au consacrat savant de prestigiu mondial, cel mai mare specialist, în viață, al istoriei religiilor, spre surprinderea tuturor românilor (mai ales în țară!), raporturile profesorului Mircea Eliade cu autoritățile comuniste, și-au schimbat nuanțele. „Jurnalul” său, editat în limba engleză, a fost tradus în limba franceză, iar în această traducere, lipsește în așa măsură numele neconvenabil regimului comunist, încât a putut fi tradus și în limba română, și publicat tocmai de revista poetului de partid Adrian Păunescu, — și întocmai! Iată un episod „literar”, care merită să fie subliniat, pentru a scoate în relief atât meandrele „diplomatice” ale comunistilor, cât și labilitățile pe care le pot determina. Fără îndoială, profesorul Mircea Eliade n'a urmărit un compromis. Fără îndoială, savantul Mircea Eliade, n'avea nevoie de o publicitate în plus! Mircea Eliade are în România o presă subterană, care este foarte eficientă, de mare circulație și cu adăncimi explicabile. Întrebarea care se poate pune: De ce, totuși, Mircea Eliade a făcut-o? Cunoșcând tacticele comuniste și „subtilitățile” lor strategice, putem afirma: solicitat îndelung, poate oarecum și cointerestat, în această acțiune care — aparent — nu îl implica, Mircea Eliade a fost generos, cedând în ceea ce nu îl interesa, în prim plan al personalității sale științifice. Ce-au putut obține comunistii? Au putut obține și au obținut, anihilarea presei „subterane” a lui Mircea Eliade, foarte eficientă, de mare circulație și cu adăncimi explicabile, în România, țara sa de baștină.

Sub raport strategic, comunistii au marcat un punct discret și foarte util lor. Un „punct” însă, care îl defavorizează pe Mircea Eliade, sub un anumit aspect, atât în țară cât și în exil.

Vrem să demonstrăm că de la Constituție, trecând prin literatură și filosofie, și până la recoltarea cartofilor, — metodele lor sunt aceleași.

Gabriel BALANESCU

PE MARGINEA CARTELOR

JOHANN URWICH: FARA PASAPORT PRIN U. R. S. S.

VOL. III

Conform dedicației pe care mi-o face autorul pe exemplarul din primul volum al magnificii lui trilogii, ar reieși că eu sunt primul care în exil a semnalat și a atras atenția cititorilor români asupra operei ce a scris-o românul-neamț sau neamț-român, Johann Urwich. Nu știu dacă e justă sau nu afirmația autorului în dedicația citată — lucru ce de altfel e lipsit de importanță —, cert e însă că citind primul volum am avut intuiția că am descoperit un mare scriitor.

Înțelegem că părțile mele presupuneau un risc: mă găseam în fața primului volum dintr-o trilogie anunțată, autorul era un debutant și o carte e ca o clădire, se face un postament, se pun primele cărămizi, se ajunge la primul etaj, la al doilea, etc., și, însfârșit, la acoperș. Undeva, către sfârșit, către acoperș, trebuie să fi punctul culminant, punct cheie într-o carte, mai ales când e vorba de o lucrare de proporții. Dar paginile primului volum — de la prima la ultima — mi-au arătat că mă găseam nu în fața unui artist consumat, ci în fața unui talent înscut, plămădit apoi în teribile dureri. Eram decît convins că va ști să-și clădească casa cărămidă cu cărămidă, să ajungă în mod fericit la punctul culminant și apoi la acoperș. Deaceia nu am avut nici o rețență și am anunțat cititorilor mei apariția unui mare scriitor. Și nu m'am înșelat.

Autorul, neamț din România, e un autodidact. Smuls încă din adolescență din mijlocul vieții tehnice, e aruncat în vâltoare. N'a avut timpul să studieze, să citească, dar a observat și a acumulat cunoștințe. De citit, a citit mai târziu în Siberia, dar singur, fără profesori. A studiat deci singur în celebra academie de la Vorkuta. Acolo, sovieticii puneau la îndemna sclavilor o bibliotecă. Natural o bibliotecă comunistă, o bibliotecă de propagandă comunistă, pentru a-l îndoctrina pe acești desmoșteniți ai soarelui. Și s'a întâmpinat exact contrariul. Sclavul daco-teuton, Johan Urwich, citind aceste cărți, a știut să vadă, să găsească, să descopere, gaurile, lipsurile, contradicțiile și minciunile marxismului, lucruri ce nu au știut să le vadă și să le descopere falșii noștri învățați.

Dar Johann Urwich era un neastămpărat. Prin lagărele siberiene prin care a trecut, a căutat să intre în contact, să se împrietenească cu alți desmoșteniți ai soarelui, cu alte victime ale aceluiași marxism criminal, mereu același, fie că e primar, fie că e evoluat, adică „cu față umană”. Și a avut ocazia să cunoască adevărații înțelepți, din toate neamurile, de la spaniolii la evrei, învățând de la fiecare ceva, înmulțindu-și cunoștințele și ajungând astfel să fie cel înșuși un adevărat învățat și înțelept.

Dar Urwich e și un om de acțiune, și încă unui de o extraordinară tenacitate. L-am cunoscut tenacitate sălbatică. E profund impresionat de această tenacitate sălbatică. E după mine o tenacitate daco-teutonă, căci numai una din ele nu ar fi suficientă pentru a înțelege pe Johann Urwich. A intrat deci în legătură cu alți oameni de acțiune de alte neamuri pentru a face ceva, căci, scoțea el, nu se poate sta cu brațele încrucișate. Și acest ceva era trebuia făcut, pentru Urwich avea două fețe: una era strângerea de material pentru a scrie o carte și a denunța lumii ororile marxiste și a doua, o acțiune pe teren. A trecut la realizarea acțiunii pe teren, adică la falmoasă grevă de la Vorkuta, prima și până acum ultima grevă de proporții în imensa închisoare marxistă. În această grevă, rolul lui Urwich a fost important și dacă nu l-lau relevat românii din exil, au făcut-o rușii, în revista lor „Kontinent”, printre alii cărui conducători e și Soljenitin. Și românii din exil nu l-lau relevat importantul rol al lui Urwich în această grevă, pentru că nu au auzit decât vag despre ea. Și e vorba de o teribilă îndrăzneală, demență chiar, grevă a sclavilor de la Vorkuta. Și nu e cunoscută de românii din exil chiar după apariția cărții lui Johann Urwich. Căuza? Trăim în cea mai teribilă epocă a jugului propagandei. Propaganda face să fie cunoscut și apreciat pe mamamond un zero tăiat în patru și că treacă neobservată o operă sau o acțiune de valoare. Și propaganda e dirijată azi de o mafie internațională, care continuă să fie interesată de crimele naziste, reale sau inventate, și să nu acorde nici un interes sau chiar să acopere crimele marxiste.

Ajuns în lumea liberă, daco-teutonul Johann Urwich, cu același tenacitate, realizare care pe mine m'a înspăimântat, a pornit la realizarea celeilalte fețe a planului lui din Siberia: publicarea trilogiei. Închipuiți — vă un lucrător, cu greutățile unei familii, care pornește la publi-

carea unei cărți în trei volume, și încă, în limba română.

A făcut-o. Volum după volum, muncind din greu, el și soția lui — aceasta dacă — ca să acopere cheltuielile. Și nu numai atât. În momentul în care l-am cunoscut eu, expediază — gratuit, natural —, cartea lui la 800 (opt sute sage zeci) de bibliotecă din lumea întreagă, de la München la Tokio și Filipine. Închipuiți — vă munca pentru a face 2580 de pachete și a le duce la poșta, plus cheltuielile de expedite. Nu sunt brașoare. De la teuton, Urwich a moștenit o calitate: ordinea. Mi-a arătat dosarul cu copilele scrisorilor trimise bibliotecilor și scrisorile — răspuns de la mai bine de 500 din aceste bibliotecă. Și nu numai atât. Urwich voia să ca această carte a lui să fie cunoscută în toată lumea, nu pentru glorie personală, ci ca o achitare a pozei pe care o semnase acolo, în Siberia: să facă cunoscute lumii ororile realizărilor marxiste, realizări în fața cărora, așa cum ne-o spune Demostene Botez, rădămana cu gura căscată scapetul armean Garabet Ibrăileanu.

Tenace cum e, a bătut la toate ușile. Scotând cartea în românește, a scotut că va găsi sprijin la români. Sunt atâția români celebri azi în lume, maaari, maaari, cu legături serioase în lumea editorială. Chiar eu, în prima cronică, am făcut apel la acești maaari, pentru a interveni la editurile cu care au legături, pentru publicarea cărții lui Urwich. Urwich a trimis cartea lui, gratuit desigur, la toți acești maaari. Nu cunosc reacțiunile celorlalți, cunosc doar pe a unuia din ei: popa Gheorghiu. Neamț, teutonul, Johann Urwich l-a trimis cartea cu o dedicație în limba română. Și falmoșul popă — o fară în plus —, românul Gheorghiu, l-a trimis una din cărțile lui, cu o dedicație în... limba franceză. E drept că românul Gheorghiu l-a făcut neamțului Urwich o favoare: l-a numit — în franțuzește —, „confirere”. Și atât. Dar teutonul, îndemnat probabil și de soția sa care e daco, nu sa proteasă popa Gheorghiu, nu se da bătut. A bătut și la alte uși, la toate, printre care și la acela a postului de radio Târgul Cucului.

Și nu odată, pentru că a trebuit să bată de multe ori, până să l se deschidă. La acest post de radio, în cazul că se emit pasagi dintr-o carte, se plătește autorului o sumă de bani. Urwich nu voia acești bani pentru a-și cumpăra casă ci pentru a putea plăti tiparul pentru volumele II și III. Greu, dar însfârșit, foarte aflat, a fost primit de Demostene. Și dându-și importanță, acest domn Demostene, l-a spus că postul de radio Târgul Cucului, e supra ocupat cu cazul... Goma. Dar teutonul tot nu s'a lăsat. A pătruns înclodată și atunci l-a primit o doamnă care se cheamă Făgărășanu. Această doamnă pare mai degrabă din Târgul Cucului, decât din Făgăraș. Și numita doamnă l-a spus că pe românii din Țară, nu-l interesează ce s'a petrecut și continuă să se petreacă în lagărele sovietice, ci ce s'a petrecut în lagărele naziste.

De unde, are doamna Făgărășanu informații asupra celor ce doresc români din Țară să audă la radio Târgul Cucului? Noi suntem informați că românii din Țară sunt sătui până în gât de tema lagărele naziste: cărți, broșuri, filme, radio, televiziune, etc. Exact ca și în Occident. Și de unde știe dna Făgărășanu că pe românii din Țară nu l-ar interesa să știe ce s'a petrecut și se petrece în lagărele sovietice sau în închisorile românești? De unde știe că nu l-ar interesa ce s'a petrecut la Aiud, Sighet, Gherla, Canal, etc.? De unde știe că nu l-ar interesa ce au scris Cărlă, Bacu, Grigore Dumitrescu sau chiar Michel Solomon, de unde știe că nu l-ar interesa să audă pasagi din cărțile scrise de cei citați mai sus?

Cărțile lui Johann Urwich, i s'a făcut însfârșit o rezonanță. Despre cartea lui Grigore Dumitrescu, nu s'a vorbit nimic. Grigore Dumitrescu mi-a scris că pe el nici nu-l interesează să l se facă o recenzie la radio Târgul Cucului, căci el nu e dispus să-și dea peria de dinți!!! Dar asupra postului de radio Târgul Cucului, voi mai reveni cândva.

Dar înclodată, daco-teutonul Johann Urwich, e tenace. Din una în usă, a găsit una înțelegătoare: o importantă casă de editură franceză. Tratatul este un avansat. Nu-l spun numele, căci popa Gheorghiu e capabil să intervină, cum a intervenit contra lui Vintilă Horia, ca să nu l se dea premiul Goncourt.

Sper deci că Urwich va reuși până la urmă cu sălbatică tenacitate de care am vorbit, să-și aducă la îndeplinire planul născut în Siberia: să facă cunoscute lumii ororile lagărele marxiste: acestea adevărate.

N. S. G.

SUFLETUL MEU

de Ion PIN

Mi-era sufletul alb...!
 Munte înalt înbrăcat în zăperi, —
 Mire tânăr, pe umeri cu ghiarianda pădurilor verzi, —
 Sufletul meu, de mult de tot, sub poleia lui,
 S-a logodit cu vîpia furtunii.

Așa, —
 Creștea...!
 Se vînzolea...
 Iesia din mîncă afară...
 Și hăuind pornea prin țară,
 Peste zăpiazuri — prin grădini...
 Noaptea, fără lumini — licurici...!
 Și se trezea în zori de zi, —

A fost sufletul meu — odată, pe aici...!

Acuma e copil...!
 Se scaldă în slăvi,
 Se joacă în flori —
 Și cântă prin dumbrăvi.
 Azi ca și ieri,
 Ca de trei zeci și cinci de primăveri...
 La mesele serii, —
 Se satură cu pâinea tăcerii...!
 Acuma e noapte adăncă și neagră...! E toamnă...!
 Departe — ntr'un răsrucl, sub o icoană...
 Copilul, —
 Mirele, —
 Muntele...!

— Sufletul meu! —

S-a întâlnit în drum — și tănuile cu Durnezeu...!

ECOURI CE ERA GARDA DE FIER

(Reproducem spusele Căpitanului, ca răspuns întrebărilor noilor veniți)

În lume se pune problema unui stat nou. El poate fi foarte bun sau foarte rău! Cum va fi? După cum ni-l vom face.

Statul nou nu se poate baza numai pe concepțiile teoretice de drept constituțional. Statul nou presupune în primul rând, și ca ceva indispensabil un tip nou de om.

UN STAT NOU CU OAMENI CU PACATE VECHI NU SE POATE CONCEPE. Statul este o simplă haină care îmbracă trupul națiunii. Putem să facem o haină nouă, luxoasă, scumpă, dar nu va fi de niciun folos dacă ea va îmbrăca un trup istovit, distrus de cangrene morale și fizice.

Omul Nou, sau națiunea înaltă, presupune: o mare învoire sufletească, o mare revoluție sufletească, a poporului întreg, adică o împotrivire direcției spirituale de azi și o ofensivă categorică în contra acestei direcții. În acest om nou vor trebui să învieze toate virtuțile sufletului omenesc, toate calitățile rasei noastre. În acest om nou vor trebui ucise toate defectele și toate pornirile spre rău. În acest tip de erou, erou în sens rădăcinic, pentru ca să poată prin luptă să-și impună părerea; erou în sens social, incapabil după victorie de a exploata munca altora; erou al muncii, uriașul creator prin muncă, al țării sale, trebuie să fie concentrate tot ce a putut strânge mai bun în timpul mililor de ani, poporul român.

Pe acest om îl așteptăm, pe acest uriaș, pe acest erou! Pe el se va baza statul nou, România de mâine. Mișcarea Legionară, înainte de a fi o mișcare politică, teoretică, financiară, economică, etc., este o școală spirituală, în care dacă VA INTRA UN OM, LA CELALALT CAPAT VA TREBUI SA IASA UN EROU.

Această mare învoire a națiunii române e posibilă să vină? Urmează, o simțim cu toții. După lunga noapte de veacuri, azi între aceleași granițe, poporul român așteaptă răsăritul soarelui, așteaptă ceasul învierii lui ca neam. Este posibil oricând ca toate frământările milenare să se oprească la o simplă

chestiune de formă: unirea într'un singur stat a tuturor Românilor? Nu simțim din adâncuri cum ciocotește marea renaștere a Poporului Român?

În această înviere va avea un rol covârșitor tinerimea. Pe dânsa o cheamă destinul sa joace pe scena istoriei. Nu ne înțeleg oamenii vechi? Nu ne înțeleg pentru că apelul sacru al destinului numai noi îl putem auzi, numai noi îl înțelegem, pentru că numai nouă ni se adresează. Legi, stări de asediu, baionete, care să oprească destinul unei națiuni, n'au existat, nu există și nu vor exista.

Această mare înviere de la sine va crea o nouă ofensivă a poporului, în toate domeniile. Această ofensivă, ajutată și susținută de legi, va repune pe Român în drepturile lui, de care a fost deposedat an cu an, într-o mie de ani, prin nedreptăți și silinție.

Corneliu ZELEA CODREANU

CE ESTE LEGIUNEA

- Legiunea este o organizație întemeiată pe ordine și disciplină.
  - Legiunea este călăuzită de un naționalism curat, izvorât din nemărginita dragoste de Neam și Tară.
  - Legiunea vrea să trezească la luptă toate energiile creatoare ale neamului.
  - Legiunea apără altarele Bisericii pe care dușmanii vor să ni le dărâme.
  - Legiunea ingenunche înaintea crucilor vitejilor și mucenicilor Neamului.
  - Legiunea vrea să clădească din suflute tari și brațe vâjnoase o Tară puternică, o Românie Nouă.
- ...
- Mereu prezentă pe baricadele luptei întru apărarea neamului românesc, GARDA DE FIER înfrunghiează singura speranță de eliberare de sub jugul comunist.

ANIVERSAREA REPUBLICII SLOVACE

Consiliul național slovac și Uniunea germanilor din Slovacia carpatică, au sărbătorit la 17 Martie 1979 în München, aniversarea a 40 de ani de la proclamarea Republicii slovace.

Deschiderea solemnă a fost făcută de secretarul consiliului, Ernst Maschat, care a prezentat salutul diferitelor organizații și personalități politice, dând apoi cuvântul dlui Karl Heinz Spilker, delegatul CSU-ului. De-a subliniat că starea actuală de criză nu se va putea îndrepta decât prin respectarea dreptului de liberă hotărâre a popoarelor. Această criză nu poate dispărea atât timp cât Europa nu este liberă în întregime și căl timp va dura diviziunea artificială și inumană a națiunilor. Pentru realizarea acestei libertăți precum și a unei păci adevărate și durabile, fiecare națiune trebuie să lupte iar noi toți să urmărim în permanență și neobosiți atingerea acestui țel.

Au vorbit apoi: președintele Consiliului național slovac (în strălătită) Dl Franz Kollar. Dr Stefan Marinoff, președintele Asociației presei libere și H. Wolodymyr Lenyk, în numele asociațiilor ucrainenilor. Dl Vasile Mailat, delegat al ABN-ului, a transmis urările de succes și sprijin din partea Asociației națiunilor captive. Ultimul a vorbit dl M. Crutzescu, care a amintit strânsă legătură dintre Românii transilvăneni și Slovaci prin lupta comună de sute de ani, pentru obținerea egalității de drepturi și independență națională pe timpul monarhiei austro-ungare. Dl Crutzescu a citit apoi memorialul adresat ministrului de Interne al Bavariei, Dr. Tandler, prin care cerea reprezentarea grupurilor etnice, prin 1-2 delegați, în parlamentul european.

Preocuparea și dorința ca reprezentanți aleși de refugiați, singurii capabili să susțină și să se sacrifice pen-

tru libertatea națiunilor lor și progresul civilizației vestice, nu a fost acceptată.

În răspunsul ministrului de Interne, se constată că nu mai confirmă propaganda atât de intensă făcută înaintea alegerilor, în care principalul obiectiv susținut de candidații partidelor la alegerile parlamentului european, în special invocate de Otto von Habsburg, era lupta dărză și neaprecupată pentru reunificarea Europei, pentru restabilirea libertății și independenței țărilor de dincolo de Cortina de fier.

Singură Italia a ales un refugiat: pe Jiri Pelikan, luptătorul ceh pentru drepturile omului, actualmente în exil în Italia.

Speranța refugiaților de a găsi ca adevărați reprezentanți pentru susținerea libertății și demnității omului și implicit pentru asigurarea progresului umanității, s'a îndepărtat încă-

dată, prin alegerea numai a unor candidați, fără nici un trecut personal de luptă și jertfă personală; fără nici o pasiune pentru misionarea ce și-o lău.

Mare este teama că o nouă ocazie, poate unica, de a trezi lumea liberă a fost refuzată celor chemați și capabili a o rezolva, preferându-se alegerea unei noi serii de funcționari preocupăți numai a nu supăra pe nimeni, a susține politica adormitoare de "Entspannung", pentru a beneficia în liniște de salariile și diurnele grase acordate și, pentru câțiva posibilitatea ca prin demagogie să dev-

ină vedete mondiale, menținând pentru satisfacerea obezilor (fizici și etici), statu-quo-ul care le-a oferit, conform declarațiilor conducătorilor proprii, o stare materială nevisată.

Reprezentanții refugiaților, aleși pe bază de alte criterii, nu ar fi pretins nici salariile exorbitante și nici diurnele fixate pentru a le oferi o ambianță desăfatătoare, fără motive de certuri, eforturi cerebrale sau sentimentale pentru micile probleme ale muritorilor de rând sau micilor națiuni.

Reprezentanții refugiaților nu ar fi

cerut decât minimum necesar deplăsarilor și participării lor la ședințe. Mulți poate nici atât, socotind o datorie de onoare a sustine și apăra libertatea conaționalilor lor, livrați prin tratate unui regim bestial.

Se vede însă că astfel de reprezentanți nu sunt preferați în vremurile actuale; există întregul popor o altă clasă, ajunsă la o situație materială nevisată, care se simte deranjată de idealism, caracter și sobrietate. Românul are o vorbă: flecare pasăre pe limba ei pieret!

M. C.

NOTE CU LEXIC POTOLIT

lei de la ambasada sovietică, în ziua de 7 Noiembrie 1946.

• Și acum un altul. După cum se va vedea, curajul pe care îl arată de data aceasta Mihai Viteaz, dă dreptul oricui să-l numească martir.

• Vin cu o mare satisfacție printre reprezentanții țării pentru a-l inaugura a doua sesiune a acestei legistatur. Lucrul pe care l-aș încheiat în cursul acestei sesiuni ordinar și al sesiunii extraordinare, a fost din cele mai fecunde.

Guvernul Meu, a găsit în dvs sprijinul necesar, precum și spiritul unei utile colaborări în opera sa de redresare, de stabilizare economică și de reorganizare, operă destinată a stimula producția și a ridica standardul de viață al tuturor celor cari, prin munca lor, înbogățesc țara.

Lichidarea consecințelor nefaste ale războiului, ca și ridicarea țărilor noastre pe baze solide și sănătoase, se continuă activ.

Această operă trebuie să continue. Guvernul Meu va supune deliberărilor Dvs un proiect de lege, înzestrat a asigura a justiției mai echitabilă prin introducerea de judecatori populari în magistratură (boriași și foști ocnași, n. n.).

Veți avea de examinat o serie de legi înzestrând a desfășura instrucția publică, în scopul de a reduce numărul de analfabeți și a asigura tineretului țării o solidă educație a spiritului și corpului.

Vor fi supuse deliberărilor dvs măsurile destinate de a da o bază solidă finanțelor noastre. O revizuire a sistemului fiscal printr-o mai echitabilă repartitie a impozitelor, ca și acoperirea nevoilor noastre bugetare, vor fi studiate. În cadrul acestei revizuirii, se va proceda la eliminarea definitivă a formalităților inutile și a abuzurilor.

Pe primul plan al preocupărilor dvs, noi vom aduce măsurile necesare mării producției industriale și agricole, celace, prin mărirea schimburilor comerciale cu celelalte țări, va avea ca rezultat o ameliorare sensibilă a stării materiale a populației. Această mărirea a producției nu va putea fi obținută decât grație eforturilor conjugate a tehnicienilor, lucrătorilor și șefilor de antrepriză (?). Noi trebuie să ajutăm pe țăranii care și muncesc singuri pământul, furnizându-le, prin cooperative îngrășăminte și instrumente de muncă, și prin fermele de Stat, seminte selecționate. Noi trebuie deasemenea să le procurăm mașini agricole, pentru a obține un mai bun rezultat al muncii lor. Vor fi încă supuse deliberărilor dvs măsurile indispensabile intensificării schimburilor de mărfuri între orașe și sate și pentru o mai bună aprovizionare a marilor centre.

Armata va fi obiectul grijilor particulare ale guvernului Meu care, în respectul tratatului de pace, va avea

grija de a face un puternic element de pace de apărare a independenței și integrității țării.

Ratificarea tratatelor de pace și afirmarea politicii noastre independente și demne, pun România în rândul popoarelor care urmează drumul păcii și al colaborării între popoare.

Astfel, în domeniul politicii externe, România va avea un rol activ de jucat în consolidarea păcii prin colaborarea sinceră cu toate țările, respectând independența și libertatea (?) altor popoare.

În cadrul acestei politici, România va continua strângerea legăturilor care ne unesc de Marea Republică Sovietică, al cărei țit și-au vărsat sângele pentru liberarea teritoriului nostru și al cărei ajutor ne-a fost așa de prețios în momentele critice pe care le-am traversat dela eliberare încoace!!!

Prietenie și colaborare cu Uniunea Republicilor Sovietice, apărătoare constantă a păcii, vor constitui baza politicii noastre externe. Deasemenea guvernul Meu va continua politica de apropiere cu țările prietene prin încheierea de tratate de amicitie și de asistență mutuală. Cunoșcând devotamentul și patriotismul dvs, Eu știu că guvernul Meu va putea conta pe sprijinul dvs total.

Eu rog pe Cel Atotputernic să vă binecuvănteze pe dvs și lucrările dvs și declar deschis sesiunea ordinară.

Ceo-mai fi și asta? Se vor întreba poate cititorii. Nimic altceva decât reproducerea mesajului la deschiderea parlamentului, în ziua de 16 Oct. 1947. Guvernul Lui, era guvernul Groza, adică guvernul impus de Văgâniak. Deputații și deputatele fuseseră alese prin furtul neruginat al urnelor. Am făcut puține sublinieri. Dacă aș fi subliniat toate neptele debitate de Mihai Viteaz, tot discursul ar fi trebuit reproduș în italice.

Am reproduș acest discurs pentru a-l face plăcut dlui Penescu. Daa nu putea să-l cunoască, deoarece se găsea la închisoare. Căci în această constă importanța reproducerei discursului de mai sus: când el îl pronunța, Maniu, Mihalache, Penescu, etc. se găseau la închisoare. Li se pregătea lichidarea, dar era nevoie de acoperire regală, în fața Occidentului tot atât de înipoiat mintal ca și Mihai Viteaz. După condamnarea lui Maniu, etc, Ana Pauker nu mai avea nevoie de el — Maurul lui făcuse datoria — și l-a dat pașaportul.

Adevărat martir coane Fănică! Să plecat dar Ana Pauker l-a păcălit. I-a permis să-și ia un tren cu boare prețioase. Unii membrii feminini ai Neamului coțofenesc au profitat și și — au luat și amănți valiahi —, dar penia pe care l-a promis-o nu l-a mai dat-o. Spre stupora exilului, Mihai Viteaz a refuzat orice

- 43

REDACTIONALE

● **ERATA:** În numărul 15 al Revistei, pag. 14, în articolul intitulat **VETREI** — s'au produs câteva erori de culegere și întortochieri de cuvinte, care îngreunează înțelegerea textului.

Rugăm cititorii să le scuze și să le rectifice precum urmează:

Rândul 18 de jos în sus al primei coloane, excluzând clișeul, să se citească: ... care cameleonul își schimbă părțile, după criteriul greu de detectat...

Rândul 23 de jos în sus al primei coloane, eliminând cuvântul cameleon, să se citească: ... să fure, prometheic, din patrimoniul Mișcării...

● S'a terminat de cules lucrarea istorică a Profesorului Alex. Boldur — **LA GRANDE THRACE** —, pe care din cauza proporțiilor ei și pentru ușurarea expedițiilor poștale, ne vedem obligați a o prezenta publicului în doua volume: peste 400 de pagini bogat ilustrate.

Nu trebuie să lipsească din nici-o bibliotecă românească această Istorie a Traciilor, căci străbunii noștri Daco-Geți aparțineau acestei mari familii indoeuropene, despre care marele istoric Herodot spunea "era cea mai numeroasă și răboinică din acea vreme".

Prețul global al celor două volume și transportul poștal e de 25 \$ USA, pe care dat fiind tirajul extrem de redus al operei 500 de exemplare, ne permitem a sugera interesatilor să-i trimită odată cu buletinul de comandă pe care-l vor găsi între paginile revistei.

● Cărțile apărute în Editura "Carpații", pot fi cerute și la următoarele adrese:

FRANTA

— Prof. Filon Vercă, 21, rue Leon Hutin, Gagny, 23320.

STATELE UNITE

— Bolan News Service, 300 East 91th Street, New York, N.Y. 10028.

— Ștefan Golea, 132, N. Normandie, apt. 3, Los Angeles - California, 90004.

— Interconti Press & Advertising, Inc, P. O. Box 74455, Los Angeles - California, 90004.

EDITURA CARPATII ANUNTA

Au apărut:

ISTORIA ROMANILOR DIN DACIA TRAIANA , de A. D. Xenopol, vol. I, II ...	10 \$ USA
ISTORIA LITERATURII ROMANE , de D. Murărașu, epulcat ...	10 \$ USA
NATIONALISMUL LUI EMINESCU , de D. Murărașu ...	10 \$ USA
POVESTI , de Ion Creangă, în fascicule ...	5 \$ USA
DAVEI , de Vasile Parvan ...	3 \$ USA
PRECURSORI , de Octavian Goga ...	12 \$ USA
ISTORIA PARTIDELOR, NATIONAL, TARANESC SI NATIONAL-TARANESC , de Pamfil Selcariu, vol. I, II ...	10 \$ USA
ISTORIA POLITICA SI MILITARA A RAZBOIULUI ROMANIEI CONTRA RUSIEI SOVIETICE , de General Piaton Chirnoaga ...	10 \$ USA
KARL MARX: INSEMNARI DESPRE ROMANI . Texte inedite cu comentariu de Pamfil Selcariu ...	10 \$ USA
ȘTEFAN CEL MARE, VOIEVOD AL MOLDOVEI , de prof. Alexandru Boldur ...	10 \$ USA
ISTORIA DACIEI SI CONTINUITATEA DACOROMANA , de General Piaton Chirnoaga ...	10 \$ USA
LE NID, UNITE DE BASE DU MOUVEMENT LEGIONNAIRE , de Faust Bradescu ...	5 \$ USA
POVESTI FARA TARA , nuvele, de Faust Bradescu, N. Novae și N. S. Govora ...	8 \$ USA
UNIREA NATIONALA IN COMPLEXUL POLITIC EUROPEAN , de Pamfil Selcariu ...	3 \$ USA
DICTIONAR ROMAN-SPANIOL , de Prof. Ion Protopopescu, rustică. Legat până ...	5 \$ USA
CORNELIU ZELEA CODREANU, DOUĂZECI DE ANI DE LA MOARTE , de Gr. Manolescu, T. Popescu, etc ...	5 \$ USA
MOTA SI MARIN, DOUĂZECI SI CINCI DE ANI DE LA MOARTE , de Prut și Soutou, Marqués de Nantouillet, Blas Piñar, Gr. Manolescu ...	5 \$ USA
DUMNEZEU SA NASCUT IN EXIL , de Vintilă Horia ...	12 \$ USA
RELATIILE ROMANO-RUSE , de N. S. Govora, vol. I ...	10 \$ USA
OSTROVUL LUMINILOR , de O. Vuia ...	5 \$ USA
LA GARDE DE FER ET LE TERRORISME , por Faust Bradescu ...	10 \$ USA

e că organul diul Rațiu ne supralicitează în epitete: Roosevelt e un *persa naïf* iar burduhănosul Churchill, un *egoist cinic*. Și ne mai spune organul diul Rațiu că atitudinea aliaților îl desamăgise pe Cretzianu, înainte chiar ca marele public să afle de vânzarea de la Teheran. Era normal să fie așa, deoarece Cretzianu era ministru la Ankara, unde fusese trimis tocmai ca să afle. Când a aflat? Colonelul polonez Kowalevski aflase aceasta în decembrie 1943 și prin diul Selcariu cerea marelui și lui Iuliu Maniu, să reziste. Și încă, într-o formă desădăjduită.

Fără îndoială că și Cretzianu știa că fusesem vânduți, mai ales că el era mai aproape de Teheran decât Kowalevski, dar nu se știe dacă a cerut să se reziste sau s'a mulțumit să-și pastreze desamăgirea doar pentru el? Există probabilitatea că așa s'au întâmplat lucrurile și atunci Cretzianu, a fost un trădător. Există însă și altă posibilitate, acela că numitul Cretzianu a comunicat ce aflase lui Buzetzi, nu în forma disperată în care o făcuse Kowalevski, dar a făcut-o. Și ce s'a întâmplat atunci? Se pare că Buzetzi a ascuns telegramele și rapoartele lui Cretzianu — cum a făcut și cu altele —, iar lui Maniu i-a comunicat cunoscutele goșci: *cinicul Churchill și persul Roosevelt* nu vor face nimic în spațiul românesc fără aprobarea marelui Maniu. Natural și aceasta e o ipoteză, cea mai plauzibilă și cea mai favorabilă lui Maniu: a fost mințit. În această ipoteză vina lui Maniu nu e înăstrădată, dar e atenuată. Dar mai există și ipoteza cea mai gravă, adică acela că și Buzetzi i-a comunicat lui Maniu rapoartele și telegramele lui Cretzianu, dar Maniu nu le-a dat crezare, socotind că în fața marelui lui prestigiu (???), se vor inclina și *cinicul și persul*.

Sau rapoartele lui Violei Tilea — unchiul diul Rațiu — spuneau altfel, erau de la sursă, deci mai demne de crezare, deoarece *cinicul Churchill* nu făcea nimic fără să-l consulte pe marele om politic român Violei Tilea?!!!

Lipsă de patriotism, trădare, îndolență, încultură crasă, sau toate la un loc, au făcut ca marele Iuliu Maniu să îmbrăncască Tăra în prăpastie. A murit recent unul dintre autorii trădării de la 23 August. Organul diul Rațiu (F.R.P.) vine să adauge o nouă filă-tristă filă-la dosarul lui 23 August. *Cinicul Churchill și persul Roosevelt* ne vânduseră la Teheran. Atunci cine dăduseră asigurările despre care 23 augustiștii vorbeau fără să poată aduce nici cea mai mică dovadă? F.R.P. pare a ne cere o lacrimă pentru Cretzianu. Regretăm dar nu o putem face: dimpotrivă!

CARPATII

REVISTA CULTURALA SI DE ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL

Director-Proprietar:

TRAIAN POPESCU

APARE ODATA LA DOUA LUNI

SUB INGLUIRIREA UNUI COMITET

DE REDACȚIE

★

Redacția și Administrația:

Calle Conde de Peñaflor, 82, 4.º

Teléf. 402.11.01 - MADRID-6

Correspondența:

Apartado 9.283 - MADRID (España)

★

Abonamente:

Anual ... 20 \$ USA

De susținere ... 40 \$ USA

Expediție Avion plus ... 5 \$ USA